REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
6.1
decembrie 2019 / 20 Lei

FLAF

AUREL CĂRĂȘEL

BIBLIOTECA

ANAMARIA BORLAN . FLORIN PURLUCA .
FLORIN GIURCĂ . BORIS VELIMIROVICI . LIVIU SURUGIU
DANIEL TIMARIU . CONSTANTIN D. PAVEL .

Flaaf

de Aurel Cărășel

„Lumea lui Abanon se întinde dincolo de fluviu, până departe, la poalele prăpăstioase ale Munților Taurului. De pe malul drept nu zărești decât o mare de iarbă înaltă, mătăsoasă și aproape uscată, aplecându-și smicelele sub povara unei pulberi aurii, care face să se piardă sub paietele strălucirii ei contururile lucrurilor. Oricât ți-ai încorda privirile, imaginile îți apar la fel de neclare ca într-un vis. Amurul este doar un șarpe nesfârșit care-și mișcă numai, când și când, solzii de pe spate, așteptând să se trezească din ațipeală. Tablierul înalt de 244 de picioare, cele câteva odgoane de oțel ce atârnă de-a lungul lui, ca niște mațe uscate de pește, capătul de pod de 60-65 de picioare, gură știrbă suspendată în cer, trefla drumului răsucită și prăbușită pe pământ, par cu toate bucăți dintr-o imagine bidimensională, alb-negru, scorojită de razele soarelui. Unui călător care ar reuși să treacă dincolo printr-unul din numeroasele vaduri, mirajul Cetății i-ar apărea, prin vraja strălucirii, așa cum sclipirea lui Arcturus i se năzare rătăcitului în noaptea cea neagră care-l înconjoară și îl sufocă..."

— „Miracole și locuri minunate", citi Lanse, poticnindu-se, pe cotorul gros, apoi așeză tomul cu grijă pe măsuța scundă, încărcată cu pergamente și hărți desenate pe piele tăbăcită de vițel. Am auzit de manuscrisul ăsta, dar nu l-am văzut niciodată. Credeam că este doar o poveste.

Artifail Lanse era un bărbat înalt și suplu, iute în mișcări și agil ca o veveriță-de-tundră. Era un luptător bun cu harkleea,

toporișca cu două tăișuri și cu coadă lungă, dar încă și mai bun la țintitul cu oreiro, arcul uriaș cât un stat de om, despre care cei mai mulți luptători ziceau că trage cu sulițe, nu cu săgeți. Știa să citească și să scrie în kumal, dar nu atât de bine precum vărul său Sephi, care își petrecuse copilăria ca ucenic într-un atelier de scribi, dar pierderea mâinii drepte îl obligase să devină căutător-de-urme și să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în afara cetății. Sephi Saronthal continua să se lupte bine chiar și cu o singură mână și nu erau mulți cei care-i căutau nod în papură. Dar, mai ales, se pricepea să arunce cu discurile ascuțite, din aramă, la ținte aflate aproape tot atât de departe pe cât erau cele pe care le vâna cu al său oreiro din lemn de cedru.

I-am privit pe amândoi cum stăteau pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucișate sub ei, așa cum cerea hutra, legea ascultării și supunerii strămoșești, pe care o ascultam și o repetam cu toții, în fiecare zi de duminică, în piața de pește din mijlocul așezării. Și m-am simțit fericit că al meu **baba** mi-i dăduse drept însoțitori când împlinisem doisprezece ani și primisem ochiul-de-hultan, ca să-l atârn de gât, dovedind tuturor că devenisem adult și că puteam să intru în ce castă doream. Iar eu intrasem în cea a tămăduitorilor, ducându-i după mine fără ca măcar să-i fi întrebat dacă și-ar fi dorit altceva. Dar așa era harissa, legea-legilor, cea care ne ajutase să supraviețuim Holocaustului și să întemeiem Cetățile Paștune, unde se retrăseseră toți supraviețuitorii de pe țărmul răsăritean al Mării-Okeanos. Orice voia stăpânul pentru servitorii săi, aceștia își plecau capul și încuviințau ca și când ar fi fost voința lor personală.

Iar acum, aceeași harissa îi obligase să vină în camera mea din turn și să asculte ce le citisem din tomul gros, îmbrăcat în piele crăpată și având marginile copertelor țintuite în ferecătură subțire de argint. Aceeași harissa avea să-i oblige să mă însoțească în călătoria la care visam încă din clipa în care citisem pentru prima oară, pe petecul acela de papirus, numele fluviului Amur și pe cel al Munților Taurului.

— Când plecăm? întrebă Sephi, uitându-se la mine cu un licăr de nerăbdare sub pleoape.

Pentru el, totul trebuia să fie vis și aventură. De restul se ocupa vărul său, Lanse, care era însă mai greu de urnit din cetate decât ar fi fost oricare dintre pietrele care alcătuiau zidul ei de apărare.

— De ce trebuie să plecăm? întrebă acesta, încrucișându-și brațele. Manuscrisul ăsta ar putea, foarte bine, să fie un fals. Sau dacă nu, oricum nu ne oferă nicio poziție sigură, cu ajutorul căreia să ne putem calcula șansele. Nu pomenește decât de fluviul Amur și de Munții Taurului. Pe niciuna din hărțile cetății nu apar nici fluviul, nici munții cu acest nume. De ce am pleca după aripi de fluture-dragon, dacă aceștia nu sunt decât elemente de poveste?

— Pentru că poveștile au fost, demult, lucruri la fel de adevărate precum este cetatea noastră acum. Sephi Sarontal își ridică ciotul brațului către fereastră. În urmă cu trei sute de ani, aici era o câmpie plină de ierburi. Nici urmă de cetate, nici urmă de locuitori. Dar poate că nomazii de atunci spuneau deja povești despre cetatea păstună Aaral, cea care nu apărea pe nicio hartă a acelor vremuri. Undeva, dincolo de hărți și de însemnări, curge un fluviu pe nume Amur. Iar dincolo de acesta, acolo unde soarele apune, cu adevărat, la poalele munților Taurului, există Cetatea-celor-o-mie-de-lune. Cetatea nemuritorilor. Îndrăznеții care reușesc să ajungă la ea devin, la rândul lor, nemuritori.

— Povești, se strâmbă bărbatul înalt, aplecându-se către cartea de pe masă. O atinse cu degetul arătător, împingând-o către mine. Dar dacă stăpânul poruncește, harissa este de partea lui și noi va trebui să-l însoțim. Pentru ca toate astea să se întâmple este nevoie, însă, ca prințul Hushalaad să binecuvânteze plecarea, iar soldații lui să ne conducă până la hotar.

Tatăl meu, prințul Hushalaad, nu era interesat de cărți și de visele închise în ele. Dar nu se împotrivise niciodată ca fiul său

să stea cu nasul în ele și să-și închipuie cum arătau vremurile de altădată. Nu fusese deloc entuziasmat de faptul că voiam să pornesc la o vânătoare de vise și acceptase aventura doar dacă ea urma să se desfășoare în mare taină.

— Nu trebuie să le dăm și altora motiv să părăsească Aaralul. Avem mare nevoie de brațe de muncă și de soldați destoinici pe ziduri. Nu vreau și nu pot să-ți interzic căutarea despre care mi-ai vorbit, dar nici nu am de gând să o încurajez. Așa că îți iei slujitorii, caii, hrana și armele de care ai nevoie și pornești la drum în puterea nopții, pentru ca nimeni să nu afle de ce ați plecat.

Le-am spus despre cerința prințului Hushalaad și le-am interzis să povestească și altora despre plecare. Urmau să se afle la Poarta Brațului Rupt, imediat după miezul nopții, cu caii înșeuați și merindea în coburi.

— Și cu mantiile groase de vreme rea, adăugă Lanse după câteva clipe. Pesemne că vom avea mult de mers și iarna nu va adăsta să coboare, când îi va veni sorocul. Dar eu tot nu m-aș încrede în poveștile din cărțile alea și aș rămâne la adăpostul zidurilor, pregătindu-mă pentru marile vânători ale toamnei.

Pentru că toamna, fiecare din cei șapte prinți care conduceau prin rotație cetatea Aaral, organiza o vânătoare fabuloasă, străduindu-se să adune cât mai multe merinde pentru oamenii pe care-i păstorea, ca să poată trece cu bine peste cumplitele viforniță ale iernii. Am dat din cap, grăbit, și le-am îngăduit să ia cu ei tot ce considerau necesar, apoi i-am trimis la grajduri și la cămări, să se pregătească de drum. Iar eu am rămas singur în încăperea rece și întunecoasă, urmărind cu degetul liniile trasate cu ocru pe pergamentul vechi, aflat la sfârșitul manuscrisului.

Cumpărasem „Miracole și locuri minunate" dintr-un târg de vechituri care se ținea o dată pe an în Crângul Panjpar, aflat la o zi de mers între cetatea noastră și fortul Daouda, ai cărui soldați patrulau pe drumuri, făcându-le sigure pentru călători, pentru caravane și pentru târguri. Nu știam ce fel de manuscris

era, dar îmi plăcuseră copertele și ferecătura lor de argint. Discutasem mult cu bătrânul hodoolean, care nu mă lăsase nici măcar să-l ating până ce nu ajunseserăm la sfârșitul tocmelii și nu văzuse cei doi crăițari, cu zimții nou-nouți, în podul palmei sale. Apoi îl ridicase cu grijă de pe sofa veche, cu ciucurii aproape putreziți, îl ștersese de praf cu poalele sari-ului și mi-l întinsese cu sfială, înclinându-se până la pământ.

— Poate că tu ești cel menit să-i fii adevăratul stăpân care să împlinească tot ce e scris acolo, în vremurile de demult, spusese, după care intrase în cortul mic, așezat lângă sofa, și nu-l mai văzusem.

Abia după ce ajunsesem acasă, la adăpostul tavanului de piatră al încăperilor palatului tatălui meu, care într-o bună zi urma să fie al meu, avusesem timp să deschid încuietoarea, cu cheia care atârna de cotor, legată cu un fir roșu de mătase. Și mă cufundasem în lectură și în vis. Când dădusem cu degetul arătător și ultima filă a manuscrisului, eram sigur că eu eram cel care avea să ajungă la malul Amurului și apoi, de acolo, la Cetatea Nemuritorilor, de la poalele Munților Taurului. Tot așa de sigur cum fusesem și de faptul că citisem fiecare filă din carte fără să văd însă harta, pe care o descoperisem abia la sfârșit, pe când o răsfoiam pentru a doua oară, ca să-mi lămuresc niște lucruri care-mi rămăseseră neclare.

Până ce clopotul minaretului Haji a bătut cele trei chemări la rugăciunea de seară, am terminat de recitit capitolul al patrulea, în care era prezentat drumul dinspre necunoscuta și ciudata cetate A-Celor-o-Mie-de-Lune până la malul prăpăstios al Amurului, în locul unde se răsucea către apus, lăsând în urmă tundra îngălbenită și pârjolită de arșița verii și pierzându-se în stâncăria unor munți fără nume. Mi se părea că mai făcusem drumul acela de nenumărate ori, că îi cunoșteam toate secretele și toate mirosurile, de la cel al prafului ars al câmpiei, până la cel de vegetație putrezită, care venea din trecătorile pline de pietre. Dacă închideam ochii, visam că sunt *flaaf*, călăuza veșnică a unui drum veșnic. Și îmi venea să plâng de bucurie că-l întâlnisem pe bătrânul hoodelean, la Crângul Panjpar.

Sephi și cu Lanse mă așteptau în spatele zidurilor moscheei lui Arajib, cea care se prăbușise în urmă cu două sute de cicli, când cutremurul Sahab lovise cetatea și își luase prinosul de suflete. Prințul Omohad, sub a cărui domnie avusese loc teribilul eveniment, dăduse firman, poruncă de neîncălcat, pentru toate generațiile ce vor urma, să lase moscheea așa cum ajunsese după cutremur, în amintirea celor o mie trei sute de femei puhajab omorâte sub dărâmături. Iar acum, la umbra zidurilor dărăpănate așteptau trei cai și un catâr, cu însoțitorii în șa. La brâu purtau săbiile cu vârful curbat și pumnalele cu dublu tăiș. Sephi ținea o harklee în mâna dreaptă, iar vărul său își legase arcul uriaș de coburii șeii. Mă întrebam cum o să facă să se cațere în șa, dar el a țopăit ca un bâtlan peste muntele de bagaje și s-a lăsat să alunece pe locul călărețului, de cum m-a văzut că îmi fac apariția pe treptele turnului.

— Ești sigur, fehrer Rahim, că vrei să pornim în această aventură nebună, ca să găsim o cetate ce nu există decât în cărți și că mai târziu nu o să-ți pară rău pentru asta?

Fehrer însemna în kumal „fiu de prinț", dar nu și „moștenitor de prinț", pentru că un prinț al Aaralului putea să-și aleagă drept moștenitor pe oricare băiat al cetății care i-ar fi demonstrat că merita asta. Iar Lanse îmi punea încă o dată această întrebare, nu ca să mă facă să mă răzgândesc, ci pentru că așa îi poruncea hutra să facă, până ce stăpânul său va fi împlinit douăzeci de cicli, vârsta la care putea să se însoare și să plece din casa lui baba al său.

— Sunt sigur, prieten și slujitor al meu, i-am răspuns așa cum cerea Legea. Dar voi, dacă vreți să rămâneți, vă dezleg de jurământ și puteți să rămâneți între zidurile cetății.

Desigur că și aceasta era tot o formulă de legământ, care nu dezlega pe nimeni, dar care trebuia rostită. Hutra trebuia să rămână egală pentru ambele părți. Chiar dacă, în realitate, nimeni nu o mai considera așa.

— Atunci, să mergem, ce mai adăstăm?! a exclamat Sephi, ridicând toporișca al cărei tăiș sclipi în lumina lunii Ajarab.

Era foame de aventură și promisiune de vis în vocea sa slabă și ascuțită. Am încălecat dintr-un salt, fără să pun piciorul pe scară, așa cum mă învățase baba la lecțiile de călărie pe care trebuise să le urmăm, toți cei nouă frați din dinastia Hushalaad. Apoi am ridicat brațul drept și am arătat către Poarta Brațului Rupt, al cărei turn se ridica singuratic în noapte, ca un deget al unei mâini retezate de la încheietură. Poarta era deschisă și un soldat ismalah aștepta în mijlocul ei, să ne dea brățările-de-noroc pe care prințul aflat la cârmă în acel moment le dădea tuturor celor care părăseau cetatea. Pentru ca să aibă noroc. Și pentru ca să poată să arate soldaților daoudani că nu sunt fugari și că o cetate răspunde pentru faptele lor, pe drumurile dintre așezări.

Am părăsit Aaralul mai înainte ca luna Ajarab să își urce fața spartă și galbenă ca paiul de secară peste turn.

☆ ☆ ☆

Cetățile Paștune se înșirau într-un arc de cerc uriaș, dinspre țărmul inospitalier al Apei-Celei-Mari, până la hotarul Pustiei Galbene Shan-e-Akbar, dincolo de care nimeni nu știa ce se găsește. Pentru că niciunul dintre cei plecați să afle nu se mai întorsese ca să povestească.

Fiecare cetate purta denumirea unei zeități străvechi. Unii credeau că acestea ar fi viețuit cu mult înaintea Holocaustului, dar nu puteau să-și dovedească în niciun fel spusele. Cetății noastre i se spunea Aaral, după numele Zeului-săritor-printre-stele, cel care le adusese celorlalți Zei vestea că dincolo de constelația Orion trăiesc spirite fără trup, care rătăcesc de la un pământ la altul, în căutarea locului de unde plecaseră în urmă cu mii și mii de cicli, ca să cutreiere lumea cerurilor.

Cetățile Paștune erau legate între ele prin drumuri de piatră străjuite din loc în loc de fântâni de piatră, alături de care se ridicau hanuri bătrâne, cu ziduri groase, mici cetăți gata să înfrunte himerele care veneau, uneori, dinspre pustie. Apa, ha-

nurile și soldații patrulelor din forturi făceau drumurile aproape sigure și trebuia să ai mare ghinion ca să te trezești dintr-odată înconjurat de hoții-hassinizi, care duceau o viață nomadă și trăiau numai din ce furau de la caravane sau de la călătorii singuratici, așa, ca noi. Sau, și mai rău încă, trebuia să fi mâniat tare de tot vreun zeu, ca să trimită, la timp de zi, vreo himeră care să te bântuie și să te facă să te întorci de unde ai plecat, dacă aveai norocul să scapi din ghearele ei ca niște coase.

Dar noi eram trei bărbați care știau să se lupte pentru viața și avutul lor. Nu supărasem niciun zeu și aveam la noi harta drumurilor până la a șaptea cetate, așa că nu existau multe motive spre a ne teme. Pentru întâlnirile neașteptate cu fiarele deșertului aveam arcul uriaș al lui Artifail Lanse, iar pentru hoți, harkleea lui Sephi Saronthal. Și mai aveam înțelepciunea cărții „Miracolelor", care ne povestea despre orice pericol ne-ar fi putut întâmpina pe drum și căile prin care am fi putut scăpa de el.

Până la cea de-a patra cetate, Massallah, am mers fără să ni se întâmple nimic important. Zilele erau călduroase și pline de praf, iar nopțile erau yelda, adică nopțile lunii Jahed, ultima a verii de la câmpie, care vrăjea fluturii cap-de-mort să se ridice pe razele stelelor, până ce dispăreau pentru totdeauna în înaltul cerului. Când călătorul vedea coloanele lor înălțându-se către tăriile întunecate, știa că zilele reci al toamnei se strecurau deja pe urmele sale și trebuia să se grăbească pe cât putea, ca să ajungă la adăpost. Pentru că de sus, din norii vineții, începeau să curgă ploile-care-ardeau-carnea și, odată cu ele, veneau șerpii-zburători și broaștele-veninoase-înaripate, care pluteau de la un nor la altul, desfăcându-și pielea transparentă dintre degetele picioarelor și transformându-se în mici corăbii cu pânze. Veneau trombele-rotitoare, care te smulgeau de pe pământ și te azvârleau la sute de stânjeni distanță, precum și palmele-zeilor, vântoasele care te izbeau de pământ și te striveau cât ai clipi, de nu mai rămânea din tine decât pielea, întinsă și tare ca piatra, care se înfunda între ierburi, cu vremea. Într-un cu-

vânt, venea toamna Jahel, care te făcea să înțelegi de ce casele erau din calcar, iar acoperișurile din blocuri de ardezie groasă. Jahel, care aducea ghinion și făcea stelele să coboare mai aproape de pământul ars cândva de sărutul de foc al Holocaustului.

Mergeam de dimineața până la vremea prânzului. Ne opream, uneori, la adăpostul fântânilor, unde ne răcoream și noi și animalele de povară, fără să facem risipă de apă. Soarele ardea în tăriile unui cer decolorat, printre constelațiile ce se zăreau doar cu puțin mai strălucitoare decât noaptea. Sudoarea curgea de pe noi în pârâiașe, iar fuioarele de praf aduse de vântul sicli se lipeau de noi, făcându-ne să ne scărpinăm până ni se înroșea gâtul, obrajii și fruntea, cu toate că eram înveliți în burnusuri până la vârful nasului. Dar așa trebuia să fie mersul prin brusă, iar fiecare călător știa asta și nimeni nu crâcnea.

Când soarele se oprea în crugul bolții, să se odihnească și să prindă puteri pentru lunga coborâre, ne opream și noi la marginea drumului, ridicam două foi de cort între cai, ne așezam la adăpostul lor și mâncam. Apoi ne clăteam gâturile de praf cu vin dulce de dude și povesteam câte-n lună și-n stele. Sephi era bun la iscodit vorbe și ne istorisea întâmplări de prin vechile cărți pe care le copiase în atelierul de scribi, unde învățase să scrie frumos, mai înainte de a-și fi pierdut mâna. Îl ascultam, picotind și tresărind ori de câte ori caii fornăiau, speriați de vreun zgomot sau de vreun miros necunoscut.

Apoi porneam mai departe și nu ne opream decât târziu, în puterea nopții, când dădeam peste hanul ce-i aștepta pe întârziații ca noi cu porțile deschise, dar și cu doi arcași pe ziduri, pândind himerele nevăzute. Uneori, la han, întâlneam călătorii vreunei caravane sau pe soldații patrulelor care se avântaseră prea departe, în misiune, ca să mai aibă timp să se întoarcă până la lăsarea întunericului. Ne așezam în jurul focului uriaș din curte și ascultam povești, mai vechi sau mai noi, petrecute de-a lungul drumurilor cenușii. Povești despre diavolii sîrna, care ieșeau direct din solul prăfos, chiar înainte ca soarele să apună, și ardeau cu răsuflarea lor de foc tot ce exista împrejur,

transformând până și pietrele în bălți clocotite. Despre onorogi, ființele pe jumătate cal, pe jumătate lăcustă, care coborau în galop de pe coastele dealurilor, pustiind tot ce era vegetație. Despre stâncile-săritoare, păianjenii-cu-aripi și dragonii-scuipători... despre păsările caju, care erau atât de mari încât puteau să ia în gheare o casă întreagă și s-o ducă dincolo de fluviul Amur, unde o lăsau să se zdrobească de vreo stâncă, iar apoi scobeau cu ghearele uriașe printre dărâmături, ca să găsească cadavrele nefericiților dinăuntru. Povești despre cât de multe pericole pândeau de pretutindeni, încât ni se părea de mirare că populația din Cetățile Paștune mai viețuia încă.

Alteori, curtea hanurilor era pustie. Doar câte un călător însingurat dormea deja pe rogojina adusă de servitori, învelit până peste cap cu aba, pătura groasă din lână de muflon. Atunci, ne așezam numai noi trei în jurul vetrei, privind la jăraticul petrecut. Înghițeam terciul gros de orez dres cu cotoare de hribi uscați și ne aminteam despre Lumea de Odinioară, așa cum ne-o înfățișaseră bătrânii-cei-sluți, care nu mai erau buni de muncă și trăiau doar cu resturile care rămâneau la cuhnii, după ce terminau toți de mâncat. Bătrânii care se băteau pentru ele cu câinii cu două capete și cu talmugii-târâtori.

După cea de-a patra cetate, Khalindeea, drumul a început să se strecoare printre dealuri strâmbe, traversând tot mai des albii secate de râuri și apropiindu-se periculos de stâncării aruncate la întâmplare de mâna furioasă a cine știe cărui zeu uitat. Am pătruns cu sufletul strâns printre ele, cu o mână pe căpăstru și cu cealaltă pe armă. De aici înainte nu ne mai puteam bucura de protecția oferită de patrule, care își opreau caii la porțile de aramă ale Khalindeei.

Mergeam întins pe drumul plin de coturi și de gropi, iar zilele nu ni se mai păreau atât de fierbinți și nici atât de lungi ca până atunci. Cu cât ne afundam mai adânc printre stânci, cu atât făceam mai multă economie la apa din burdufuri. Ultimele fântâni fuseseră înfundate sau secate, iar vânatul lipsea cu desăvârșire. Și nicăieri nu se vedea nici urmă de han. Intrasem

în sălbăticia despre care citisem în ultimele două capitole ale cărții.

— Dacă nu ne grăbim să străbatem tărâmul acesta, vom rămâne curând fără hrană și apă. Lanse desfăcuse samarele și făcea inventarul merindelor, în timp ce vărul său stătea de strajă pe vârful unei stânci apropiate. O să spun de fiecare dată că am greșit pornind pe drumul acesta și că locul pe care-l cauți, fehrer Rahim, nu se găsește în altă parte decât în povești.

— Tatăl meu nu mi-a spus niciodată asta. Și chiar dacă nu a fost de acord cu plecarea, nici nu m-a împiedicat s-o fac, am mormăit, în vreme ce ațâțam focul în vatra improvizată din pietre.

— Prințul Hushalaad nu e tocmai nemulțumit că unul dintre posibilii moștenitori a renunțat de bunăvoie la tron. Oricum, rămân încă mulți dintre frații tăi, și chiar străini, dintre care să aleagă.

— Dacă te uiți în gura lui Lanse vei vedea numai răutăți, strigă Sephi, lovind cu coada securii în stâncă pentru a ne atrage atenția. Ar spune orice, numai să nu fi ieșit pe porțile cetății.

— Vezi-ți de veghea ta! bombăni Artifail Lanse. Altfel o să te trezești cu un șarpe zburător agățat de fund.

— Te-am auzit, replică celălalt, dar nu mai adăugă nimic și se întoarse, ostentativ, cu spatele la el.

— O să grăbim cât se poate mersul, până ce vom da de un fir de apă, promisei eu. Și nu o să mai plecăm dimineața devreme, ci cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Ne-am culcat mai mult flămânzi și ne-am trezit înainte ca Steaua Boarului să-și fi sprijinit fruntea de raze pe colții de piatră dinspre apus. Deși noaptea încă nu se petrecuse cu totul, razele argintii ale constelațiilor aruncau o brumă de argint peste lucruri. Ne-am strâns în grabă așternuturile, am aruncat câțiva pumni de țărână peste tăciunii din vatră și am apucat căpestrele din piele tăbăcită. Chiar când să ridic brațul pentru a da semnalul de plecare, s-a auzit **Zgomotul**.

Ca și cum un trăznet ar fi lovit într-o tobă uriașă. Am scăpat frâiele și mi-am dus palmele la urechi. Ochii îmi tresăreau în

orbite și mi se părea că un piron încins îmi intrase printr-o ureche și ieșise prin cealaltă. Am adus mâinile sub ochi și m-am holbat la ele: erau pline de un lichid vâscos și întunecat. M-am tras înapoi, am alunecat pe ceva și am căzut într-un genunchi. Alături, Artifail Lanse își ridicase oreiro, cu mișcări lente și îndrepta vârful primei săgeți drept în sus, fără să privească într-acolo. În fața lui, Sephi Saronthal era prăbușit pe burtă, cu un braț prins sub el. Capul i se lovise de un colț de ardezie. Și strălucea ca argintul topit.

Am cuprins toate astea dintr-o privire. În clipa următoare, îmi roteam ochii împrejur, căutându-mi sacul cu arme. De-abia atunci l-am văzut. Bătrânul stătea neclintit, ca o statuie a deșertului. Dacă mi-aș fi putut încorda privirile, poate că aș fi zărit și firele de nisip care îi acopereau ridurile frunții și ale gâtului. Când cumpărasem cartea, în Crângul Panjpar, mi se păruse cel mai bătrân om din lume. Acum aveam impresia că mă privea cea mai bătrână statuie din lume. Statuia unui zeu uitat. Am scuturat din cap și stropi de sânge au sărit în toate părțile, pierzându-se în noapte.

Apoi bătrânul a ridicat două bețe de metal spre cer și din ele au pornit doi șerpi spiralați de lumină, care s-au pierdut în burta norilor. În lumina lor strălucitoare, l-am zărit în toată monstruozitatea lui fără seamăn.

Vorbele cele vechi spun că cine vede un pallanchin și scapă cu viață nu-l mai uită niciodată. Cu siguranță, nu aveam să-l uit vreodată. Cum stătea, cu aripile deschise, acoperea aproape toate stele dinspre nord și, pentru prima oară de când mă știam, cerul era complet negru. Cred că dacă și-ar fi întins aripile acoperite cu solzi deasupra zidurilor Aaralului, le-ar fi acoperit cu totul, așa cum o cloșcă și-ar fi acoperit puii, cu grijă, ca să nu-i vadă eretele din înaltul cerului.

Pallanchinul a fost ultimul dintre balaurii care reușiseră să părăsească GenInst, înainte ca meteoriții-cu-dispersie-controlată să sape un crater gigantic pe cele 72 de hectare îngrădite cu ziduri de cetate și protejate de câmpuri electrice aleatorii și

de instalații automate de ripostă armată. Un balaur cu un trup cât trei corăbii, puse una în prelungirea celeilalte, a cărui principală armă nu erau dinții, ghearele sau răsuflarea otrăvită, ci barosul de sunet cu care își zdrobea prăzile de la distanță. Un astfel de pallanchin se rotea acum deasupra noastră, cu aripile întinse, coborând treptat către victimele care abia se mai mișcau.

Bătrânul hodoolean și-a ridicat brațele deasupra capului, iar spiralele luminoase au făcut același lucru prin aer, sfârâind ca uleiul încins. Una dintre ele a atins aripa din dreapta a balaurului și a retezat-o de parcă ar fi fost din pânză de in. Himera a încercat să deschidă botul și să arunce asupra ei barosul de sunet cu care ne îngenunchease pe noi. Dar spiralele au început să se rotească atât de repede încât au devenit o țesătură de raze care l-a înconjurat pe pallanchin, împreună cu zgomotul produs de el, ridicându-l încet spre cer. Într-un târziu, a dispărut dincolo de nori. Bătrânul și-a coborât bețele, le-a frânt în două, pe fiecare, apoi le-a vârât într-un buzunar interior al lungii sale mantale de ploaie.

Lanse a coborât arcul, îndreptând vârful săgeții cât un stat de om către pieptul său. Vedeam că e speriat și că tremură de încordare, dar nu ghiceam ce vrea să facă.

— Lasă arma! îi porunci cu voce joasă.

— Cine sau, mai bine zis, ce naiba ești tu, cel care alungă o himeră doar jucându-se cu raze de lumină? gemu el, fără să mă ia în seamă. Vreun demon al adâncurilor? O salamandră-de-foc? Un zeu din vremea de demult? Dacă nu vorbești, ridică el vocea până ajunse aproape un strigăt, am să înfig în tine săgeata asta cu vârful înmuiat în venin de broască albastră.

— Lanse! strigai și în stâncăria din jur încetă orice zgomot.

— Cine ești? repetă slujitorul meu și încordă arcul până la capăt.

Bătrânul își răsuci încet capul și trecu cu privirile prin el de parcă pe locul unde stătea nu s-ar fi găsit nimic.

— Poate că sunt un zeu de demult, răspunse în cele din urmă, abia mișcând buzele. Ce importanță are?

— Ne-ai salvat de la moarte, răspunse Lanse, după o scurtă ezitare, coborând vârful săgeții. Poate că am vrea să-i aducem ofrande zeului care a făcut asta pentru noi. Și trebuie să-i cunoaștem numele. Cui să ne închinăm?

Așteptam răspunsul cu inima bubuind. Nu-mi închipuisem vreodată că aveam să mă întâlnesc cu un zeu. Deși, de când lumea murise în o mie de feluri, făpturile de basm înviaseră cu toatele, năvălind peste viața noastră măruntă și neajutorată. O stea sclipi îndepărtat pe cerul dinspre răsărit, apoi se prăbuși, trăgând după ea o coadă lungă de lumină.

— Ați putea să-mi spuneți... Oneiros. Habar n-am ce alt nume ar fi mai bun, se strâmbă hodooleanul.

— Ce zeu este acesta?! se miră Lanse și se ridică încet în picioare.

— Când lumea aceasta... lumea de dinainte de Holocaust, a fost foarte tânără, iar zeii umblau pe pământ ca și oamenii... Oneiros a fost zeul care stăpânea somnul și visele.

Eu și Lanse ne-am uitat unul la celălalt. Zorii erau dincolo de vârfurile ascuțite ale stâncilor, iar noaptea se transformase în cenușă.

— Dacă ești zeu... începui eu, dar Lanse se prefăcu a uita cine era stăpânul și cine sluga și ridică brațul înarmat cu oreiro către el.

— Dacă ești zeu, strigă el cu disperare, atunci fă-l să învie pe vărul meu!

Bătrânul clătină din cap.

— În probleme de moarte, zeii n-au nicio putere.

— Atunci mori și tu, cât vei fi fiind de zeu! țipă Artifail Lanse și întinse coarda arcului atât de puternic încât auzi pârâiturile intestinelor uscate de porc, din care era împletită.

— Nu trebuie să moară nimeni, clătină din cap celălalt.

Degetele bătrânului se mișcară prin aer cu atâta iuțeală încât aproape că nu le-am putut zări. O pulbere sclipitoare se împrăștie peste tot, asemenea unei bure de ploaie și, când m-a atins, un somn de piatră a coborât asupra mea.

Și n-am mai știut nimic.

☆ ☆ ☆

Dimineața se petrecuse demult, iar stâncăria din spate se pierduse printre coline. De cinci zile mergeam buimaci, parcă înotând în apa tulbure a unui somn fără sfârșit. Ultimele trei Cetăți Paștune rămăseseră mult în dreapta, cu zidurile prăbușite și porțile sfărâmate atârnând încă în balamalele uriașe, scârțâind jalnic în adierea vântului. În niciuna dintre ele nu găsisem nici urmă de ființă vie. Vreun câine flămând, vreo pisică sălbăticită, vreun șobolan gras și netemător de oameni. Nu găsisem niciun cadavru, niciun schelet, nicio baltă de sânge uscat. Doar ziduri crăpate, acoperișuri prăbușite și clădiri năruite. Fântânile erau secate, iar hambarele goale. De parcă n-ar mai fi locuit nimeni acolo de secole. Un praf gros era așternut peste tot, foșnind stins în urma pașilor noștri. Iar drumul de piatră... drumul se sfârșise și el, în dreptul porților celei de-a șaptea cetăți.

În fiecare noapte, după ce adormeam, din ce în ce mai flămânzi și mai însetați, și eu și Lanse visam același lucru: cum ajungeam sub zidurile ultimei cetăți și apoi ne îndreptam spre miazăzi, printre dealuri cenușii, până ce adăstam la o apă mare, un lac sau un fluviu foarte lat, al cărui mal opus nu se zărea.

Era un semn zeiesc. Iar despre bătrânul hodoolean nu mai aveam niciun dubiu că era zeu. Oneiros ne trimitea mereu același vis, ca să ne ajute să ajungem la malul Amurului.

Un zeu hoț. Când ne treziserăm, după noaptea blestemată în care ne atacase pallanchinul, ne apucaserăm cu mult entuziasm să ne povestim visele, stăruind asupra detaliilor și minunându-ne cât de bine semănau unul cu altul. Apoi eu mă repezisem să caut cartea și să văd, pe harta de la sfârșit, câte zile mai aveam de mers. Un zeu hoț... Cartea nu era nicăieri. Am răscolit în zadar toate lucrurile, de două ori, ba chiar m-am întors o bună bucată de drum pe propriile urme, crezând că am pierdut-o din desagă. În cele din urmă, m-am resemnat, l-am

îngropat pe bietul Sephi și am îngrămădit deasupra lui o movilă de pietre, ca să-i ferim trupul de colții prădătorilor, am încălecat și am pornit la drum, cu dârlogii calului fără stăpân legați de șaua bidiviului lui Lanse.

În fiecare noapte visam drumul. Dar nu întreg drumul, așa cum se întâmplase atunci când ne vizitase Oneiros, ci doar pe cel care ne mai rămânea de străbătut după fiecare popas. Și cu cât ne înfundam mai adânc în inima sălbăticiei necălcată de pas de om, cu atât mai mult ni se părea că nu vom mai ajunge niciodată la capătul drumului și că vom sfârși, în cele din urmă, în ghearele vreunei himere.

Se însera atunci când oprirea bruscă a cailor ne-a scos din starea de toropeală și ne-a făcut să holbăm ochii. În fața noastră, în ultimele licăriri roșiatice ale soarelui, se întindea scutul nesfârșit al apei, sticlindu-și undele mărunte ca niște solzi.

— Lacul din vis, șopti Lanse frecându-se la ochi.

— Sau fluviul, l-am corectat eu. În carte scria că Amurul era un fluviu.

Slujitorul s-a uitat la mine și a clătinat din cap.

— Și cine-ți spune ție, fehrer Rahim, că am ajuns chiar în locul pomenit în carte?

— Unde altundeva am fi putut ajunge?

— Lumea asta e mare, ridică Lanse din umeri. Iar zeii trebuie că au fost niște mincinoși, altfel oamenii s-ar fi rugat și acum la ei și i-ar fi venerat. La cine se închină, însă, locuitorii din Aaral?

Avea dreptate. Cetățile Paștune nu aveau zei. Nu cunoșteau religia. Nu construiseră temple. Poate că nici Oneiros nu era un zeu, la urma-urmei. Ne mințise și ne furase manuscrisul. Mi-am frecat fruntea cu dosul palmei. Picurii de transpirație se întinseră pe piele și, uitându-mă la apa care sticlea nu departe, m-am simțit cuprins de istoveală. Dar dacă Lanse avea dreptate, cum puteam să înțelegem visul care ne călăuzise, bucată cu bucată, până aici? Ce va fi fost bătrânul hodoolean cu adevărat?

— Orice ai crede tu, prietene, apa aceea minunată e acolo și ne așteaptă să ne potolim setea și arșița trupului. Hai să bem,

să facem o baie și să încercăm să pescuim ceva, mai înainte să murim de sete și de foame. Ce spui?

Lanse s-a uitat o clipă la mine pe sub sprâncene.

— Spun că exact asta trebuie să facem, zise și dădu pinteni calului, care porni în galop spre oglinda apei din depărtare.

L-am urmat îndeaproape, trăgând de căpăstrul calului lui Sephi și de cel al măgarului cu poveri. Până în fapt de seară, ne-am spălat trupurile și hainele, am adăpat caii și i-am băgat și pe ei în apa caldă, i-am frecat cu șomoioage din ierburi uscate, apoi Lanse și-a luat oreiro și a plecat de-a lungul malului, hotărât să vâneze niște pești.

Spre seară, când apa a devenit cafenie și o mulțime de valuri i-au împânzit suprafața, am ridicat cortul pe cele patru bețe, fixate încrucișat, am săpat o vatră mică în nisipul malului și am aruncat în ea ultimele balegi uscate, din sacul cărat de măgar. Iar când Steaua Ciobanului a răsărit, mai strălucitoare ca niciodată, chiar deasupra oglinzii apei, Lanse a apărut din inima întunericului cu un uriaș pește ciudat, cu picioare de broască în loc de aripioare pentru înotat. L-am prăjit la proțap și am mâncat pe săturate, pentru prima dată în ultimele săptămâni. Apoi ne-am încovrigat în jurul vetrei și ne-am acoperit cu mantalele de iarnă, în vreme ce stelele sclipeau brumate deasupra capetelor noastre.

Credeam că a și venit dimineața, când zgomotul m-a făcut să tresar și să deschid ochii. Dar noaptea nu trecuse nici pe jumătate, iar stelele de-abia se mișcaseră nițel pe boltă. Aplecat puțin deasupra vetrei, Oneiros își umfla obrajii și sufla să reaprindă tăciunii fumegânzi. S-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul. În timp ce mă ridicam pe coate, străduindu-mă să-mi alung somnul de pe gene, flăcările au pâlpâit din nou, umplând pereții vetrei cu licăriri.

— Ai venit să mai furi ceva? Aveam vocea groasă și simțeam cum mă cuprinde o furie rece. Unde ai dus cartea?

— Unde-i e locul, răspunse el enigmatic, așezându-se pe o moviliță de nisip. Nu e cartea ta, așa că nu ai de ce să fii supărat.

— Am cumpărat-o, mai ții minte? Acolo, la târgul de la Panjpar, ți-am plătit-o cu bani, nu cu făgăduieli. Așa că este a mea.

— „Miracole și minuni" nu e o carte, se împotrivi el, dar fără să ridice glasul, ca și cum s-ar fi temut să nu-l trezească pe slujitor, care dormea cu spatele la noi. Este o amintire a unei lumi care s-a stins demult. Una dintre puținele care a mai rămas despre ea. Așa că trebuie să stea la adăpost, printre suratele ei. Iar banii aceia...

Fluieră încet și aruncă spre mine cu ceva. Monedele se răsuciră prin aer și se înfipseră în nisip, aproape de picioarele mele.

— Ia-i înapoi, dacă asta te face să nu mai fi supărat.

— Atunci de ce-ai venit?

— Ca să te ajut să ajungi la capătul acestui drum.

M-am zgribulit, de parcă pumnii unui vânt rece, de iarnă, m-ar fi izbit în piept. O flacără se alungi peste marginea gropii și îi lumină fața din plin. Era același bătrân hodoolean sau ceva se schimbase și doar intuiam asta, iar mintea mea refuza să mă ajute, făcând legăturile ce se cuveneau? Nu, categoric nu părea mai tânăr, ci doar... doar mai întunecat de patina scurgerii ireversibile a timpului.

— Nu mai ești zeu?! întrebai cu iritare. Acum ești flaaf, călăuza veșnică?

— Sunt ce trebuie să fiu, în această lume a schimbării permanente.

Am aruncat o privire furișă către Lanse, dar nu se mișca sub mantaua groasă. Ceva, poate un pește sau o broască, sărise în largul apei, scoțând un sunet stins, ca o palmă care ar fi plesnit peste fața lumii.

— Stai fără grijă, slujitorul tău doarme un somn greu și se visează între zidurile Aaralului. Discuția asta e numai pentru urechile tale, prințe Rahim. Dacă la capătul acestei călătorii vei rămâne în viață și vei încerca să o povestești și altora, vei vedea că, oricât te vei strădui, buzele tale nu vor putea să scoată măcar un sunet, necum o poveste. De aceea, nici măcar nu am să-ți cer cuvântul de prinț, cum că totul trebuie să rămână o taină.

— Ce naiba ești tu... un zeu sau un vrăjitor? Ori o ciudățenie primejdioasă, scăpată odată cu himerele dintre zidurile blestematului de GenInst, în clipa în care Holocaustul și-a întins brusc aripile peste întreaga lume?

— Dacă vreun zeu bătrân ar fi coborât din veșnicia stelelor universului... ori poate trimisul unei civilizații atât de vechi încât universul însuși ar părea doar un prunc, în comparație cu ea... cu el... dacă vreunul dintre ei, ori poate chiar amândoi, prințe Rahim, ți-ar oferi, pentru ca să uiți de cartea aceea, fericire fără măsură sau viață fără sfârșit, ce ai alege?

— Fericire fără măsură sau viață fără sfârșit... pentru o carte? am bâiguit, uluit de ceea ce auzisem. Pentru o carte de doi creițari? E o glumă, nu-i așa? Vrei doar să vezi cât de prostește poate să aleagă un om atunci când tentația e nemăsurat de mare.

Și era, oh, zei demult risipiți printre stele, era o tentație la fel de mare ca Universul! Pentru ce trăia omul, după ce trecuse și supraviețuise tuturor războaielor lumii? Ce-și dorea cel mai mult și mai mult? Nemurirea sau fericirea totală? Ce puteai să răspunzi la această... la această glumă proastă?

Hodooleanul s-a aplecat către mine, frecându-și bărbia cu un deget.

— Viața, așa cum o cunoașteți voi, oamenii, e o glumă bună într-un univers sadic. Oferta mea e simplă și curată. Oricare din cele două, pentru amintirea despre Carte.

— De ce e atât de importantă cartea asta? întrebai, cu gura uscată ca iasca.

— Printre altele și pentru că îți spune cum să ajungi la Cetate.

Mi-am cuprins tâmplele între palme și am strâns cât am putut. Nu simțeam durerea. Nu simțeam nimic.

— Este o glumă, nu? am repetat, nesigur.

— De ce ar fi?

— Pentru că, urmând sfaturile din carte și harta de la sfârșitul ei, aș fi ajuns oricum la Cetate. Și aș fi devenit nemuritor.

Zeul a început să râdă cu hohote și să aplaude în bătaie de joc.

— Niciodată nu o să scăpați de boala asta care poartă numele de gândire, nu? Cartea nu e făcută să te conducă la Cetate, prietene. Doar până la fluviu. Și nu pe oricine: ea îi alege pe cei care au în ei semnul. Dacă-l ai, ca să poți trece apa, iar mai apoi să găsești drumul spre Cetate, ai nevoie de un flaaf. Pe care trebuie să-l plătești. Dar nici banii și nici lucrurile voastre nu au valoare pentru un flaaf. Așa că va trebui să răspunzi la întrebare. Adică să alegi. Apoi, dacă răspunsul e cel corect, va trebui să plătești.

— Nu cred că am cu ce să plătesc.

— Porți întotdeauna cu tine prețul de răscumpărare al dorințelor tale. Deocamdată, trebuie numai să alegi.

Am ridicat din umeri, învins. Și cerul părea o cortină trasă mult prea aproape de capul meu. Oare înțeleptul meu baba ce ar fi făcut?

— Nu sunt atât de înțelept ca să aleg, Oneiros. Sau oricare va fi fiind numele tău adevărat.

Bătrânul s-a ridicat, și-a scuturat brațele și s-a înclinat. Noaptea îl învăluia strâns, ca o mantie de vreme rea. Poate că și venea vremea cea rea, m-am gândit, scuturat de un fior.

— Cartea a avut dreptate să te aleagă, prințe Rahim. Ai făcut cea mai bună alegere.

M-am holbat la el, uluit. Dintr-odată, în aerul rece era prea multă liniște. Lipsea ceva și nu-mi dădeam seama ce.

— Poate că nu ai auzit bine, Oneiros. Am spus doar că nu sunt atât de înțelept încât să pot alege.

— Lipsa unei alegeri este ea însăși o alegere. Ai ales să nu alegi, iar acesta nu e un joc de cuvinte, așa cum pare. Privește în spatele meu.

M-am ridicat în picioare și am privit peste umărul său spre apa cea mare. Apărută pentru o clipă din spatele unui nor, Luna arunca o vipie argintată peste... un câmp de gheață. Am înțeles ce lipsea în urmă cu câteva clipe din decor – zgomotul continuu al apei.

— Și acum?

— Drumul către Cetate trece dincolo de fluviu. Până pe malul celălalt voi deveni flaaf pentru tine. Va trebui să plecăm înainte ca zorii să se aștearnă peste lume.

— Și dincolo?

— Vei merge singur, spuse bătrânul. Puterile mele țin până pe malul celălalt al Amurului.

— Și cum voi găsi Cetatea? De aici nu se văd nici măcar Munții Taurului.

— „Minuni și miracole", răspunse bătrânul și, pentru prima dată de când ne cunoșteam, mi se părea că zâmbește. Ai citit-o din scoarță-n scoarță. Acolo scrie ce trebuie să faci.

M-am lăsat brusc cuprins de o disperare neagră. Cartea era o poveste. Nicăieri, în paginile ei, nu scria că ar trebui să o apuci spre răsărit sau spre apus, să urmezi noaptea Calea Robilor sau să mergi până la stânca în formă de cap de cal sau de trident. Singurele elemente care îți reținеau atenția erau rămășițele podului gigantic, care ar fi trebuit să se găsească undeva, pe un fost fund de mare. Dar nimeni nu văzuse vreodată acel capăt de pod, oricât de mult se va fi avântat în căutarea Cetății. Sau, cel puțin, niciunul dintre cei care apucaseră să se întoarcă.

— Acolo nu scrie nimic despre asta, iar tu știi foarte bine acest lucru.

Un vânt aspru și-a înfoiat în apropiere degetele reci, făcându-mă să mă cutremur. Chiar deasupra capetelor noastre, steaua Arcturus pâlpâia ca o candelă de veghe.

— Nu știu, a clătinat din cap bătrânul. Pentru că nu știu să citesc. Și, chiar dacă aș ști, tot n-aș putea să o fac: Cartea își alege singură cititorul. Nu te teme, însă. De fiecare dată când a adus pe cineva până aici, l-a ajutat să găsească drumul. Care e scris în mersul stelelor pe cer. Și-n mintea ta, după ce ai citit-o. Când vei fi singur, dincolo de fluviu, și vei privi spre stele, îți vei aminti. Și acum, strânge-ți lucrurile și urmează-mă. Undeva, nu departe de aici, ne așteaptă o sanie.

— Nu plec de-aici fără Lanse!

Nu am ridicat vocea decât puțin, ca să acopăr șuierul vântului ce începuse să aducă alice de gheață, cu care mă izbea în obraji. Dar mi s-a părut că am răcnit de-adevăratelea, văzând cum tresare bătrânul și cum se trage un pas înapoi.

— Slujitorul tău e jumătate din plată, spuse el și tuși. Nu ai cum să-l iei cu tine. Pentru că e mort. Cealaltă jumătate a plătit-o primul slujitor, care a murit când v-a atacat pallanchinul.

M-am repezit la Lanse și l-am zguduit de umăr. Nu s-a mișcat. I-am pus mâna pe față. Era rece ca gheața, iar sub nas se strânsese promoroacă, semn că nu mai respira. M-am ridicat, asemenea unui munte de ură, și am căutat din priviri arcul uriaș. Bătrânul nu s-a clintit, uitându-se țintă la mine.

— Furia nu-ți face bine. Cu atât mai mult cu cât e împotriva ta, prințe. Tu ai ales ambele oferte, așa că a trebuit să plătești dublu. O viață pentru nemurire. Și o viață pentru fericire fără măsură.

— Nu am ales nimic! urlai, dar vântul era acum atât de puternic încât nu reușii nici măcar eu să-mi aud vocea.

Bătrânul mi-a făcut semn să-l urmez, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut printre vârtejurile de fulgi și de cristale de gheață care mă acoperiseră, în câteva clipe, din cap până-n picioare. O parte din mine mă îndemna să-l urmez pe hodoolean, fie ca să-l strâng de gât și să-mi ostoiesc astfel furia, fie ca să mă las pe mâinile lui și să ajung pe malul celălalt. Dar cealalată parte a mea îmi cerea să rămân și să-l îngrop pe Artifail Lanse, credinciosul meu slujitor, care-și dăduse viața ca să mă servească. Nu a trebuit, însă, să stau prea mult în îndoială. Frigul devenea din ce în ce mai ascuțit și bănuiam că mi-ar fi venit foarte greu să sap, doar cu pumnalul de la brâu, în pământul care înghețа chiar sub picioarele mele. Pe de altă parte, trupul lui Lanse dispăruse deja sub un strat subțire de zăpadă, iar vântul troienea în continuare peste el. I-am rugat spiritul să mă ierte pentru ce urma să fac, apoi am smuls în grabă mantaua de vreme rea din legăturile ce o țineau făcută sul, am îmbrăcat-o și am luat-o la fugă pe urmele bătrânului nemernic.

În toate părțile, câmpia se învelea în viscol, ștergând urmele. M-am trezit, după o vreme, că mergeam împotriva vântului, pe suprafața înghețată a fluviului. Mă rătăcisem și nu mai știam ce să fac. M-am oprit, dezorientat, răsucindu-mă de jur-împrejur. Spaima mă copleșea și mă gândeam deja că acesta va fi fost blestemul lui Lanse, când o mână mă bătu pe umăr. Sau poate că va fi fost doar vântul, tot mai puternic. Tot mai stăpân. Am întors capul. Stătea la doi pași de mine, ieșit parcă din spulberul fulgilor reci. Avea sprâncenele și părul acoperite de o brumă sclipitoare. În spate se zărea conturul neclar al unei sănii, trasă de patru câini înhămați unul în spatele altuia.

— Urcă! strigă, iar șuierul vântului îl acoperi imediat.

Câinele din față și-a înălțat botul spre mine și a urlat, dar eu nu l-am auzit.

— Și Lanse? întrebai încet, iar el trebuie că îmi citise cuvintele pe buze.

— Himerele de iarnă vor avea grijă de corpul lui.

Acum îi auzeam vocea direct în cap și, din cauza asta mi s-a părut că adormisem și visam. Dar pumnul viscolului mă izbi în față, trezindu-mă. Stăteam pe apa înghețată a Amurului, fără slujitori și fără arme, iar singurul care mai putea să aibă grijă de mine era bătrânul acesta ciudat, care conducea câinii saniei. Pe Lanse nu-l mai puteam ajuta, orice aș fi făcut, așa că am ocolit sania și m-am cățărat greoi în coșul de răchită. Bătrânul m-a acoperit cu o blană mițoasă, până în dreptul ochilor, apoi s-a urcat pe tălpici, la spatele saniei, s-a agățat cu o mână de unul dintre mânere, iar cu cealaltă a învârtit biciul pe deasupra. Detunătura puternică a învins vâjâitul viscolului și i-a făcut pe câini să se încordeze în hamuri. După o zgâlțâială, sania s-a desprins și a început să alunece cu viteză pe gheața acoperită cu zăpadă.

Nu aș putea să spun cât de lung a fost drumul, pentru că nu mergeam în linie dreaptă. De multe ori, sania se înclina pe o tălpică sau pe cealaltă și schimba direcția de mers, iar de două ori câinii se opriră și nu mai vrură să pornească decât după ce

bătrânul a coborât la ei și le-a descâlcit hamurile groase. Îmi era frig, dar blana scorțoasă îmi oferea adăpost, nelăsând căldura trupului să se risipească.

Atunci când ne-am oprit pentru a treia oară, Oneiros nu s-a mai dus la câini, ci s-a apropiat de mine și a desfăcut chinga care fixa blana să nu cadă în mers. Mi-a întins brațul și m-a ajutat să cobor. În fața noastră, câinii se așezaseră cu boturile pe labe și răsuflările lor scoteau fuioare de abur, repede înghițite de perdeaua deasă de fulgi. Mi-a făcut semn spre dreapta și l-am urmat îndeaproape. Îmi era teamă că dacă îl lăsam să se îndepărteze mai mult de câțiva pași, nu l-aș mai fi găsit niciodată.

Am urcat pe o bucată lungă de gheață și ne-am oprit în dreptul unui țurțure uriaș, în vârful căruia se rotea o lumină roșie, stingându-se și aprinzându-se cu intermitență. Mi-a făcut semn să mă aplec și să vâr mâinile în zăpadă până la umeri. Mi se părea o prostie, dar l-am ascultat. La a doua încercare, am dat peste capătul unei frânghii groase și am tras de ea. Un fel de velă de corabie s-a desfășurat pocnind în vântul turbat, s-a desprins de sol și a dispărut în noapte. În cavitatea rămasă, neacoperită de zăpadă, am văzut o sanie destul de asemănătoare cu cea cu care călătorisem. Atâta doar că tălpicii păreau suspendați în aer, iar locul pasagerului era acoperit cu o bulă dintr-un material transparent. Și nu vedeam niciun câine.

M-am apropiat de gluga lui și am țipat întrebarea, fără să fiu sigur că m-a auzit. A continuat să desprindă legăturile care țineau sania prinsă de sol, iar aceasta se cutremura tot mai des sub loviturile crivățului.

— Nu are nevoie de câini, îi auzi vocea direct în cap. Merge singură, nu trebuie decât să urci în ea și să apeși pe clapa aceea roșie. Se va opri când va ajunge la capătul drumului. Ești pregătit să urci în ea?

Mi-a spus cum trebuie să pun apărătorile roșii pentru ochi și cum să țin capul pe spate, ca să văd constelațiile cu ajutorul lor. Apoi a lovit cu pumnul într-un loc de pe bulă și aceasta s-a ridicat încet. Imediat, interiorul s-a umplut cu răsuflarea albă,

strălucitoare, a viforului. M-am cățărat cu greutate în scaunul incomod, mi-am pus cele două legături de mătase de-a lungul corpului, apărătorile, și m-am agățat cu degetele de cele două mânere ude. Bătrânul mi-a făcut un semn de rămas bun și aș putea să jur că o luminiță i s-a aprins în ochi, în timp ce jumătatea de ou, transparentă ca apa, s-a lăsat peste mine, îndepărtând frigul și umezeala fulgilor.

Nu știu cât a durat drumul peste ciudățenia aia de câmpie, numită Țara lui Abanon, pentru că în jurul meu ninsoarea se făcea din ce în ce mai deasă, iar constelațiile pe care le vedeam prin apărători, dincolo de norii cenușii, alunecaseră spre stânga, lăsând bolta aproape pustie.

Când zorii au adus prima geană de lumină, în spatele meu, am zărit spinarea masivă a Munților Taurului. Sania s-a oprit, în cele din urmă, la poalele unui zid foarte înalt, în spatele căruia se învârtejeau suluri uriașe de zăpadă.

Am atins din nou clapeta roșie și bula s-a ridicat încet. Am lăsat apărătorile pe scaun, am coborât și m-am cufundat până la brâu în zăpadă. Îmi era foame și sete, iar ochii mi se închideau de somn, dar voiam să știu dacă ajunsesem, cu adevărat, la Cetate. Am mers până ce picioarele au prins să-mi amorțească de frig. Zidul se întindea înaintea mea fără nicio crăpătură, fără nicio poartă. Istovit, m-am lăsat să alunec în genunchi, hotărât să aștipesc câteva clipe. Atunci am zărit dărâmăturile prin care pumnii viscolului trânteau zăpada dinăuntru în afară. Cândva, aici se petrecuse ceva, poate o bătălie, poate un accident... zidul căzuse pe lungimea a doi oameni așezați unul lângă altul. Dinăuntru, vântul sufla cu furie și, ca să pot intra, m-am agățat de marginea zidului și m-am împins înăuntru cu toată puterea.

Acolo, zăpada îmi ajungea până aproape de piept, dar era pufoasă și ușoară, așa că nu reușea să se depună în straturi prea groase, pentru că era spulberată și purtată în sus de crivăț. Mi-am croit drum prin ea, către turnul ce apărea, din când în când, printre pereții verticali de zăpadă. Când am ajuns lângă el, eram aproape orb și complet înghețat. Am găsit ușa numai

pentru că era înconjurată de un chenar roșu, a cărui lumină scădea în intensitate ori de câte ori clipeam din ochi. S-a deschis, la fel de tăcută ca și bula saniei, și m-am prăbușit înăuntru, înconjurat de icnetul ascuțit al viforului. Când s-a închis în spatele meu, am auzit pentru prima dată Vocea.

— A fost declanșată comanda „Pasager rătăcit în turnul de control. Se introduc setările pentru intervenția echipei de verificare biotică. Activarea Câmpurilor Semantice Doi A și Doi A Secund este completă. Verificarea genetică va începe imediat după prelevarea probelor de salivă. Operațiunea capătă grad de prioritate 1Y. Pasagerul numărul 1129 este rugat să înainteze pe coridor, până la liftul de serviciu destinat transportului de persoane, unde va fi preluat de un droid de securitate. După trecerea a cinci secunde, acest mesaj va fi reluat și verificările cyber vor începe de la linia de comandă 0012001.

— Hei, e cineva aici?

Undeva, la capătul coridorului, se aprinsese o lumină galbenă. M-am ridicat încet în genunchi, apoi în picioare. Era cald, chiar al naibii de cald, după frigul de afară, așa că mi-am scos mănușile și am aruncat mantaua de pe mine. O băltoacă neagră se strânsese între mocasini și se întindea către perete. Am pornit spre lumina galbenă, examinând cu atenție pereții străbătuți de scurte fulgerări de lumină. Pe cel din stânga scria, în kumal, cu litere verzi, aproape șterse: „Să te înghită Iadul, Abanon! Să-ți fie blestemată până și amintirea!". Am ajuns la prima ușă după cinci pași și la a doua după alți trei. Amândouă erau închise. A treia, însă, situată pe peretele opus, era deschisă la perete și înăuntru se auzea Vocea. Am intrat cu inima strânsă – nu mai aveam nicio armă la mine.

Încăperea era mai mare decât sala de festivități din palatul lui baba. Și doar cu puțin mai scundă. Blaturi late de mese pluteau pur și simplu în aer, deasupra podelei, iar peste ele se mișcau imagini curbate. M-am apropiat cu precauție de primul.

— Atenție! reveni Vocea. Pasagerul 1129 a activat pragul de comandă Saison Primar. Pentru că a părăsit procedura presta-

bilită, se vor rescrie liniile de comandă pentru pista 14A. Celula de captură Amanda va începe pregătirile de ieșire din hibernare, în cinci minute și treizeci și două de secunde. Pasagerul va fi condus la Terminalul 14, de unde va fi preluat de un droid de securitate.

— Cine ești? strigai, răsucidu-mă în toate părțile. Ți-e teamă de mine? Nu am nicio armă. Ieși să te văd. Să vorbim.

Dar nu era decât un uruit surd care venea, parcă, din pereți. M-am aplecat și m-am uitat sub blaturi. Nu era nimeni. Am ridicat din umeri și mi-am dat singura explicație posibilă: zeii. Numai ei puteau să apară de nicăieri, să vorbească fără să fie văzuți sau să facă să se întâmple lucruri care nu aveau nicio cauză. Așa că am reununțat la căutare și m-am apropiat din nou de prima imagine curbată. Culorile erau palide, iar contururile neclare, dar dacă te așezai într-o anumită poziție, zăreai oameni și obiecte în mișcare și auzeai sunete, care mai de care mai ciudate. Am văzut un drum neted, foarte lung și pustiu. Pe mijloc avea o linie albă, iar pe margini, din loc în loc, sclipeau luminițe asemănătoare celei de pe fluviul înghețat, acolo unde Oneiros dezgropase sania fermecată de sub zăpadă. Obiecte prelungi, cu roți, precum cele de la carele noastre, treceau în mare grabă în sus și-n jos. Din când în când, ceva asemănător uriașului plug al cetății, cu care slujitorii lui baba tăiau drumurile iernii prin omătul mai înalt de un stat de om, trecea încet de-a lungul acestuia și zăpada zbura într-o parte, într-un arc spectaculos. Apoi își făceau apariția un fel de oameni îmbrăcați în armuri de metal și întindeau fire lungi pe cele două laturi, care începeau imediat să sclipească, transformând ninsoarea într-o poveste colorată. Dacă nu mi-aș fi amintit de plecarea tăinuită și de jertfa de sânge a celor doi slujitori personali, aș fi crezut că am pătruns într-una din poveștile magice ale trubadurilor care, la vreme de iarnă, se hotărau pentru o cetate sau alta și așteptau acolo venirea primăverii. Iar Aaralul era preferat mai mereu, pentru că locuitorii ei știau să-și ospetească invitații.

— Nu-i așa că e frumos? întrebă chipul apărut brusc în imaginea curbată, speriindu-mă. Câteodată, mă transfer în locul tău și mă uit, cuprins de mirare și de dor, la lumea asta care nu mai vrea să moară. Lumea oamenilor cu doi ochi și două jumătăți de creier. Lumea celor care au stăpânit neîntreurpt pământul, de la moartea dragonilor și până la Holocaust.

Oneiros mă privea atent, cu ochii săi aproape oblici înfundați în orbite.

— Ce vrei?

Eram enervat, mă durea capul și trupul îmi era încă extrem de rece, lucru care mă făcea să mă mișc încet și să simt înțepături pe porțiunile de piele expuse la frigul puternic și care apucaseră să se înnegrească.

— Vreau să mă asigur că înțelegi ceea ce vezi.

— Și ce naiba ar trebui să văd? am bombănit.

— Nemurirea, răspunse bătrânul și zâmbi larg, iar capul i se aplecă în direcția mea. Oamenii de dinainte de Holocaust au atins o anumită formă de nemurire – aceea a mașinăriilor biotice, capabile de autoîntreținere și de autoregenerare a fragmentelor compoziționale degradate. Fie că funcționează pe baza energiei chimice, termice, solare, nucleare sau biologice, toate sunt capabile să reziste milioane de ani, fără nicio intervenție din afară.

— Eu nu văd decât un drum pe care îl curăță un plug și niște lumini care se aprind.

Era multă răutate, neînțelegere și spaimă în spusele mele. Pentru că nu-mi dădeam seama cum de o ființă pe care o lăsasem departe, pe celălalt mal al Amurului înghețat, în urmă cu ceva timp, se găsea acum în fața mea și vorbea cu mine ca și cum nu ne-am fi despărțit niciodată. Pe o imagine curbă, de pe un blat alăturat, zăream, cu coada ochiului, cum deasupra drumului curățat de zăpadă, undeva, în depărtare, se apropie o lumină puternică și sute de litere și de numere se înlocuiesc unele pe altele, într-o devălmășie totală, pe marginea imaginii.

— Un aeroport, a spus Oneiros, iar în ochi i se citea umbra unor lacrimi strivite demult sub pleoape. Aeronave automate,

care încep să sosească, odată cu iarna, de pe cealaltă parte a Pământului. Droizi, boți și platforme cyber, care se grăbesc să le descarce de mărfuri necunoscute, iar apoi să umple până la refuz calele goale cu alte lăzi și cilindri. Alarme țiuind peste pistele încălzite, pe care zăpada așternută se topește imediat, mașini de pompieri și de salvare schimbându-și pozițiile pe drumurile de asfalt, în funcție de aparatele care aterizează sau se ridică în zbor, indicative sonore străvechi încrucișându-se prin aer, cargouri stratosferice coborând vertical de pe orbite joase, pe care încă mai funcționează bătrânele platforme spațiale, de la începuturile colonizării cosmice, jeturi iridiscente, cu informații codificate sosind dinspre aeroportul învecinat, situat la 14.000 de kilometri spre răsărit, și pornind înapoi imediat ce încărcarea datelor locale se încheie...

Tăcu.

— O lume nemuritoare, strâmbă din buze, oftând, și umbra lacrimilor lui se transformă într-o bură îndepărtată, care îi răgușea vocea. O lume care i-a succedat celei a oamenilor cu doi ochi și care s-a născut odată cu Holocaustul. Dar din care viața biologică nu a fost exclusă cu totul. Mergem să-ți arăt.

M-a apucat de umăr și m-a împins înapoi către ușă. Am ieșit pe coridor, am înaintat câțiva pași și am ajuns în dreptul celei de-a patra uși. Hodooleanul și-a apăsat palma peste imaginea stilizată a unei mâini și aceasta s-a tras într-o parte. Am intrat, dar n-am reușit să mă îndepărtez de prag.

Zeci, sute de tuburi transparente atârnau între tavan și podea, pline cu un lichid galben în care pluteau segmente diferite din corpul uman. Unele tuburi erau pline cu mâini, cu degetele strâns lipite între ele, altele cu brațe, cu antebrațe, cu picioare, cu ochi în culori diferite, cu sternuri, cu nasuri, cu buze, cu frunți... un pictor nebun trebuie că descompusese lumea oamenilor într-un univers aleatoriu, în care apoi regrupase părțile componente ale corpului uman în elemente duale.

M-a cuprins un val de amețeală și m-am clătinat pe picioare. M-am aplecat deasupra podelei transparente și mi-am vărsat

conținutul stomacului. Un lichid verde s-a întins peste tot, chiar și pe picioarele mele, dar după aceea m-am simțit mai bine. Când m-am ridicat, Oneiros a zâmbit rece, de-abia o încreștitură în plus printre celelalte riduri ale feței sale.

— Cred că te întrebi ce legătură are ce vezi aici cu nemurirea... Cartea nu povestește cititorilor săi despre asta.

Cartea nu povestea decât despre drum, despre pericolele care pândeau, ziua și noaptea, despre himere și despre ceruri. Despre hărțile stelelor, care ar fi trebuit să te conducă până la porțile de aramă, chiar dacă n-ai fi știut nimic altceva.

— Aici sunt depozitați cei ce au ales nemurirea biologică. Fiecare element al trupului lor a fost desprins din întreg și depozitat în astfel de cuve de conservare, de unde droizii chirurgicali îl vor scoate și reasambla în pachetul original, după hărțile anatomice și genetice aflate în memoria lor.

Cred că m-a văzut strâmbându-mă, așa că a adăugat:

— Nu-ți face griji, totul funcționează perfect. Până acum, toți nemuritorii au fost reasamblați de șaisprezece ori și nu a existat niciun fel de incident. Cei care au ales această cale de a scăpa de urmările Holocaustului pot fi mulțumiți. Au exact ceea ce Abanon le-a promis: viață veșnică. Sunt reanimați o dată la 50 de ani, trăiesc o lună de viață activă, după care sunt stocați din nou.

Îl ascultam cu gura căscată. Eram atât de uluit încât nici n-am băgat de seamă când unul dintre tuburi s-a lovit de mine, în mișcarea lor continuă de revoluție în jurul cine știe cărui centru nevăzut. Am alunecat pe voma de sub tălpi și am căzut pe spate. Bătrânul m-a ajutat să mă ridic fără să spună nimic.

— Bine, dar... spiritul... poate că au găsit cum să păstreze corpul, dar cu sufletul e o altă poveste, nu?

Îl priveam cu atâta disperare, încât a sfârșit prin a-mi zâmbi.

— Sufletul, prințe Rahim, e și el tot energie. Foarte asemănătoare, până la un punct, cu cea degajată de stele în spațiu. Poate că de aceea au fost atât de atrași oamenii de stele. Acel om, Abanon, despre care am amintit înainte, a descoperit iden-

titatea dintre codificările energiilor primare stelare și cele emanate de trupurile umane. Spiritul, așa cum îi spui tu, nu e decât un reziduu stelar. O coajă de energie stocabilă. Suportul de stocare îl reprezintă orice rețea cristalină cu o densitate ce depășește cudrantul 2;25. Sunt sigur că nu înțelegi, dar nu are importanță. Majoritatea stâncilor de pe Pământ fac asta de miliarde de ani: stochează reziduuri de energie primară de la steaua Sol. Există milioane și milioane de depozite nefolosite, care ar putea stoca spiritele locuitorilor umani din întreg universul.

Ceea ce auzeam era mult prea mult pentru înțelegerea mea. Mi-am scuturat capul și m-am ferit din calea unui alt cilindru care se apropia. Aveam nevoie de ceva de care să mă agăț, pentru ca mintea mea să n-o ia razna. Pentru a fi sigur că eram treaz și trăiam cu adevărat această poveste.

— Cine este acel Abanon?

— Un inginer al sistemelor de frontieră. Cel care a propus procesul nemuririi coordonate, pentru a depăși Holocaustul.

— Vrei să spui... îmi linsei eu buzele, încă acre și amărui de la spuma vomei. Vrei să spui că toți oamenii din lume au fost... puși în tuburile astea?

Bătrânul s-a uitat în interiorul unuia, plin cu inimi de diferite dimensiuni, și a clătinat din cap.

— În sala asta nu sunt decât oamenii care lucrau și locuiau în Aerostația Ontario CS. Și nici aceia toți. Unii dintre ei nu au acceptat viața veșnică. Au spus că fericirea de a fi muritori este mai mare decât ea. Pe întreg Pământul au fost milioane care au gândit la fel.

Mi-a fost frică să întreb ce se întâmplase cu ei, dar bătrânul mi-a citit nedumerirea pe față și a continuat:

— Ceilalți... ei bine, pentru ceilalți au fost create Cetățile Paștune. Unde își trăiesc viețile limitate, așa cum au făcut-o, în urmă cu mii de ani, strămoșii lor de dinainte de Era Cosmică. Vii de acolo, prințe, și știi la ce mă refer.

Veneam de acolo, da. Dar nu credeam că strămoșii despre care amintise trăiseră nenorocirile venite odată cu Holocaustul. Am dat să deschid gura și să-i spun asta, dar nu am apucat.

— Există Iadul, sub forma Cetăților Paștune, bântuite de himere, de valuri de radiații și de prăbușirile permanente ale cojilor de energie, și Raiul, sub cea a Cetății Nemuritorilor. Odată cu fiecare interval de reîntrupare, un locuitor de dincolo de Amur primește dreptul de a veni aici și de a alege să devină nemuritor. A fost rândul tău, prințe Rahim. Te afli aici ca să alegi: nemurire veșnică sau fericire fără măsură? Acum, după ce ai văzut tot ce trebuia văzut, ești în măsură să alegi.

Oare ce ar fi ales baba dacă s-ar fi aflat în locul meu? Sau oricare dintre frații mei? Sephi Saronthal ori Artifail Lanse? Am rotit încet capul, privind tuburile cu organe umane care dănțuiau în jurul meu după o muzică pe care nu o auzeam, dar care trebuie să fi fost dincolo de înțelesul uman. Asemenea unei muzici a stelelor.

— Cine ești tu cu adevărat, zeule Oneiros?

Buzele mele rostiseră întrebarea, dar mintea mea nu o gândise. Ca și cum spiritul și trupul deveniseră independente unul de altul, conținutul oului căzând peste piatra încinsă de soare, ca să se prăjească, iar coaja alunecând într-o parte.

— Sunt flaaf, răspunse el, atât de încet încât buzele aproape că nu i se mișcară. Călăuza veșnică a celor care nu și-au găsit încă lumea. Cel care stă între două lumi, dar nu aparține niciuneia dintre ele. Te-am călăuzit până aici, iar acum tu trebuie să hotărăști.

— Vreau să mă întorc acasă.

— Nemurirea nu se oferă decât o dată. Așa cum stelele nu se nasc decât o dată.

Mi-am lins din nou buzele și am dat din cap. Afară, alarmele țiuiau fără oprire. Printr-o fereastră ovală îndepărtată, pătrundeau licăririle focului de topaz pe care-l aprindeau busterele unei navete-cercetaș, întoarsă pe spațioport să alimenteze. Viscolul continua să-și trimită trombele de fulgi, în străduința sa nemăsurată de a aduce pacea și uitarea în acest colț de lume. Și poate, cândva, avea să reușească să o facă, mi-am spus, apoi m-am întors spre ușă, l-am ocolit pe bătrân, ca și cum ar fi fost

numai unul dintre nenumăratele tuburi de conservare, după care am ieșit pe hol și m-am îndreptat, cu pași grăbiți, spre capătul său, iluminat în verde.

— Atenție! se auzi Vocea, umplând coridorul de foșnete. Pasagerul 1129 a părăsit fără autorizație arealul de supraveghere biotică CAD 0101. În urmă cu cinci secunde au fost reactivate celulele de captură Omega, Pachamamc și New Delhi. Dacă pasagerul 1129 ne aude și poate să reacționeze la informațiile primite pe cale auditivă, e rugat să se îndrepte de urgență spre Zona de Contact Limitat, unde va fi preluat de o patrulă activă de securitate.

Mi-am vârât degetele în urechi și am început să alerg gâfâind spre lumina verde care clipea, parcă făcându-mi semn. Când m-am cufundat în apele ei, mi s-a părut că toți fulgii din lume s-au năpustit asupra mea, transformându-mă în cel mai mare troian de zăpadă. Și nu aveam cu mine nici mantaua și nici mănușile.

☆ ☆ ☆

Târgul era pe sfârșite. Soarele se pregătea să apună dincolo de Dolinele Spelbe, iar Crângul Panjpar începea să se golească de oameni. Bătrânul hodoolean ținea manuscrisul în mână și se uita fix în ochii mei.

— E o carte foarte rară, prințul meu. Atât de rară încât își alege singură cititorii. Ca să știi dacă ai fost ales să o cumperi va trebui să răspunzi la următoarea întrebare: dacă ar trebui să alegi între viață fără de moarte și fericire fără măsură, ce ar alege înțelepciunea ta de prinț?

Visasem. Visasem că făcusem o lungă călătorie, la capătul căreia descoperisem ce însemna, cu adevărat, nemurirea.

Am clătinat din deget și am zâmbit.

— Aș alege fericirea de a rămâne om până la capăt. Ai înțeles, flaafule? Până la capăt. Călătoria pe care mi-o propune manuscrisul nu mă interesează, pentru că dincolo de forma în care

ne-am născut nu există nimic. Nimic care să se compare cu viața pe care o trăiește un om. Indiferent cât de scurtă ar fi ea.

I-am întors spatele și am plecat, urmat îndeaproape de Sephi și Lanse, care își treceau unul altuia o ploscă din lemn, plină cu vin de coacăze. Eram din nou fehrer Rahim și mă bucuram că nu cumpărasem nimic din târg. Banii urmau să se întoarcă întregi la baba, iar el avea să-i împartă la nevoiași, în prima zi de rugăciune de după Savaot, așa cum cerea hutra, legea ascultării și a supunerii strămoșești. Eram fericit că mă întorceam acasă, la familie și la oamenii pe care-i cunoșteam.

Ieșeam pe porțile de lemn ale târgului, cu caii ținuți de dârlogi, și le povesteam celor doi despre tocmeala cu bătrânul, când am auzit goarnele de aramă strigându-și jelania către cer. Ne-am oprit lângă cămilele unei caravane de negustori din Oreahovio, care își legau corturile și se pregăteau să înnopteze la Cele Trei Fântâni. Doi călăreți din garda târgului goneau de-a lungul drumului și strigau răgușit:

— Cetatea Aaral a fost ștearsă de pe fața pământului de un cutremur. Locuitorii ei, care mai sunt în târg, să se îndrepte spre fortul Daouda, care se află doar la o zi și jumătate de mers.

Sephi și-a învârtit calul în loc și s-a uitat întrebător la mine.

— Ar fi bine să ne grăbim să le dăm ascultare, prietene, îi răspunsei. Câtă vreme cei din Daouda or să mai primească supraviețuitori.

— Mai bine ai fi cumpărat cartea aia, prințe. Acum, că nu mai avem unde să ne întoarcem, am fi putut pleca în cea mai lungă și mai interesantă călătorie din câte am făcut vreodată.

— Dar n-am cumpărat-o. Așa că nu va fi nicio altă călătorie în afară de cea către fort.

Am pornit către Daouda imediat ce am umplut burdufurile cu apă. Undeva, în față, fluviul Amur curgea în tăcere și ne aștepta. Dar Lumea lui Abanon încetase să mai existe pentru mine, chiar și în vis. Doar Cetățile Paștune continuau să respire sub apusul însângerat, chiar dacă, din când în când, câte una înceta să mai existe, pierzându-se în neant.

Amāra

de Constantin D. Pavel

Trase adânc în piept aerul tare și rarefiat. Se afla aici de trei zile și tot amețea, dimineața, când se bucura de „amestecul Zeilor", cum îi plăcea să denumească atmosfera pe care o respira, la înălțimea de peste 2500 de metri la care era situată așezarea. Liniștea desăvârșită îi scotea timpanele din uz și întunericul de nepătruns de dinaintea zorilor îl făcea să se simtă ca pe planeta aceea străină pe care se prăbușise Riddick cu nava, în filmul Pitch Black. Cu puțină imaginație, râse în sinea lui, ar fi putut simți arătările acelea înfiorătoare stând la pândă să-l vâneze de după vreun colț de stâncă.

Tânjise ani întregi să calce pe potecile imensei văi a râului Hunza, care se întindea cât vedeai cu ochii la poalele uriașilor munți Ultar, ce acopereau cerul cu ale lor piscuri de peste 7000 de metri înălțime. Și iată că reușise să-și împlinească visul, era aici! Fericit, încântat, exultând de bucurie în fiecare moment, gustând cu sufletul și spiritul fiecare clipă. Aici, oriunde întorceai privirea, zăreai un wallpaper de înaltă definiție, care-ți tăia respirația cu frumusețea lui, făcându-te să te pierzi în contemplare minute lungi. Grandoarea lanțului himalayan era copleșitoare dincolo de orice închipuire. Pur și simplu, te făcea să te simți mic, mic de tot, o furnică fără niciun rost, pierdută în lumea uriașilor veșnici, nepăsători la zbaterea ei. Acești munți erau acolo de dinaintea apariției oamenilor și aveau să rămână tot acolo, aproape neschimbați, și după ce oamenii aveau să piară, ca specie, de pe planetă. Acești munți erau ne-

muritori și, dacă ar fi fost nevoit să găsească o comparație elocventă pentru a descrie senzația unui om simplu, venit din civilizația occidentală pe aceste meleaguri, ei bine, ar fi descris-o ca pe „O a doua naștere". Cumva, în adâncul ființei lui, avea senzația că acest colț de lume era, de fapt, rupt dintr-o altă lume și transplantat aici cu totul. Pe el îl copleșise. Și nu își revenise, iată, nici după trei zile, deși majoritatea simțurilor i se calibraseră la noul mediu.

— Te-ai trezit, Michal? auzi glasul Ingăi în spate, pe un ton scăzut, aproape șoptit, într-o engleză cu un puternic accent german.

Răspunse fără să-și întoarcă privirea spre ea.

— Da.

Ingeborg Rixdorf o chema pe fată. Avea 24 de ani, era înaltă, atletică, blondă, frumoasă și plină de viață. Se afla în anul ei sabatic, în care se căuta pe sine expunându-se unor experiențe de viață extreme, în afara civilizației în care se formase. Tot mai mulți tineri occidentali adoptaseră moda aceasta în ultimii ani, conștienți că locul în care se născuseră, crescuseră și fuseseră educați nu le oferea cine știe ce experiență reală de viață. În avion, Inge chiar îi spusese că se simțea aidoma unui roboțel care fusese programat încă de mic să vadă lumea înconjurătoare, să se comporte și să răspundă mediului potrivit unui scenariu deja scris de alții, înainte ca ea să se nască. „Unii – cei mai mulți – se lasă modelați și programați de sistem, făcându-și datoria de roboței: merg la școală, iau note bune, obțin o diplomă într-un anumit domeniu, își caută un job, se îndrăgostesc de un alt roboțel care a făcut la fel, întemeiază o familie, contractează rate pe trei-patru decenii ca să-și ia o casă, fac copii, îi dau la fabrica de roboți, să fie și ei programați, muncesc până ies la pensie, se bucură câțiva ani de nepoți și apoi mor, știind că sistemul e dus mai departe de roboțeii lor, care, la rându-le, nasc alți roboței. Scenariul ăsta, dragă Michal, pur și simplu, nu e pentru mine!" – exclamase ea cu patos și apoi, aprinsă la față, făcuse semn stewardesei să îi mai aducă un whisky.

Când aflase că și ea merge tot la Ghaimas, în Valea Hunza, îi tresăltase inima de bucurie. Căci era o prezență tare plăcută și cu siguranță aveau să lege o prietenie... aparte. Iar când realizase, în autobuz, că doar el și ea mergeau într-acolo, chiar își legase speranțele de Inga.

— Ești pregătit? auzi șoapta fetei în urechea stângă și îi simți răsuflarea caldă aproape de ceafă.

— Da, răspunse. Aștept momentul ăsta de șapte ani. Sunt cât se poate de pregătit!

— Eu nu... – zise ea moale și veni în dreptul lui, cu ochii ațintiți în întuneric.

Tăcu secunde lungi înainte de a-i răspunde:

— Ce-o să fie o să fie, Inga.

— Știu, dar tot nu găsesc în mine puterea de a face liniște și de a accepta cu seninătate ce-o să fie...

— Ce crezi c-o să fie?

— Nu știu.

— Tocmai asta-i frumusețea! Vezi tu, Inga, atunci când ziua de mâine e trecută în agendă oră cu oră, îți faci treaba mai bine fiindcă subconștientul tău a creat deja în minte o hartă a activității, înainte ca activitatea propriu-zisă să aibă loc. Și, da, asta te transformă într-un roboțel! Pe când acum, acum știm doar unde mergem, dar n-avem nicio idee despre ce vom găsi acolo, n-avem nicio idee despre ce-o să ne ofere ziua de mâine. Agenda noastră e goală. O vom completa zi după zi, pe măsură ce vom experimenta. Și asta dă trăirilor noastre autenticitate. În felul acesta, vom afla cine suntem noi cu adevărat, vom descoperi părți ale ființei care, acolo de unde venim, ar fi rămas ascunse poate pentru totdeauna. Și dacă-mi aduc aminte, parcă tocmai pentru asta ai plecat de-acasă, așa-i?

Fata dădu din cap, iar el mai mult îi simți gestul decât să îl vadă, deși departe, sus, foarte sus, spre est, cerul căpătase o nuanță diferită de negru. Era înnorat și nicio stea nu sclipea rece în înalturi, ca în diminețile trecute. Dar, ca de fiecare dată, soarele avea să răsară peste lume, fie c-aveau să-l vadă sau nu.

— Acum parcă nu mai mă entuziasmează atât de tare să stau trei luni departe de orice om civilizat...

— Adică – prinse el mingea din zbor, surâzând – eu nu sunt un om civilizat, Inga?...

— Ohhh, *Sie sind*, Michal... – se bâlbâi ea. Am vrut să spun... adică... tu ești – reveni la engleză – dar ești singurul, Michal...

— Mihai... – o întrerupse, întorcându-se cu fața spre ea și luându-i obrajii în palme. Mi-hai. Repetă după mine: Mi...

Ea râse, făcând pe rușinata, intrând în joc.

— Mi...

— ...hai!

— ...hai! Mi-hai! Mihai!

Cu toată strădania ei, numele său românesc tot suna cu accent german. Dar era mai bine, oricum, decât Michal. O luă pe după umeri și o întoarse spre căsuța cu un singur nivel unde se cazaseră și unde, cu nici o jumătate de oră în urmă, se iubiseră ca doi adolescenți.

— Hai să luăm micul dejun și să așteptăm mașina, Inga dragă. Mâine dimineață, pe vremea asta, vom fi la Shimshal, la 3100 de metri, și vom privi răsăritul de pe unul din acoperișurile lumii!

☆ ☆ ☆

Contrar așteptărilor, micul SUV Toyota plutea lin pe șoseaua dreaptă ca-n palmă, acoperită cu asfalt proaspăt. Serpentinele nu lipseau, dar erau atât de deschise încât aproape că nici nu le băgau de seamă. Ghidul lor, Adeeb, un pakistanez tuciuriu bine, la vreo 35 de ani, tuns scurt, milităreste, le transmisese că vor călători în jur de șapte ore și jumătate.

Se scurseseră mai bine de trei ceasuri și Inga îi dădu lui Mihai un ghiont ușor. Se aplecă spre urechea lui și îi șopti:

— Poți să-l rogi să oprească la primul popas ori la vreo benzinărie? Am nevoie la toaletă...

Mihai se aplecă spre șofer, printre scaune:

— Adeeb, te rog să oprești la următorul popas. Domnișoara Inga vrea... să-și pudreze nasul.

Adeeb întoarse capul spre el, mirat, cu ochii mari.

— Să-și pudreze... nasul, Sir?! făcu el și rămase cu ochii ațintiți la ei, în spate, deși se apropiau de o curbă la stânga.

— Fii atent la drum! îi strigă Mihai.

— Maşina ştie drumul, Sir, răspunse el cu calm, continuând să se holbeze la nasul tinerei blonde.

Şi le demonstră că, într-adevăr, maşina ştia drumul. Sau, mai bine zis, el îl cunoaştea atât de bine încât ar fi fost în stare să îl parcurgă chiar şi întors cu spatele.

— Inga are nevoie la toaletă, traduse Mihai, zâmbind larg.

— Ahaaa! râse Adeeb, dumirit. Credeam că... OK, Sir! Oricum trebuie să oprim la Passu, să realimentăm. Odată ce trecem podul Shimshal, ieşim de pe şoseaua asfaltată şi-o să mergem pe marginea râului, pe Drumul Morții, Sir. Multe serpentine, drum greu, dar spectaculos. De neuitat, Sir!

Mihai citise multe despre Drumul de pe Valea Shimshal, văzuse câteva documentare video și știa la ce să se aștepte. Tocmai de aceea, când căutase un ghid care să îi ducă în localitatea aflată la cea mai înaltă altitudine din munții aceia, apelase la cel mai bun și nu se uitase la bani. Pe munte și, în general, în viață, un ghid bun îți poate salva plăpânda-ți existență. Din discuțiile cu Inga își dăduse seama că ea nu știa ce îi așteaptă și, ca să n-o demoralizeze, preferase să tacă și s-o lase neștiutoare. Uneori, celor tineri e mai bine să nu le zugrăvești pericolul, ci să-i lași să-l trăiască pe viu, pentru a-l putea asimila și a-i învăța lecțiile.

Muntele îi fusese profesor bun încă de mic, de la vârsta de 7 ani și jumătate, când plecase pentru prima oară într-o tabără, alături de colegii din clasa a II-a, la Geamăna, în Munții Tarcăului, din județul Bacău. Se îndrăgostise iremediabil de el și niciodată de atunci, în vacanța de vară, de iarnă ori în concedii, nu ratase muntele. Devenise, cu timpul, un alpinist redutabil și chiar alesese să facă facultatea la Brașov și să se mute acolo

în acea perioadă, pentru a trăi aproape de munte. Apoi începuse să iasă din țară – mai întâi Apeninii, Pirineii și, în final, Alpii. Opt ani de antrenament, așa îl considera, un antrenament pentru Himalaya. Își propusese ca anul acesta să nu facă nicio escaladă, ci doar să viziteze muntele, să îl vadă, să îl simtă, să se împrietenească cu el înainte de a-i cere voie să-l cucerească. Păstrase, cumva, în sufletul lui, poveștile marilor alpiniști ai lumii, care mărturiseau că muntele e viu și că numai cu permisiunea lui poți ajunge în vârf. Dacă îl înfrunți, dacă îl desconsideri, nu se joacă, fiindcă el, nemuritorul, nu pune niciun preț pe viețile oamenilor. Își propusese, deci, ca anul acesta să trăiască trei luni în cea mai înaltă localitate de lângă masivul Ultar și să își pregătească escalada de anul viitor. Urca întotdeauna singur. Dar știa că nu e singur, că e împreună *cu* muntele, nu *pe* munte. Că nu urca *pe* munte, ci pătrundea *în* munte. Și simțise, cumva, fizic, comuniunea cu el. Cum iubea el muntele, așa îl iubea și muntele pe el. Și intuia că, atâta vreme cât această iubire avea să rămână vie, n-aveau cum să-și facă rău unul altuia.

În față, de după o curbă mai strânsă, apăru deodată o localitate. Passu, ultimul bastion al civilizației înainte să pătrundă pe Drumul Morții; mii și mii de oameni își găsiseră sfârșitul pe el, probabil chiar milioane, dacă avea să ia în considerare că, în vremuri demult apuse, pe acolo trecea celebrul Drum al Mătăsii, din Tibetul chinezesc către Lumea Arabă.

— Adeeb, te rog să te grăbești... un pic mai tare! insistă fata, vizibil încordată.

Șoferul îi aruncă peste umăr o privire scurtă.

— Da, ma'am! zise și apăsă pe accelerație, conducând următorii doi kilometri aidoma unui șofer de curse, cu un surâs ușor în colțul gurii.

Trase mașina lângă o pompă de benzină, la ultima stație de alimentare din Passu.

— Bistroul de acolo are toaletă, ma'am! le indică el clădirea de lângă benzinărie. Până umplu eu rezervorul și cele cinci ca-

nistre din portbagaj – nu de alta, dar nu se știe niciodată, pe drumul care ne așteaptă, când vom avea nevoie de carburant suplimentar! – poate beți o cafea, un ceai...

Fata coborî val-vârtej și parcurse ca din pușcă cei douăzeci de metri de la mașină până la micul restaurant.

Mihai râse, molipsindu-se de le rânjetul larg al ghidului, amuzat vizibil de situație.

— Mai iau ceva, Adeeb? îl întrebă.

— Nu, Sir. Avem tot ce ne trebuie. O să trag mașina mai încolo și vin și eu când termin. Poftă bună!

Mihai păşi pe urmele fetei, către bistroul de lângă benzinărie, fără să se grăbească. Intră şi ocupă o masă din apropierea uşii. Inga apăru după câteva minute, vizibil uşurată.

— Cum adică... „pe drumul care ne-așteaptă"? întrebă ea abrupt, așezându-se pe un scaun vechi, la masa de metal ruginită pe alocuri. Se pare că remarca pakistanezului îi rămăsese înfiptă în minte şi nu putuse să scape de ea.

— Pe Drumul Morții, răspunse Mihai, pe un ton destins.

Chemă din cap un băiat de la bar. Îi zâmbi, văzându-l că vine și întoarse iar privirea spre fată.

— Drumul Morții? repetă ea. Poți să detaliezi, te rog?

— E un drum de vreo 56 de kilometri, săpat direct în stânca muntelui. Urcă uneori chiar și până la șase sute de metri față de râul care curge în albia de jos. A fost creat cu mii de ani în urmă, ca rută pentru chinezii care aduceau mărfuri către partea asta de lume în care încă ne mai aflăm. Pentru mașini a devenit accesibil abia din 2003, după o muncă de reabili- tare care a durat nu mai puțin de 18 ani, făcută cu ajutorul armatei pakistaneze. Acum leagă Passu de Shimshal, unde trebuie să ajungem noi, însă doar în această perioadă a anului e practicabil, căci opt luni pe an e acoperit cu zăpadă.

— Și bănuiesc că nu i s-a spus în glumă Drumul Morții...

— Nu. E, într-adevăr, foarte periculos. Tocmai de aceea l-am arvunit pe Adeeb încă de-acum un an. Nu știam că vei veni și tu, evident, dar mă bucur că ești cu noi... Adeeb e unul dintre

cei mai buni șoferi care traversează Shimshal Road, crede-mă. Unul dintre cei mai buni *opt* șoferi... – preciză el râzând, încercând să o detensioneze pe fată.

— M-ai liniștit... maxim!

Ospătarul le întrerupse dialogul, postându-se zâmbitor lângă masă. Mihai o invită din priviri pe fată să comande prima.

— O cafea neagră și o felie de pâine prăjită cu unt.

— Mergeți pe Shimshal Road, Ma'am? se interesă ospătarul.

— Da, răspunse fata. De ce?

— Pâinea prăjită e o alegere potrivită, dar, cafeaua, având în vedere că vă așteaptă aproape patru ore de zgâlțâituri și alte experiențe la fel de... mișcătoare, nu v-aș recomanda-o...

— Mmm, zgâlțâituri? Experiențe?! făcu fata, întorcând o privire întrebătoare spre Mihai.

Acesta îi oferi o umbră de surâs și încuviință din cap.

— Drumul nu e asfaltat, evident...

— Atunci, două felii de pâine prăjită cu unt, comandă ea.

Ospătarul înclină din cap.

— Și domnul?

— La fel, răspunse Mihai.

Tânărul zâmbi larg și se îndepărtă.

— E 11:00, zise Inga privindu-și ceasul. Înseamnă că vom fi la Shimshal cel mai târziu la 16:00, așa-i?

— Dacă lucrurile merg bine, da.

— Și dacă... nu merg bine?

— În cel mai rău caz, nu vom mai ajunge niciodată.

Fata îl privi fix în ochi. Privirea ei albastră, intensă, îl sfredelea aprinsă și bărbatului îi păru rău că fusese atât de direct.

— Ție nu ți-e frică de moarte, Mi...hai? pronunță ea corect numele în românește.

— Ce e frica de moarte, Inga?

— Păi... Teama de a nu avea ocazia să îți împlinești menirea.

Întinse mâna și o mângâie pe obraz.

— Îmi place definiția asta. N-am mai auzit-o până acum. Și ca să îți răspund la întrebare, nu, nu mi-e frică de moarte, căci

eu mi-am împlinit menirea de multe ori, în multe locuri. Acum sunt aici să mi-o mai împlinesc o dată. Și de se va întâmpla, voi fi fericit. De nu, nu voi mai fi.

— Te referi la escaladele tale? ceru lămuriri fata.

— Mă refer la împlinirea dorinței ăsteia nesățioase care zace în mine de a fi una cu muntele, de a-i învinge înălțimile, dar cu permisiunea lui. Am priceput, la un moment dat în viața asta a mea, că lupta pe care o port nu e cu muntele, ci cu mine însumi. Și poate tocmai de aceea sunt unul dintre puținii alpiniști solitari din lume, care își asumă total escalada, fără să ceară ajutor nimănui în afară de munte și, evident, de bunul Dumnezeu.

— Și când nu vei mai avea vârfuri de urcat, dragă alpinist, ce vei face?

— Nu știu.

Mihai rămase pe gânduri. Chiar nu știa. Analizase adesea o mulțime de variante, mai ales după accidentul din Alpi, din urmă cu trei ani, când aproape că își pierduse viața, dar nu ajunsese la nicio concluzie în privința unui viitor în care nu existau escalade. Câtă vreme era sănătos și putea urca, avea să urce. Altceva n-avea în minte, nu lăsase deschise niciun fel de alte opțiuni.

— Ești nebun, Mihai! îi zise fata și învârti degetul arătător în dreptul tâmplei, râzând. Chiar ești nebun!

— Probabil, râse și el. Dar pe lume mai e nevoie și de nebuni ca mine. Ca să păstrăm un echilibru...

Ospătarul veni cu o tavă mare, cu toate cele comandate. O așeză pe masă și se retrase zâmbind, urându-le poftă bună.

În timp ce întindea unt pe o felie, Inga își mărturisi gândurile, cu voce domoală:

— Știi, habar n-am de ce-am ales să te urmez. De fapt, eu îmi propusesem să stau o săptămână la Ghaimas, apoi să trec granița în China și să vizitez Tibetul. Habar nu am ce mi-ai făcut de mi-ai schimbat planurile... Pur și simplu, mă fascinezi!

Îl privi fix și Mihai citi iubire în ochii ei.

— În ce fel? o impulsionă să continue, mușcând cu poftă din felia de pâine.

Oh, pâinea aceea! Era densă, neagră și bună. Bună de tot. Îi răscoli brusc o amintire profundă, adâncă, de la vârsta de 3 sau 4 anișori, când mai mâncase o astfel de pâine coaptă de străbunica lui într-un cuptor din curtea din spate, de la țară. O pâine ca-n poveștile lui Creangă, făcută în cuptiorul minunat îngrijit de fata cea bună a moșului.

Inga mușcă și ea și mestecă de câteva ori cu poftă, făcând ochii mari.

— Mmmm! exclamă încântată. Ce e *asta*?!

— Pâine adevărată, răspunse Mihai. Cred că e o rețetă românească...

— Românească?! se miră fata. De unde până unde? Adică, nu-nțeleg raționamentul... Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Are exact gustul pe care mi-l amintesc despre pâinea coaptă de străbunica mea, într-un cuptor de lut, în curte.

— Și cum putea ajunge o rețetă din România până aici, în Pakistan?

Un gând rebel îl făcu pe bărbat să înghită și să rămână așa.

— Poate că e... invers, zise ca pentru sine. Poate că rețeta a ajuns de aici în România.

Fata clătină din cap, continuând să mănânce cu poftă.

— Și-ntr-un fel și-ntr-altul, e imposibil. Vorbești despre civilizații diferite, despre vremuri în care nu existau avioane care să micșoreze distanțele, despre culturi care nu au nicio...

Mihai o opri cu un gest și îi făcu semn ospătarului. Acesta veni surâzând.

— Da, Sir?

— Pâinea asta. De unde e? Cum a fost făcută?

— E pâine de Horzu, Sir. E coaptă de femeile din Horzu, după o rețetă veche de mii de ani. Foarte apreciată de turiști, Sir! Mă bucur că vă place! Adică, ce zic eu?, era imposibil să nu vă placă, Sir.

Pe chipul lui se lăți un zâmbet larg de mulțumire.

— Dacă mergeți la Shimshal, să urcați neapărat și la Horzu, Sir. O să vă placă oamenii aceia. Și poate, dacă stați până la începutul lunii viitoare și vă acceptă printre ei, prindeți și Sărbătoarea Nemorților, cu străvechiul Ritual Amăra.

Inga şi Mihai încrucişară priviri curioase.

— Sărbătoarea... Nemorților, ai zis? făcu Inga spre el.

— Da, Ma'am... Se spune că munții noștri, pe lângă frumusețe, mai conțin... *ceva* ce nu se mai întâlnește nicăieri în lumea asta: nemuritori.

Omul făcuse afirmația cu o naturalețe care o exasperă pe tânăra nemțoaică.

— Adică... oameni care nu mor, vrei să spui? ceru ea precizări și un surâs de neîncredere îi apăru în colțul gurii.

— Da, Ma'am. Legenda spune că o dată la câțiva zeci de ani, Sfinții ies să vadă Muntele.

— De unde ies?

— Din munte, normal.

— Sfinți? interveni și Mihai.

— Da, Sir. Sunt oameni sfinți, care s-au retras departe de lumea noastră, dar care o iubesc și, prin rugăciunile lor, o țin în viață.

— I-ai văzut tu?

— Eu, nu. Dar tatăl meu a văzut unul, acum vreo 40 de ani, chiar în Horzu. Arăta ca o... mumie, Sir. Numai piele și os, dar cu ochi de lumină.

— Cum adică... ochi de lumină?

— Tata spunea că îi străluceau ochii atât de tare încât, pe întuneric, putea să lumineze în jurul lui.

Inga izbucni brusc într-un hohot de râs.

— Hai, că p-asta n-o mai cred! exclamă ea. Ochi care să lumineze noaptea? O fi fost vreun robot, ceva, ori vreun extraterestru?!

Mihai îi făcu un semn discret să se tempereze. Băiatul își îndreptă spatele și atitudinea i se schimbă. Le mai servi un zâmbet, doar din buze, și se retrase spunând:

— Oricum, dacă rămâneți suficient acolo, sus, să nu ratați Sărbătoarea Nemorților. Mă bucur că ați trecut pe la noi. Și suntem onorați că ați gustat pâinea de Horzu și că vă place atât de mult. Ma'am! Sir!

.....

☆ ☆ ☆

Budho Nerga era numele lui și sătenii vorbeau că e cel mai venerabil dintre ei. Spuneau că are nu mai puțin de 167 de ani, deși arăta ca unul de 80-90. Trăise, practic, întreaga istorie modernă a omenirii, doar că nu avea acte să o dovedească.

El trimisese vorbă să-i fie adus. Mulți europeni și americani ajungeau la Horzu, în fiecare vară, dar niciodată în ultimii cincizeci de ani, *budho* Nerga nu chemase pe vreunul dintre ei în locuința sa umilă.

Mihai simțise, la rândul său, când urcase în satul dintre stânci, o senzație nedefinită, ca o stare de nerăbdare pe care o percepea înaintea unei călătorii la munte, pe când era copil. Părea că îi freamătă ceva în stomac, o emoție care îl gâdila și nu îi dădea pace, făcându-l să nu aibă stare. Vreme de două zile și două nopți aproape că nu dormise deloc. Se întinsese în pat, dar somnul nu se lipise de el. Ațipise din când în când, preț de câteva minute, dar fusese mai mult ca o deconectare de la realitate, făcându-l, după aceea, să se simtă și mai buimac.

Kurdha, singurul translator din Horzu aflat în acele zile în localitate, râsese când îl văzuse cum arată, dar îl asigurase, mai mult în glumă:

— Doar *budho* Nerga are leac pentru agitația asta, Michael.

— Cine este *budho* Nerga? îl întrebase. Vreun... vraci de-al vostru?

— Oh, nu, Sir! *Budho* Nerga este Cel Care Știe. Se află printre noi de șaisprezece decade și curând va intra în cea de-a șaptesprezecea. În tot acest timp, a văzut de șapte ori Nemorții coborând din munte.

— Aud a nu știu câta oară despre acești... Nemorți din munte, Kurdha. Tu ce știi despe ei?

— Sunt Oameni Sfinți, Sir, care nu mor.

— Niciodată?

— Ai noștri spun că niciodată. Cel mai bătrân dintre Nemorți care a coborât vreodată printre noi se spune că ar avea 1200 de ani, Sir, dar știi cum e cu vorbele... Dacă nu există documente scrise, nu prea te poți baza pe cuvintele sătenilor. Deși aici, la noi, minciuna nu a existat până n-au venit cei de la apus, Sir. Iertare, Sir...

— Oh, nicio problemă, Kurdha. Înțeleg... Acum, fie vorba între noi, știu că și voi trăiți mult, majoritatea moșilor tăi au sărit de suta de ani și stau bine cu sănătatea, din câte am observat și...

— Dacă-mi permiți, Michael, Sir – îl întrerupsese tânărul zâmbind larg – așa e, confirm. Tatăl meu avea 98 de ani când m-am născut eu, iar mama 81.

— Poftim?! exclamase Mihai, efectiv surprins.

— Da, Sir. Iar tata s-a dus la strămoși anul trecut, la vârsta de 127 de ani.

Mihai făcuse repede un calcul în minte.

— Deci, tu ai... 29 de ani, Kurdha? Nu se poate!

— Ba da, Sir.

— Arăți de 18-20!

Tânărul zâmbise și înclinase încet din cap, cu gratitudine.

— Mulțumesc. Sora mea cea mai mică are 20, Sir...

— Adică, tatăl tău a făcut-o pe când avea 107 ani?! făcuse Mihai, uluit.

— Da, Sir. Sunteți bun la matematică, râsese translatorul. Trăim mult și o mulțime de oameni de știință tot vin să ne studieze stilul de viață, alimentația, apa pe care o bem, aerul pe care îl respirăm. Zic acolo, în articolele lor, ba că e de la una, ba că e de la alta, dar adevărul nu-l pot spune, fiindcă nu i-ar crede nimeni...

— Și care e adevărul, Kurdha?

— Trăim mult și suntem sănătoși de la influența Sfinților Nemorți, Sir. Iar ei sunt așa fiindcă au ales să slujească Lumina și, din Lumina lor, ne transmit și nouă câteva raze.

Mihai devenise atent.

— Poți să detaliezi, te rog? îl îmboldise el.

— Nemorții au ales Lumina și o servesc pentru a menține echilibrul Lumii. Dacă n-ar fi ei, Lumea s-ar prăbuși.

— Cum s-ar prăbuși, Kurdha?

— Am dispărea cu toții în Întuneric, Sir! exclamase el cu gravitate. Apoi trăsese aer în piept și afișase un nou zâmbet pe chip, continuând: Cel puțin, asta zic bătrânii precum *budho* Nerga, cel mai venerabil între venerabili.

În seara aceea fusese chemat chiar de către *budho* Nerga. Kurdha se înfățișase la el cu o expresie de uimire pe chip și îl rugase să-l urmeze. Până să ajungă la locuința bătrânului – mai mult o chilie săpată jumătate în stânca muntelui, jumătate construită din calupuri de piatră îmbinate cu măiestrie –, se lăsase întunericul și tânărul aprinsese o lanternă. Frigul se coborâse parcă dintr-odată peste munte și aerul rarefiat îi pătrundea în plămâni impregnat cu mii de ace minuscule. De obicei se adapta repede la altitudini înalte, dar aici, la 3400 de metri, încă mai simțea stări de amețeală. Învățase, însă, să le facă față și să le considere nimic altceva decât un antrenament pentru viitoarea sa ascensiune.

Kurdha deschise ușa și intră fără să bată, ca la el acasă.

— Știi bine locul, văd, îi zise Mihai. Vii des pe-aici?

— Oh, nu, Sir. N-am mai fost de când aveam 12 ani.

— Și-atunci, cum de...

— La noi, toate casele sunt la fel, Sir.

Păși în holul întunecat, luminând cu lanterna, și merse până la a doua ușă pe dreapta, de sub care răzbătea, licărind pe podea, o lumină gălbuie, jucăușă. Acolo se opri și, tăcut, îi făcu semn din cap să intre el primul.

Mihai ciocăni ușor în tocul ușii. Dinăuntru nu răzbătu niciun sunet. Kurdha surâse cu îngăduință, întinse mâna pe lângă

umărul lui și împinse încet în blatul vechi al ușii. Aceasta se deschise fără zgomot, ca într-o reluare cu încetinitorul.

Budho Nerga ședea majestuos în mijlocul odăii micuțe, pe o pernă rotundă, lângă o măsuță joasă pe care se găseau trei vase pentru ceai și un ibric mare, cu capac, din care ieșeau aburi fierbinți.

— *Mērō ghara, yuvā ākānksī mā svāgata cha!* (Bine ai venit în casa mea, tinere aspirant!)

— *Svāsthya!* (Sănătate!) se pomeni Mihai urându-i, făcând o plecăciune adâncă, după ce auzi traducerea urării prin gura tânărului translator. Simțea o emoție pe care nicicând nu o mai încercase.

Bătrânul îi indică încet, printr-un gest al mâinii, perna din fața lui, invitându-l să se așeze. Lui Kurdha îi arătă perna din dreapta lui.

— *Hāmī ciyā dinēchaum*, spuse venerabilul.

— Vom servi ceaiul, zise și Kurdha.

Mihai îi privi cu atenție și le copie gesturile și atitudinea.

— *Hāmī ciyā dinēchaum*, repetă și el, străduindu-se să pronunțe cât mai corect.

Budho Nerga lăsă să i se observe pe chipu-i ridat ca un pergament un surâs de satisfacție. Fără o vorbă, așeză în fața fiecăruia vasul pentru ceai și, cu o mișcare ceremonioasă, apucă ibricul de toarta înaltă și turnă ceaiul aromat de sus, de la trei palme distanță, în cele trei vase de pe masă. Mai întâi în ale celor doi oaspeți, Mihai și Kurdha, apoi într-al său.

Lăsă ibricul jos, pe capacul de lemn de pe care îl ridicase, îndreptă spatele și închise ochii. Kurdha făcu la fel, iar Mihai îi imită pe dată. Urmă o incantație scurtă, dar pe un ton grav, adânc, profund, care-l răscoli pe oaspete și-i făcu pielea de găină, percepând parcă vibrația aceea în fiecare celulă.

Budho Nerga apucă vasul și sorbi încet prima gură, dând ușor ochii peste cap, cu satisfacție. Bău și Kurdha. Bău și Mihai. Gustul ceaiului era aspru, dar după ce înghiți, o aromă puternică, nedefinită, în care se amestecau o mulțime de gusturi, îi pătrunse întreaga ființă. Era bun, era foarte bun.

— Ești aici pentru că Muntele te-a chemat, vorbi bătrânul fără să-l privească. Ești aici pentru că Muntele te iubește. Ești aici pentru că ai servit Muntele întreaga ta viață.

Traducerea cuvintelor venea natural, pe aceeași tonalitate, cu același ritm, aproape cu aceeași voce. Mihai vru să confirme spusele venerabilului, însă cuvintele i se opriră în gât, neizbuitind să le aducă în realitate.

— Când Muntele îți vorbește, ce îți spune? îl întrebă *budho* Nerga, întorcând acum capul spre el și privindu-l în ochi.

Mihai se fâstâci. Era atâta claritate în privirea bătrânului, încât parcă se uita la el direct cu sufletul. Rezistă acelei priviri doar zece secunde, după care plecă ochii și, făcând efortul de a-și controla vocea tremurătoare, răspunse direct, fără să se gândească prea mult la semnificația cuvintelor lui:

— Că mă așteaptă să-l slujesc!

— *Ho!* (Da!) exclamă bătrânul. A sluji muntele înseamnă a-i sluji pe Sfinții Nemorți. A-i sluji pe Sfinții Nemorți înseamnă a sluji Lumina. De-aia ai venit, *yuvā ākānksī?*

— Mmm... Nu, răspunse Mihai ezitant. Adică, nu știu. Acum nu mai știu de ce-am venit. Inițial am plănuit să stau vara asta aici, să simt muntele, pentru ca la anul să îl pot escalada. Dar acum... *budho* Nerga, Sir – zise el, înclinând ușor capul, în chip de respect, cerând, în același timp, permisiunea de a-i spune pe nume venerabilului – simt că am venit pentru *altceva*... Simt din ce în ce mai mult asta!

— Pentru că te-a chemat Muntele, vorbi bătrânul pe un ton egal. Bea ceai!

Băură toți trei și Mihai își închipui că infuzia aceea de plante trebuia să conțină și un halucinogen, ceva, fiindcă își simți sângele alergându-i mai tare prin vene, pe măsură ce mintea i se limpezea din ce în ce mai mult. Lumina pâlpâitoare a celor trei opaițe, interiorul tapetat de sus până jos cu covoare groase, vechi, mirosind a fum și-a stătut, căldura care venea de la vatra cu tăciuni încinși, aflată – constată el cu stupoare – chiar sub măsuța rotundă pe care serveau ceaiul și în jurul căreia se

așezaseră, dar mai ales prezența sa în odaia, probabil, a celui mai bătrân bărbat de pe planetă, îi creau o stare de exaltare interioară cum nu mai cunoscuse nicicând. În același timp, însă, simțea – exact cum îi mărturisise și venerabilului Nerga – că se afla acolo să slujească muntele! În ce fel avea să o facă, nu-i trecea prin cap nicio idee, însă era convins din ce în ce mai mult că muntele îl chemase.

— O dată la cincizeci de ani – continuă *budho* Nerga, așezând încet vasul cu ceai pe masă și îndreptându-și iarăși spatele, cu privirea ațintită spre înainte –, *Amāra yahām cha* (Sfinții Nemorți) caută un nou Stâlp.

— Un nou... ce? întrebă Mihai, uitându-se mirat la Kurdha, crezând că traducerea nu fusese chiar cea potrivită.

— Un nou Stâlp, repetă *budho* Nerga, dându-i de înțeles că știe preabine engleza. Stâlpii sunt Sfinții Nemorți care susțin Lumea să nu se prăbușească în Întuneric. E alegerea lor. Aleg Nemurirea, dedicându-se astfel Pământului. Fără ei, noi nu am putea fi.

— Și m-au ales tocmai pe... *mine*? exclamă nesigur Mihai. De ce pe mine? Ce mă... califică pe mine să devin un... stâlp al lumii... sau ce-o mai fi însemnând asta?

— Tu știi mai bine, *yuvā ākānksī* (tinere aspirant)!

Mihai oftă și, ca să își ascundă nesiguranța, nu mai așteptă să fie invitat și bău o gură bună de ceai.

— Pe cuvânt că nu știu! zise.

— Ești un Fiu al Muntelui, *budho* Mihai. Și asta te califică perfect pentru a deveni Stâlp al Lumii! Știu ei mai bine, Sfinții Nemorți, de ce te-au chemat aici.

Îi spusese *Mihai* și-l numise „înțelept". Nu avea nici pe departe vârsta la care să primească această titulatură, dar poate că venerabilul Nerga știa mult mai multe despre el decât el despre sine însuși.

— Și unde sunt acești Sfinți Nemorți? întrebă, forțând o concluzie. Acum chiar că sunt curios să îi cunosc personal și să îi întreb de ce m-au ales pe mine!?

— Sunt în Munte. Și vor veni să te ia când va sosi vremea ta. Răbdare, *yuvā ākānksī! Dhairya.* (Răbdare.)

Înclină ușor din cap, într-un gest de acceptare a poveței bătrânului, dar în sinea lui hotărâse deja ca a doua zi să facă tot ce îi stătea în puteri să afle unde anume erau Nemorții ăia și să plece în căutarea lor.

☆ ☆ ☆

Frigul îl pătrundea până la oase, în pofida costumului de cățărare cu care era echipat, proiectat special pentru escalade himalayene. Ciudat, însă, era un frig pe care îl simțea mai mult în interior, decât la nivelul pielii. E-adevărat, avea obrajii, nasul, ochii și baza frunții înghețate, dar parcă răceala îi pătrunsese mai abitir în mușchi și în organele interne.

Urca de mai bine de două ore, cu o încăpățânare pe care nu și-o recunoștea, îmboldit de dezvăluirile lui *budho* Nerga. Realizase, însă, că își făcuse calculele greșit și, iată, noaptea îl prinsese pe drum, obligându-l să își instaleze cortul și sacul de dormit pe întuneric, la lumina lămpii electrice, fără a putea să observe prea bine ce se afla în jurul său. Așa ceva nu era indicat pe munte, mai ales pe unul dintre cei mai periculoși versanți ai vârfului Ultar. Respira greu și simțea că transpirase mult, că pierduse multă apă, săruri și minerale. La naiba, parcă era un începător! Se lăsase purtat mai mult de dorință, dăduse frâu liber curiozității, adormindu-și voit mintea analitică, acea parte a creierului experimentată care ar fi trebuit, de fapt, să preia conducerea în situația în care se afla.

Clipi des de câteva ori și, printre gene, departe, i se păru că zărește o strălfulgerare de lumină. Să fi fost de la nivelul scăzut de oxigen? Se găsea, totuși, la aproape 3700 de metri altitudine și cu epuizarea nu era deloc de glumit la o asemenea înălțime. Se opri și se sprijini cu cotul de un stei de stâncă, făcând un efort să-și regleze respirația. Echipamentul din spate se făcuse de o tonă. Își scoase o mănușă și se frecă încet la pleoape cu

degetele înghețate. Ochii îl usturau, dar căldura degetelor era plăcută. Nefirescul situației îi făcu inima să-i bată dintr-odată mai tare! Își simțea degetele înghețate sloi, dar pe pleoape le percepea fierbinți, plăcute la atingere, abia scoase din mănușa călduroasă. Își lipi degetele de obrazul drept. Erau fierbinți. Dar el le simțea înghețate bocnă!

Era clar, organismul îi transmitea semnale că a sosit vremea să se oprească, să se odihnească, să facă tabără. Trase adânc aer în piept și ridică fruntea. Și-atunci văzu iarăși lumina aceea sclipind jucăușă, în dreapta-sus, la mai bine de o jumătate de kilometru distanță. Strălucirea zăbovi, de astă dată, secunde bune, permițându-i să se convingă că nu e vorba despre nicio halucinație, ci despre o lumină artificială, o făclie, ceva. Oricum, așa cum juca în bătaia vântului, nu părea strălucirea vreunei lămpi electrice ori spotul vreunei lanterne pe baterii.

Ridică propria lampă și începu să o rotească într-un cerc larg, cât putea să acopere cu brațul întins. Se opri și așteptă un răspuns. Nu primi niciunul, ba din contră, lumina se stinse din nou. Își păstră privirea ațintită pe acea direcție, încercând zadarnic să-și stabilească puncte de reper în întunericul care se coborâse aproape cu totul peste munți.

Trebuia să decidă dacă rămâne acolo sau continuă să urce până la tabăra celorlalți. Era convins, de-acum, că era vorba despre tabăra de noapte a altor alpiniști, porniți în aventura vieții lor pe versanții lanțului himalayan. Vântul devenise tăios odată cu lăsarea întunericului, frigul părea că vrea să-l înghenuncheze și cea mai logică și firească decizie era să-și instaleze cortul chiar acolo.

„Amāra yahām cha!" – îi răsunară în minte cuvintele bătrânului Narga. Și picioarele îi porniră parcă singure înainte, mânate de dorința de a ajunge la acei *amāra* care-i stârniseră întreaga ființă, de când ajunsese la Horzu.

Își găsi cărare printre stâncile tăioase, ocoli, urcă, strânse din dinți cu încăpățânare și rezistă cu stoicism frigului care-i transforma parcă toate organele din el în pachete de gheață.

Trăia o experiență unică și deși, la limita conștientului, un gând îl avertiza că s-ar putea să fie foarte aproape de un tragic final, îl ignora din toate puterile, îl reducea la tăcere, ordonându-i trupului să-i execute comenzile și să-l ducă unde simțea că trebuie să ajungă.

Sus, în linie dreaptă, lumina se aprinse din nou. Avu impresia că se mișcase, că, aidoma lui, pornise și ea într-o călătorie care avea s-o aducă mai aproape de el. Sau poate deviase el de la traseul inițial și acum mergea drept către ea. Nu știa. Nu avea de unde să știe. Și nici nu mai avea vreo importanță. Se transformase într-o simplă mașinărie umblătoare, un automat a cărui misiune era de a ajunge cât mai repede la lumină.

Curând, puterile îl lăsară. Starea de epuizare veni brusc, așa cum știa din expedițiile anterioare că se întâmplă. Ranița cu echipament îi zdrobea spatele și toți mușchii începură să îi tremure de efort. Vru să se oprească, să se odihnească măcar cinci minute, dar vocea din mintea lui îi ordona să continue. Iar când piciorul stâng nu-i mai putu suporta greutatea și alunecă sub el, porni să se târască, să se apuce cu degetele înmănușate de orice colț de stâncă și să înainteze așa, ca un vierme al întunericului, tot mai sus, sus, spre lumină. Răsufla greu și simțea în piept o apăsare care-i umplea plămânii doar pe jumătate cu aer, făcându-l să se sufoce.

„Până... până aici, Mi... Mihai..." – își zise în gând, epuizat, și se opri sfârșit. Se întoarse pe o parte și închise încet ochii. Dar chiar înainte ca pleoapele să i se împreuneze definitiv, zări iarăși lumina... Puternică, clară, aproape.

Și toată gheața din el dispăru ca prin farmec, lăsând căldura binefăcătoare să-l cuprindă de sus până jos...

☆ ☆ ☆

Se găsea într-un fel de cadă de piatră, plină cu un lichid vâscos, uleios... Era imersat cu totul în substanța aceea și deși avea

ochii închiși, putea să simtă, chiar să „vadă" unde se afla. Și putea respira. Și îi era bine. Chiar foarte bine. De fapt, nicicând nu se simțise atât de bine. Trăia o stare de beatitudine, nu-l durea absolut nimic, temperatura exterioară era perfectă, cea interioară minunată, nu-i era foame, nu-i era sete, liniștea era de-a dreptul divină, plutea într-o stare de fericire cum niciodată nu mai experimentase. Și nu voia să se mai termine vreodată.

„Dar vreau să știu!" – țipă în el dorința de cunoaștere, ca un gheizer ce erupe brusc din străfundul pământului.

Și, la fel de brusc, simți lichidul vâscos înecându-l, pătrunzându-i pe nări și alunecând în jos, pe trahee.

Țâșni în sus, tușind din toți rărunchii, străduindu-se să își elibereze căile nazale, să poată să respire. Alunecă pe-o parte și se prinse cu tot brațul de marginea recipientului de piatră, simțind disperarea morții. Deschise ochii, dar genele erau înclisate de ulei și nu zări decât niște jocuri tulburi de lumini. Își șterse ochii cu antebrațul celeilalte mâini, însă nu făcu decât să adauge încă un strat de lichid vâscos peste pleoape. Pe buze avea un gust amar, care-l făcea să vomite. Mai tuși o repriză și scuipă de zor, încercând să își mențină echilibrul în vasul mare de piatră.

Zări niște umbre repezindu-se la el și două perechi de brațe îl apucară de subsuori și-l ridicară din cadă. Simți sub tălpile alunecoase o podea din dale de piatră grosier șlefuite și încercă să pășească pe propriile picioare. Nu reuși. Era încă slăbit. Așa că se lăsă târât de cei doi indivizi puternici, în mâinile cărora părea a fi un fulg. Și-și aminti... Seara trecută, frigul, escalada, frigul, muntele, frigul, întunericul, frigul, lumina, frigul... Și salvarea care venise odată cu lumina... Și dorința lui de a ajunge la acei *amāra* despre care îi vorbise *budho* Nerga. Și Inga, pe care o lăsase acolo, în așezarea pierdută în creierii munților, rătăcită, departe de orice civilizație. Oh, Inga! I se făcu un dor nebun de ea...

Simți cum se înmoaie și se lăsă în voia leșinului, tulburat, dar încrezător că cei la care ajunsese aveau să aibă, cumva, grijă de el. Era în siguranță...

☆ ☆ ☆

O lumină puternică, alb-gălbuie, îi inundă ochii. Îi simți căldura pătrunzându-i prin globii oculari și răspândindu-se în întreaga-i ființă. Raze nesfârșite de lumină îl străbăteau într-un flux continuu, umplându-l cu energie. Soarele! Era Soarele. Îl privea, dar de departe, de foarte departe. Tatăl-Soare, iar în jurul Său, întuneric. Acel întuneric profund, care implora lumina pentru a putea ființa. Lumina ce-l hrănea pe el, lumina care-i dădea forță, energie, viață.

Și avu, dintr-odată, senzația profundă că el e fiul Soarelui și că fără lumina Tatălui n-ar putea exista acolo, în nesfârșit, împresurat de întuneric. Își percepu volumul, aproape-rotundul, pulsația vieții, miezul de foc, ca al Tatălui, crusta de carne și haina lichidă care-l răcea, protejat de veşmântul diafan al straturilor mângâietoare de aer. Trăia. Și se bucura că trăiește, o bucurie ca un liant ce-l întregea...

Brusc, o umbră trecu prin dreptul Tatălui, obturând-i lumina, și atunci își aminti de copilul născut mort, pe care nu-l lăsase din îmbrățișarea sa, sperând, încă sperând că îl va readuce la viață cândva. Acesta pur şi simplu exista în întuneric, alături de el, primind însă fără vreun rost lumina...

Departe, în același întuneric, frații lui se străduiau în zadar să se hrănească, la rândul lor, cu lumina Tatălui-Soare, dar ori erau prea aproape și lumina îi pârjolea, ori prea departe și nu mai izbuteau să extragă din ea niciun fel de viață. Era singurul care supraviețuise. Singurul Fiu-Viu al Tatălui-Soare și pentru asta Îi era dator să lupte alături de El pentru Reînviere...

— Apă... – gemu stins, percepând deodată setea, pe măsură ce visul ciudat se stingea ca un apus grăbit, lăsând în urma lui

doar senzația că el e Pământul întreg, planeta, singură în întunericul spațiului.

Deschise ochii. Îi era foarte cald, strâns înfășat într-o pânză aspră.

— *Pānī?* (Apă?), auzi o voce de femeie tânără.

O palmă micuță i se strecură sub ceafă și îi ridică ușor capul. De buze i se lipi marginea unui vas și simți lichidul salvator umezindu-i-le. Sorbi cu nesaț, înghițind hulpav apa răcoroasă, până ce bău tot ce era în vas.

— Mai vreau! ceru.

— *Dhērai pānī cāhiyō?* (Mai vrei apă?)

— Da. *I mean, Yes.* (Adică, da.) *Ho.* (Da.)

Palma de sub ceafă se retrase încet și îi lăsă capul jos. Tânăra femeie se îndepărtă. Realiză cu surprindere că, deși ceruse apă în românește, fusese înțeles și primise apă, nu altceva. Dar și el înțelesese vorbele ei!

În jurul lui apărură mai mulți indivizi. În lumina slabă, pâlpâitoare, a unui opaiț aflat la câțiva metri în dreapta lui, nu reuși să îi observe prea bine. Își dădu seama că încă avea ochii încețoșați de la uleiul acela... Și revăzu tot. Zborul cu avionul, Ghaimas, Drumul Morții pe Valea Shimshal, apoi cele două săptămâni de-a dreptul magice trăite în Valea Hunza, alături de Inga, de care se îndrăgostise ca un adolescent, călătoria la Horzu, întâlnirea cu *budho* Nerga, dezvăluirile acestuia și apoi dorința arzătoare de a afla misterul Nemuritorilor, escalada, frigul pătrunzător, moartea care îl cuprinsese în întunericul ei de nepătruns...

Mâini dibace îl desfășară, întorcându-l pe-o parte și pe alta cu rapiditate și precizie. Indivizii, trei la număr, nu îi adresară niciun cuvânt și nici el nu simți nevoia să spună ceva. Trăia parcă într-o realitate desprinsă de realitate, privind cumva din afară ce i se întâmpla. Și nu voia să strice aceste momente. Poate doar să le...

— Mulțumesc! zise, cu glas stins. *I mean, thank you!* (Adică, vă mulțumesc!)

Nu i se răspunse. Fu îmbrăcat într-o robă dintr-o țesătură aspră, care-i zgâria pielea sensibilă. Dar aceasta mirosea frumos, atât de frumos încât compensa senzația neplăcută resimțită mai ales la gât și la subsuori. Fu ridicat în șezut și se rezemă recunoscător de tăblia de lemn a patului.

— *Thank you!* făcu din nou o încercare de dialog.

Indivizii, pe care acum îi putea observa ceva mai bine, înveșmântați în robe vechi, portocalii, la fel ca a lui, se înclinară ușor și ieșiră pășind cu spatele, fără o vorbă. Rămase singur.

Privi în jur, încercând să își dea seama unde ajunsese. În lumina insuficientă a opaițului de pe o ladă veche de lemn, așezată într-un colț al camerei, izbuti să distingă o odaie fără fereste, cu pereți de piatră, mobilată spartan, doar cu patul pe care se afla el, lada cu opaițul, o masă mică, scundă, rotundă, specifică zonei, așezată peste un covor mițos, iar lângă ea o pernă rotundă, cu ciucuri de jur-împrejur. Înăuntru era cald și bine, dar nu văzu nicăieri vreo sobă ori vreo altă sursă de căldură. Încă îi era sete și parcă simțea și un pic de foame. Se înzdrăvenea, dar odată cu asta reveneau și întrebările. Ajunsese oare la *ei*? Fusese salvat de *amāra*, chiar de Nemuritori? Unde se afla?

Pe ușă își făcu apariția femeia tânără care-i dăduse apă. Era rasă în cap aproape de tot și avea niște ochi mari și vii, plini de bunătate. Purta într-o mână o doniță de lemn, veche, iar în cealaltă un vas mic, rotund, ca un castron de lut ars. Îi aducea apă, așa cum ceruse. Și în timp ce se apropia, remarcă surprins că nu era femeie. Era un băiat, un adolescent la vreo 13-14 ani, chiar în perioada de prepubertate, când fetițele și băieții încă mai pot fi confundați cu ușurință, mai ales când podoaba capilară nu ajută deloc la identificarea genului.

— *Pānī*, îi zâmbi băiatul, ajungând lângă pat. Umplu castronul cu apă din donița pe care o așezase jos și i-l întinse cu ambele mâini, făcând și o mică plecăciune din cap.

Mihai îl luă și bău cu nesaț, golindu-l din câteva sorbituri. Chiar era apă vie, ca-n poveștile lui Ispirescu, cu Făt-Frumos.

Simțea cum îl revigorează așa, dintr-odată, pe măsură ce se împrăștia prin tot corpul său traumatizat.

— *Ajhai cāhincha?* (Mai vrei?)

— Da.

Băiatul îi luă castronul gol din mână, îl umplu și i-l întinse din nou.

— *Timīlā'ī kēhi khāna mana cha?* (Vrei și ceva de mâncare?) întrebă el.

— Da, răspunse Mihai. Mulțumesc frumos.

Băiatul zâmbi la el și se întoarse, făcând trei pași egali spre ieșire.

— Cum se face... – îi opri Mihai avântul – că tu-mi vorbești în limba ta, eu într-a mea și, totuși, ne înțelegem perfect? Nu îmi aduc aminte să fi luat vreodată lecții de nepali...

Îi vorbise special în românește, ca să își verifice încă o dată teoria.

— *Hāmī sabai ēka chaum* (Cu toții suntem Unul) – îi răspunse băiatul.

— Dar cum...?

— *Tapā'im sabai praśnaharūkō uttaraharū prāpta garnuhunēcha.* (Vei primi răspuns la toate întrebările.) *Dhairya.* (Răbdare.)

Și ieși, lăsându-l singur, uluit și, în pofida sugestiei pustiului, nerăbdător să cunoască sursa tuturor acestor miracole.

Tânărul reveni după vreo cinci minute cu un fel de terci gros, într-un castron mai mare. I-l lăsă pe pat, lângă el, după care făcu o nouă plecăciune scurtă din cap și ieși din odaie cu pași ușori, retrăgându-se cu spatele. Gustă terciul cu vârful buzelor. Ce-i drept, mirosea grozav de bine. Era foarte gustos. Se delectă la fiecare „lingură", în fapt, un fel de polonic mai mic, din lemn. Fără pâine, fără carne, fără legume, doar terciul acela, atât de bine pregătit încât nu mai simțea nevoia de nimic altceva. Când termină tot ce era în castron, se simți la fel de sătul ca după o masă copioasă la părinți.

☆ ☆ ☆

Pierduse noțiunea timpului. Se afla acolo de câteva cicluri de somn şi aprecia, conştient de marja uriaşă de eroare din calculul său, că trecuseră trei săptămâni de când ajunsese în *Ablisarana Pō'inta* (Punctul de Convergență). *Yuvā śiksaka* (Tânărul Învățător) îi dăduse ceva informații, dar mai mult în cimilituri pe care nu izbutise, de unul singur, decât să le încarce cu sensurile lui, cu definițiile lui, cu credințele lui despre lume și viață.

Numărase doar șapte indivizi cu care interacționase, toți de sex masculin, dintre care copilul – Tânărul Învățător – era singurul de vârstă mai mică. Restul erau bărbați adulți, toți raşi în cap, pământii la chip, înveşmântați în robele lor lungi şi aspre, cândva portocalii, tăcuți şi calmi ca oglinda unei ape în nemişcarea vântului.

Practic, în toată această vreme nu făcuse decât să se odihnească, să bea apă, să mănânce, după ce se trezea, terciul acela incredibil de gustos şi de sățios şi să se plimbe pe holul lung şi în cele două camere în care *i se permisese accesul*. Erau opt odăi cu totul, de-o parte şi de alta a holului, trei pe o parte, cinci pe cealaltă, toate cu intrări fără uşi, toate slab luminate de flăcările firave, pâlpâitoare, ale opaițelor. Într-una din ele fusese cazat el, în alta intra atunci când i se făcea foame, pentru a-şi umple castronul cu terci dintr-un ceaun mare care atârna mereu deasupra unor tăciuni aprinşi într-o vatră, direct pe podeaua de piatră. În celelalte, pur şi simplu, deşi avea curiozitatea de a le vizita, nu găsise în el suficientă forță să intre; trecea prin dreptul lor, dar, pur şi simplu, nu le putea trece pragul – şi de aceea simțea că *nu i se permisese accesul* în ele.

Tocmai ce îşi luase castronul şi vasul de băut apă, pregătindu-se să meargă să le umple, când *Yuvā* – cum îi prescurtase el numele Tânărului Învățător, ca să-i fie mai uşor – păşi în odaia lui, la fel de sfios ca de fiecare dată şi, privindu-l în ochi, îi spuse:

— *Yō chanauta garnē samaya hō.* (Este vremea să alegi.) *Pilara tapā'inkō pratīksā gardaicha.* (Stâlpul te așteaptă la el.)

Își simți inima bătându-i mai tare în piept. Lăsă castronul și vasul pentru apă din mână și își îndreptă spatele. Îl urmă pe băiat.

Străbătură holul lung, în sensul opus camerei unde se pregătea mâncarea. Se aștepta să intre în ultima odaie pe dreapta, cea mai îndepărtată de camera lui. Dar *Yuvā* nu se opri acolo. Cu pas ferm, păși înainte și pătrunse, pur și simplu, în perete, dispărând din fața lui ca și când n-ar fi fost. Mihai avu un singur moment de îndoială, dar acesta ținu cât o tresărire și întinse piciorul drept înainte, la fel de avântat ca și Învățătorul său, cu credința că peretele de piatră este doar o iluzie.

☆ ☆ ☆

Stâlpul stătea în lotus, cu picioarele strânse în față, unul peste celălalt. Era înveșmântat în aceeași robă aspră, de un portocaliu palid, șters de vreme. Soclul de piatră pe care ședea nu avea mai mult de un metru înălțime, dar cumva, în luminile care licăreau la răstimpuri, izvorâte din opaițurile răspândite prin sala rotundă, părea a levita asemeni unui fachir. Pielea de pe fața lui, singura zonă din corp care i se vedea, era maronie și plină de pete închise la culoare. Îi atârna pe pomeți și bărbie, în cute uscate, ca un pergament vechi. Avea un nas ascuțit, lung și coroiat, iar buzele i se transformaseră într-o simplă linie subțire, cu colțurile lăsate în jos. Ochii, în schimb, deși erau închiși, aveau bulbii mari și, de dincolo de pleoapele pergamentoase, valuri sidefii de lumină difuză păreau a juca molcom în ei.

Mihai păși cu sfială și se așeză ușor pe perna rotundă, aflată la trei metri în fața bătrânului. Își strânse picioarele sub el, îndreptă spatele și își așeză palmele pe pulpe, așa cum fusese învățat de către *Yuvā* și cum văzuse, de altfel, în filmele documentare despre călugării tibetani. Apoi închise ochii. Inima îi

bătea să-i sară din piept. Era emoționat. Făcu un efort și își controlă voit respirația. În mai puțin de un minut, se liniști. Nu se mai auzea absolut nimic. O liniște siderală îl învăluia de pretutindeni. Aștepta tăcut.

— *Chānnu!* (Alege!) îi răsună o voce clară în cap.

Ridică pleoapele și-l privi pe bătrân. Nu deschisese gura, nu deschisese ochii. Îi vorbise în minte.

„Ce să aleg?" – gândi.

Nu se întâmplă nimic. Nu primi niciun răspuns.

— Ce să aleg? repetă cu voce tare. Glasul îi sună sugrumat de emoție, subțiratic, ascuțit, ca al unui copilaș emoționat.

Răspunsul veni după mai bine de două minute, în care nu îndrăzni să repete întrebarea:

— *Amaratva vā Khuśī?* (Nemurire sau Fericire?)

Auzi conceptele, dar nu reuși să le priceapă sensul adânc. Stâlpul îi transmisese informația, așteptând răbdător ca el să decodifice în interiorul minții sale cele două idei. Cu ochii închiși, se strădui vreme îndelungată să simtă ce dorise să spună bătrânul, dar gândurile îi fugeau haotice la tot felul de definiții, de amintiri, de oameni, de principii pe care nu izbutea să le distileze îndeajuns încât să-i fie clar ce anume trebuie să aleagă. Într-un final, vorbi:

— Să trăiesc veșnic sau să...? Iertare, dar nu... nu înțeleg. Credeam că voi, aici, sunteți cu toții în căutarea fericirii. Am crezut că Buddha asta vă învață, să renunțați la toate averile lumii și să descoperiți comoara fericirii în interiorul vostru. Acum, nu înțeleg, cele două concepte sunt diametral opuse? Adică, nu pot fi fericit dacă sunt nemuritor? Sau nu pot avea viață veșnică dacă sunt fericit? Nu înțeleg...

Simți brusc în el un val de căldură care îl străbătu din cap până-n picioare. Și prin pleoapele închise percepu că intensitatea luminii crescuse dintr-odată în cameră. Deschise ochii. Îi închise repede la loc, orbit de lumina albă, puternică, ce răzbătea dinspre celălalt. Stâlpul deschisese ochii și întreaga sală se umpluse de lumină. O simțea înconjurându-l de peste tot, vă-

lurind lin, strecurându-se în fiecare celulă a corpului său, dându-i viață, energie, putere.

Și o idee, una singură, se dezvoltă în mintea lui, îndepărtându-le pe toate celelalte ca și când nici n-ar fi fost. Lumina era totul. Era chiar Totul: Viața, Lumea, El, Pământul, totul i se datora Luminii. Și Lumina iubea Pământul. Simți iubirea Luminii revărsându-se asupra întregului Pământ, asupra întregii planete, ca o îmbrățișare protectoare a unei mame ce oferă necondiționat dragoste vlăstarului pe care l-a adus pe lume. Niciodată până atunci nu mai simțise acel sentiment atât de intens, atât de puternic, atât de adânc. Dar, totuși...

Și-odată cu primul gând de îndoială, Lumina dispăru, acaparată într-o secundă de Întuneric. Îl săgetă din vârful unghiilor de la picioare până în vârful ultimului fir de păr de pe cap, un Întuneric rece, lipsit de dragoste. Un Întuneric pe care îl percepu ca fiind Nimic. Și în Nimicul acela se simțea el, singur, fără nimic în el, fără el. Un nimic în Nimic. Nicio emoție, nici bună, nici rea. Niciun gând. Nicio amintire. Nimic. Numai și numai Nimic. Dar dacă, totuși...

Și-odată cu primul gând de îndoială, Întunericul dispăru, Nimicul se umplu de prezent și se redescoperi pe sine în sala aceea rotundă din munte, în fața unuia dintre Stâlpii Lumii. Îl privi lung pe bătrânul care, la fel de nemișcat ca înainte, părea să leviteze pe soclul său de piatră.

— *Chānnu!* (Alege!) îi răsună iarăși vocea în cap.

Fericirea era Lumina și Nemurirea era Întunericul? Încă se simțea confuz. Încă avea nevoie de clarificări. Nu era încă pregătit să aleagă.

— Fericirea e Lumina? întrebă cu jumătate de glas. Și Nemurirea este Întunericul?

— *Amaratā halkā cha. Khuśī andhakāra hō.* (Nemurirea este Lumina. Fericirea este Întunericul.)

— Nu înțeleg?! dădu din cap, mirat și confuz, în același timp. Cum adică?! Iubirea aceea din Lumină, pe care tocmai ce mi-ai arătat-o, nu conține... fericire?

Și percepu imediat că sâmburele de îndoială pe care îl resimțise – și care împrăștiase numaidecât Lumina, chiar în secunda în care apăruse – se născuse din sentimentul că iubirea aceea nu îi era destinată lui, ci planetei, Pământului în întregul lui. Lumina iubea Pământul. Oamenii îi erau indiferenți. Adică – simți el, ca și când în mintea lui s-ar fi făcut lumină – îi iubea, dar nu ca individualități, nu ca pe niște ființe, nu ca pe niște persoane; îi iubea la fel cum iubea tot ce era pe Pământ, în mod egal, ca pe animale, ca pe plante, ca pe copaci, ca pe ape, ca pe munți.

Oftă și închise ochii, percepând că Stâlpul avea să-i mai ofere o serie de indicii. Fu imediat prins într-un vârtej de lumină care se răspândea în întunericul din spațiu cu o viteză uluitoare – viteza luminii, își dădu el seama –, îndreptându-se țintă către un punct din întuneric. Răsucindu-se, observă sursa luminii, Soarele. Mărețul Soare, Tatăl a Tot ce este, originea tuturor lucrurilor, a planetelor, a sateliților lor, a tuturor celorlalte corpuri cerești care îl urmau, împinse de legi numai de ele știute, pe drumul Său majestuos prin Întuneric. Simți în dreapta energia resemnată a micuței Mercur, pârjolită de căldura nemiloasă, apoi, după o vreme, prin stânga sa trecu rapid Venus, bulversată de furtuni devastatoare, furioasă, încărcată de ură; își mută grăbit atenția de la ea, fiindcă îi dădea un sentiment nefiresc de teamă, părea sursa unui rău adânc; se concentră asupra călătoriei, așteptându-se să aibă parte de un tur prin întregul sistem solar, însă, spre bucuria lui, constată că vârtejul de lumină ținteа un punct alb-albăstrui și fericirea crescu în el realizând că e Pământul, că se întoarce Acasă. Distinse Luna, trecu de ea – o simți moartă – și se avântă cu forță în mijlocul oceanului Atlantic, trecu prin stratul de apă, din ce în ce mai încet, tot mai încet, pătrunse în mantaua planetei și se opri chiar în miezul ei de fier clocotitor. Se simți Acasă. O bucățică din Tatăl Soare, în miezul Pământului. Și-atâta timp cât Lumina avea să ardă acolo, el continua să existe. Iar Lumina putea arde atâta vreme cât Stâlpii păstrau echilibrul... Stâlpii asigurau – și realiză că făceau asta încă de la început – Nemurirea Pământului.

Amaratva.

— *Amaratva,* auzi în minte glasul bătrânului, ca o confirmare.

— Și-atunci... ce este Fericirea? se pomeni gândind și constată cu încântare că Stâlpul îl înțelesese și îi răspunse în felul său.

El, ieșind în Lumină, prima gură de aer trasă în plămâni și primul țipăt, în care descoperi cea dintâi strigare la lupta cu lumea întreagă, primul impuls de a cuceri Lumea, de a-i descoperi secretele și de a și le însuși, de a deveni un cuceritor al ei. Anii copilăriei, munții Carpați, iubirea lui pentru escaladă, dragostea pentru toți munții, dorința de a urca, într-un final, pe Himalaya, avionul, Inga, seninătatea ei, bucuria ei sinceră de a trăi viața, prima lor noapte de dragoste nebună, iubirea pentru ea, care tot crescuse în sufletul lui, și sâmburele de viață care alesese să se înfiripe acolo, în pântecul ei crud... Inima îi zvâcni dintr-odată și deschise ochii, simțind că are nevoie de aer. Își umplu plămânii până la refuz și gemu printre dinți:

— Inga!...

Și-un val de fericire totală veni peste el și-i cuprinse întreaga ființă, îmbătându-l. Dădu să se ridice, dar nu reuși. Mușchii picioarelor păreau să nu-l mai asculte. Se propti în palma dreaptă și se împinse în ea, dar tot nu izbuti să se salte în picioare.

— Ce-i cu mine? Ce mi-ai făcut? Trebuie să ajung la Inga! Nu mai pot rămâne aici. Inga îmi poartă copilul...

Pronunțarea acelui fapt cu voce tare îl făcu să simtă și mai acut indescriptibila fericire pe care o căutase de atâția ani și de care fugise tot atâția ani, fericirea de a fi părinte, de a lăsa în urma lui un urmaș, de a duce mai departe rasa umană...

— *Tapā'īnlē aba chānnubhayō.* (Ai ales acum.)

Glasul Stâlpului se auzi clar în mintea lui.

— *Tapā'īm stambha banna saknuhunna.* (Nu poți fi Stâlp.) *Tapā'īm mānava hunuhuncha.* (Ești încă prea uman.) *Timī khuśī hunēchau ra timī marnēchau.* (Vei fi fericit și vei muri.)

Și abia atunci simți, cât se poate de clar, ce avusese de ales: ar fi putut fi nemuritor, dar unul fără de trup, un Stâlp într-un

corp care avea să se mumifice cândva, viețuind doar pentru a-i sluji pe Tatăl Soare și pe Fiul său, Pământul, ori a fi fericit împlinindu-și menirea de om, trăindu-și viața, cu bune și cu rele, într-un corp care avea să se stingă cândva, în durere și chin...

☆ ☆ ☆

Era seară când intră în sat, pășind încet pe poteca dintre două căsuțe. Primul care îl zări fu un copilandru de vreo cinci anișori, care lega o capră de un gard de nuiele. Micuțul se îndreptă de spate, făcu ochii mari și strigă cât îl ținu plămânii:

— *Āmāāāā!* (Mamă!)

Pe ușa din spatele casei ieși val-vârtej o femeie tânără, speriată. Își reperă imediat copilul și când observă că era în siguranță, expresia de pe chip i se schimbă. Îl văzu apoi pe el, pe potecă, se opri în loc și strigă, la rândul ei, surescitată:

— *Hē patiiii!* (Bărbate!)

Ieși și soțul, cu un toporaș în mâna dreaptă. Îl zări din prima și lăsă arma să-i cadă la pământ, spășit.

— *Amāra!* (Nemuritorul!) continuă femeia, ducându-și o palmă la gură, făcând ochii mari. Copilul veni în fugă lângă ea și i se cuibări la poale, apucând-o strâns de un picior. Ea îl strânse protectoare și repetă, cu ochii în lacrimi: *Amāra, chōrā!* (Nemuritorul, fiule!) *Amāra!*

Soțul se apropie de ei și-i cuprinse cu ambele brațe, ca pe cele mai mari comori ale vieții lui. Din ochii săi mari, plini de emoție, curgeau lacrimi. Și atunci, Mihai, privindu-i cum stăteau acolo, toți trei ca o singură ființă, mângâiați de lumina crepusculară care se stingea dincolo de piscurile măreților munți Ultar, simți cu tot sufletul său, încă o dată, de ce alesese fericirea...

Cumpără și Dăruiește o revistă **CSF** unui copil care iubește să citească! Sprijină astfel Programul **REÎNCĂRȚUIREA** al Editurii **PAVCON**!

Patru cinci trei

de Anamaria Borlan

Mama, cu fiul ei de patru ani, cinci luni și trei zile în brațe, alerga înspăimântată pe scări în jos.

Blocul în care locuia era un cartier întreg, o construcție care fusese odată grandioasă, care se desfășura pe o arie în care ar fi putut să încapă chiar și un spațioport. Apartamentul ei, micuț ca toate celelalte, însă confortabil și bine compartimentat, se afla la etajul cinci, din cele șapte. Nu fusese nevoie să se construiască pe verticală. Blocul era, de fapt, un cilindru, chiar dacă nu se rotea în jurul axei sale, având vedere spre afară și spre curtea interioară, sordidă. Ferestrele înguste se înșiruiau una lângă alta, fără niciun balcon în care să se vadă vreun ghiveci de tuia sau rufe la uscat. Nici pisica nu putea ieși la aer. Dar nici țânțarii nu puteau intra.

Parcarea era la subsol, alte șapte etaje sub pământ. Fiecare apartament avea dreptul la un loc de parcare. Așa fusese construit blocul, cu vreo cincizeci de ani în urmă. Între timp, betonul alb devenise cenușiu, de la fumul coșurilor de prelucrare a țițeiului, de la uzina care se afla la vreo zece kilometri mai încolo, într-o vale.

Lifturile erau, ca de obicei, în revizie pe acel palier. Cobora în fugă scările de ciment, atentă să nu calce și să alunece pe ambalajele aruncate pe trepte. Îi era teamă să se țină de balustradă, se putea desprinde oricând și ar fi căzut amândoi în hăul celor cinci etaje. Din loc în loc, pe coridorul de legătură, prinse cu lanț și lacăt de barele balustradei, erau biciclete, coșuri pen-

tru colectarea deșeurilor textile, mici ambarcațiuni marine precum caiace, litiere pentru animalele de companie și tot felul de alte obiecte care ocupau locul și îngreunau fuga.

Zorina, mama lui Marcu, nu avusese timp să împacheteze nimic. Nici haine de schimb, nici mâncare, nici măcar un flacon de jumătate de litru cu apă. Înșfăcase doar plicul cu banii puși deoparte și certificatele de naștere, pregătite deja, renunțând la cardurile prin care ar fi fost cu ușurință depistată, însă luase stiletul primit de la soțul ei și o zbughise pe ușă imediat cum aflase vestea aceea groaznică. Erau îmbrăcați cu hainele de stat în casă, iar în picioare aveau papuci. Nimic nu mai conta. Important era să scape cât mai repede, să ajungă cât mai departe, cât mai în siguranță.

Siguranța copilului.

☆ ☆ ☆

Ziua în care se născuse Marcu fusese una dintre cele mai fericite. După primul minut de scânceală, pus în brațele mamei sale, zâmbise, strâmbându-se într-o grimasă de căscat. Tincu, tatăl lui, îi mângâiase creștetul încă umed.

— Să te faci mare, sănătos și înțelept, declarase urarea oficială cu voce tare, să audă toți cei din jur. Să fii dârz și neîndurător, șoptise apoi la urechea bebelușului, după plecarea medicului și a celor două asistente, care se îndepărtaseră câțiva pași, având treabă. Ești hărăzit de marea noastră zeiță Bendis să fii căpetenia neamului nostru. E scris în stele, Marcu. Să ai grijă de el ca de ochii din cap! îi spusese soției. Te iubesc, draga mea!

O sărutase apoi pe frunte, își mai privise încă o dată băiatul, după care ieșise fără să se întoarcă sau să-și mai fluture mâna. Se grăbea la naveta spațială care avea să-l ducă pe stația de andocare de pe orbită, unde urma să preia comanda convoiului de containere, să încarce minereurile rare extrase din asteroidul SL 220 și să le transporte la baza alfa, de pe Marte, aflată în plină construcție.

— Și eu te iubesc, murmurase Zorina, strângâdu-și bebelușul în brațe, cu sufletul îndurerat, după ce ușa se închisese în urma soțului ei.

La scurt timp intrase un ofițer guvernamental și, după ce o felicitase pentru nașterea băiatului, îi întinsese o cartelă încărcată cu un fișier portofel, prin care i se transferase suma de zece leucoin, drept indemnizație din partea Companiei de Zboruri Miniere unde Tincu era pilot comandor. Zece leucoin era o sumă substanțială și primul ei gând fusese că va păstra banii pentru pregătirea academică a lui Marcu.

☆ ☆ ☆

— Are numărul de înmatriculare patru cinci trei, spusese robotul lucrător al Serviciului de Înregistrare a Noii Identități, tipărind folia care avea imprimat codul personal.

Fără nume, fără data nașterii, fără adresă, doar o succesiune de cifre care reprezenta un nou-născut. O nouă persoană. Oamenii nu necesitau altceva decât o desemnare numerică și o mostră alăturată dintr-o picătură de sânge, iar dacă sângele era infectat cu vreun bacil patogen, atunci o picătură de salivă. Probabil că în lume existau foarte mulți de patru cinci trei, însă niciunul nu avea coordonatele personale ale celuilalt. Indiferent dacă locuiau pe planetă, munceau pe asteroizii minieri sau construiau baza biotop de pe Marte.

Zorina luase mica folie dreptunghiulară și o pusese bine în portofel, era certificatul de naștere al copilului ei. Fusese a opta zi de când se născuse Marcu. După ce părăsise sediul Oficiului Stării Civile, se așezase pe o bancă, lângă zona verde, cu fața spre micul heleșteu, nu prea îngrijit, pe care înotaseră învălmășit rațe colorate și gâște. I se făcuse dor de Tincu, cu toate că era perfect conștientă că cel puțin jumătate de an n-avea să se întoarcă. Poate chiar mai mult.

Își amitise cele spuse de soțul ei, imediat după ce Marcu venise pe lume. Zorina dăduse din cap, încuviințând. Zeița Ben-

dis predestinase ca Marcu să devină căpetenia neamului lor, aflat în prag de extincție. Erau pe lume mult prea puțini. Șezuse pe bancă vreme îndelungată, gândindu-se și reflectând la ce avea să vină, într-un viitor nu foarte îndepărtat. Pericolul nu fusese iminent, nu atunci. Patru ani, cinci luni și trei zile. Numărul identității băiatului.

☆ ☆ ☆

Alerga din toate puterile ei. Marcu, la patru ani și aproape jumătate, era deja mare și greu. Însă nu suficient de puternic sau rapid ca să alerge pe propriile picioare. Ar fi încurcat-o, ar fi încetinit-o și le-ar fi pus viețile în primejdie amândurora. Îl luase în spate, îl înfășurase într-un șal lung și lat, astfel încât mâinile să-i rămână libere. Știa că putea veni momentul să se folosească de ele.

Serviciul de Recoltare o anunțase, dis-de-dimineață, că Recrutorii vor sosi în cursul după-amiezii. Asta însemna cu șase ore mai devreme. Crezuse că va avea întreaga zi la dispoziție să se pregătească, să împacheteze și să dispară discret din peisaj. Vorbise chiar și cu Coson, să o aștepte la treptele din Piața Mare, unde era mereu foarte multă lume și, amestecându-se printre oameni, ar fi fost mai greu de depistat. De acolo urma să meargă întreaga noapte cu un vehicul neînregistrat și, odată ajunși la Plaiul Muntelui, ar fi fost mai în siguranță. Iar de acolo, i-ar fi preluat cavalerul trac Heros și i-ar fi condus pe poteci numai de el știute, până sus pe munte, unde n-ar fi venit nimeni după ei. Nici măcar drone sau zmeie motorizate.

Bucegii fuseseră, din zorii istoriei omenirii, patria lor de drept. Veniseră și trecuseră multe seminții și popoare războinice, dinspre toate punctele cardinale, unii îi cotropiseră și-i cuceriseră, îi înrobiseră și-i umiliseră, îi asimilaseră și-i uitaseră. Însă, de-a lungul veacurilor, existase și încă mai exista o mână de oameni liberi, fără constrângeri și cu deplină independență. Numită Unități Comunitare Particulare. În lume

existau trei astfel de nuclee. În Patagonia de Sud, pe vârful Manu, în Bucegi, la Sfinx, și în zona Nepal-Tibet, pe muntele Tipling. Era o axă foarte interesantă, în unghi obtuz orientat spre sud, pe ale cărei coordonate se aflau cele trei puncte de concentrare energetică maximă.

Ieșind la suprafață din subteranul de transport în comun, Zorina încercă să-l găsească pe Coson. N-ar fi trebuit să-i fie greu să-l repereze, bărbatul era înalt și masiv, cu barbă neargă, lungă, arătând a călugăr itinerant, cu toate că era departe de o astfel de preocupare. Lumea din Centrul Vechi al orașului o îmbrâncea și se freca de ea în mod neplăcut, iar Marcu, în spatele ei, începu să se foiască și el, neliniștit. Merse de-a lungul unui zid scorojit, vopsit cărămiziu, și se răzleți din mulțime, trecând pe partea cealaltă a străzii. Îi era sete și foame, probabil și copilului, însă nu se putea opri la nicio tonetă sau magazin alimentar, până nu se aflau în siguranță. Trebuia să iasă din oraș, cât mai repede posibil.

Chibzuise ce fel de mijloc de locomoție să aleagă. La tren și la cursele sistematizate de mașini era obligată să-și valideze cardul de călătorie; în felul acesta, ar fi devenit o țintă certă. Nu știa dacă o urmăreau sau nu deja, însă nu dorea să-și asume nici cel mai mic risc. Nu cu Marcu în spate. Erau prea multe lucruri serioase în joc. Decise, după ce ezitase câteva minute, să se urce într-un omnibuz particular, unde putea plăti biletul cu bani. Traversă din nou strada și merse o bucată de drum odată cu șuvoiul de oameni, apoi coti la primul colț și se îndreptă spre stația cea mai apropiată.

Ca să nu bată la ochi și să nu fie reperată, conștientă de primejdia iminentă, îl puse jos pe băiat și, din primul magazin mixt, cumpără apă, câteva sandvișuri și o șapcă. Știa că stația se afla la vreo două străzi mai încolo. Îi venea s-o ia la fugă, să ajungă mai repede. Dintr-o curte de grădiniță se revărsară o droaie de copii, țipând și tropăind, și se amestecă din nou cu părinții și odraslele lor, vreme de-o stradă. Știa că pierduse întâlnirea cu Coson, dar nu-l mai putea aștepta. Aveau să se regăsească sus, pe munte, dacă lucrurile aveau să decurgă bine.

Zări o patrulă de Recrutori. Erau înarmați. Se trase sub arcul unei porți și se lipi de lemnul încălzit de soare. Îl ascunse pe Marcu la spate și se prefăcu că studiază lista de locatari ai acelei case. Grupul trecu la ceva distanță de ea, fără să pară că ar fi văzut-o. Răsuflă ușurată. Nu o căutau. Nu încă. Mai avea câteva ore bune la dispoziție. Credeau, probabil, că nu s-ar fi gândit nimeni să fugă de acasă, de la datorie, de la obligația de a-și preda copilul Serviciului de Recoltare, în plină zi. Crispată și atentă, ajunse în stație. Unde, spre imensa-i uluire, se găsea o mare de oameni.

Se apropie prevăzătoare. Era un grup numeros de turiști, veniți dintr-o altă țară. Era cât pe ce să răsufle liniștită, când realiză că turiștii erau cu toții oameni în vârstă. Unde să ascundă un copil de patru ani, cinci luni și trei zile între atâția vârstnici? Diligența cu etaj sosi la punctul de oprire, fără întârziere. Străinii se bulucira să urce și se împinseră între ei pentru a ocupa un loc. Vehiculul se umplu și conducătorul închise ușile. Zorina rămase pe trotuar, dezolată, strângând mânuța lui Marcu, alături de grupul guraliv, înjumătățit.

Dintr-o dată, cineva o prinse de cot, înspăimântând-o.

— Zora, șopti vocea.

Se întoarse, uimită. Nu era Coson.

— Sunt Etel, fratele lui Coson, spuse tânărul, privind spre turiștii rămași pe trotuar.

— S-a întâmplat...?

— Nu, nu, o întrerupse brusc. Are treabă.

— Și atunci...?

— Îl iau eu pe Marcu.

Zorina îl măsură din priviri. Avea trăsături asemănătoare cu ale lui Coson, dar putea fi oricine din patrula de Recrutori. Nu se știa niciodată ce chip se putea ascunde sub cască și sub masca de față.

— Nu iei pe nimeni, declară Zorina și-l trase pe copil mai aproape de ea.

— Mami...

— Nu acum, Marcuș.

— Mami...

— Nu așa ne-a fost vorba. Îl aștept pe Coson. Nu știu cine ești și nu pot avea încredere în tine.

— Zora. M-a trimis mai marele staroste. Pentru ceremonie. Te așteaptă.

— Poți spune ce vrei tu. Pe Marcu nu-l iei, nici peste cadavrul meu!

Tânărul zâmbi, părând amuzat.

— Mami...

— Știa că vei fugi și Tincu ne-a lăsat instrucțiuni specifice.

— De unde îl știi pe Tincu?

— De la procesul sacru. De acum patru ani, cinci luni și trei zile. Din ziua când s-a născut Marcu.

— Nu te cred.

— Uite aici. Citește.

Scoase din buzunar o mini-tabletă translucidă și o activă. Apoi i-o întinse femeii.

— Mami...

— Marcu, nu acum.

— Mami... fac pe mine...

Femeia se uită la băiatul ei. Fusese atât de preocupată încât nici nu se gândise că nu-i dăduse de mâncare și de băut. Ah, ce neplăcere, gândi. Etel surâdea.

— Hai cu mine, ca între bărbați, i se adresă.

— Stai, unde-l duci?

— Să-și facă nevoile! exclamă el, strâmbându-și buzele. Uite, aici, la doi pași de tine.

Fără să aștepte încuviințarea mamei, îl prinse pe copil de mânuță, îl duse ceva mai încolo și-l ajută să se descheie la pantaloni, cu fața spre un zid părăginit. Nu se sinchisi nicio clipă că turiștii străini se uitau la el. Apoi se întoarse, cu un aer triumfător și Zorina turnă niște apă peste degetele fiului ei.

— Ce spirit civic ai, Etel, mormăi ea, aranjând hainele puștiului.

— Citește ce a scris Tincu, spuse tânărul, arătând cu bărbia spre tableta din mâna ei.

Draga mea Zorina.

În cazul în care nu voi putea fi alături de tine și de Marcu, în ziua hărăzită de stele și profeții, te rog să te încrezi în Coson și în fratele lui, Etel. Ei știu ce au de făcut. Sunt oameni de nădejde și te vor ajuta, cu prețul vieții lor.

Vă sărut cu drag, T.

— De unde știu că nu e un fals sau o capcană? se încruntă ea, după ce parcurse cele câteva rânduri.

Dintr-odată se ghemui și-și îmbrățișă copilul. Îi dădură lacrimile și hohoti în interiorul ei, fără sunet. Nu-și permitea o asemenea exteriorizare. Tincu plecase în ziua în care se născuse Marcu. Ar fi trebuit să se întoarcă după șase luni. De atunci, îl tot aștepta. Nu primise nicio înștiințare, nu i se răspunsese la nicio întrebare și oficialii fuseseră surzi și muți la rugămințile și demersurile ei de a afla despre soarta soțului ei. Cumva, în inima ei, simțea că trăia. Atunci, de ce nu venise acasă? Compania de Zboruri Miniere tăcea. Compania de Exploatare Minieră pe Asteroizi tăcea. Oficiul de Salarizare tăcea.

Nu reușise să afle nimic. Îi sunase pe câțiva colegi de-ai lui, nici oamenii aceia nu știau nimic despre el. Sau nu doriseră să îi spună. Începuse să se neliniștească și, cuprinsă de o panică furioasă, ceruse să vorbească cu șeful direct. Care o amânase și evitase timp de mai mult de-un an. Zorina lucra ca educatoare și, cu trecerea timpului, se concentrase pe munca ei și pe creșterea lui Marcu. Plângea în fiecare noapte, cu capul afundat în pernă, să nu-l trezească pe băiat. Renunțase la multe lucruri, pentru a se încadra în venitul ei subțire și cheltuia numai pentru cele imperios necesare.

— Tu trebuie să prinzi următorul omnibuz, spuse Etel, privind cu ochii mijiți la ceva peste capul ei. Cum am spus, îl iau

eu pe Marcu și ne întâlnim sus, la Sfinx. E mai bine așa. Probabil vor căuta o femeie cu un copil de patru ani. Cu mine este în siguranță.

— Nu pot să...

— Nu îți cer permisiunea. Am fost trimis și am venit să împlinesc o misiune. Uite, vine mașina! Ți-am adus o pălărie și o pereche de ochelari. Am fost inspirat. Amestecă-te cu turiștii ăștia.

Scoase la repezeală, din rucsacul lui, un șal larg și lung, colorat, o pălărie de paie cu boruri mari și niște ochelari de soare cu rame mari și lentile negre. I le îndesă în brațe, îi luă copilul și când vehiculul supraetajat intră în stație, Etel traversă strada, cu Marcu în brațe, făcându-se dintr-odată nevăzut.

Zorina întinse instinctiv brațul după băiețelul ei, mai să se arunce după el. Nu avusese timp să se panicheze sau să strige după el. Un bătrânel din grupul de străini, zâmbind condescendent, o prinse de mână cu un gest protector, clătinând ușor din cap și murmurând ceva de neînțeles, probabil să renunțe la orice ar fi avut intenția să facă, o conduse trei pași spre mașină, crezând, poate, din cauza ochelarilor cu lentile negre și opace, că era oarbă. Zorina ar fi vrut să protesteze, însă nu mai avu timp. O împinseră ceilalți din spate și se trezi îmbrâncită pe un scaun. În timp ce însoțitoarea de călătorie trecea pe culoar să încaseze banii de bilete, se ghemui în ea însăși, se înveli cu șalul colorat și-și puse pălăria de paie pe cap. Întinse suma exactă și primi tichetul. Omnibuzul porni încet și ieși din stație. Privi pe geam și se răsuci de câteva ori, poate-poate avea să-l mai zărească pe Marcu. Nici urmă de el sau de Etel.

După ce părăsi orașul, privi un timp peisajul, fără să asculte sporovăiala turiștilor. O muzică lentă se insinua din difuzoarele de deasupra capului, odihnitoare, în surdină. Nu era trafic prea mare, iar șoseaua șerpuia printre păduri de brazi și, înaintea serpentinelor spre Predeal, adormi.

☆ ☆ ☆

Fu singura care coborî din omnibuz, ceilalți turiști probabil mergeau până la Sinaia. Fusese cât pe ce să rateze stația, dar se trezise brusc, cu un minut înainte de oprire. Străinii care umpleau busul, cei care nu dormeau duși, unii cu gurile deschise sau chiar sforăind, o priviră fără interes, ceea ce o mai liniști un pic; însemna că nu se infiltrase nimeni care s-o urmărească. Nu putea ști niciodată dacă vreun Recrutor, deghizat, îi luase urma când fugise de acasă, cu Marcu, pentru a scăpa de nenorocita de recoltare. Un Recrutor putea fi chiar bătrânelul grijuliu care o împinsese în omnibus.

Rămase câteva momente pe trotuarul îngust, privind în stânga și în dreapta șoselei, cu intenția de a traversa, cu toate că trecerea de pietoni se afla la cel mult o sută de metri distanță. Observă un bărbat care stătea mai încolo, aparent așteptând ceva sau pe cineva. Fuma și se uita spre ea. Poate nu era nimic, doar o coincidență, poate omul chiar aștepta sau stătea, pur și simplu, în mijlocul trotuarului, fără să aibă nimic de făcut. Zorina nu credea în coincidențe, însă o înspăimântau teoriile conspirației, pentru că nu putea ști ce și cât adevăr se ascundea în spatele lor.

Se duse fără grabă la trecerea de pietoni. Bărbatul se uita în continuare la ea. Când semaforul se făcu verde, trecu încet și tot așa se îndreptă spre omul care nici nu se clinti. Un Recrutor, mai ales sub acoperire, nu se comporta atât de destins, la vedere, își zise în sinea ei. De fapt, ea habar n-avea cum se comporta un Recturor. Adică, îi văzuse de multe ori în acțiune, îmbrăcați în echipament special, cască și mască pe față, înarmați și periculoși. Erau soldații Noii Ordinii Mondiale, probabil și asta fiind una din teoriile conspirației des vechiculate. La un moment dat, bărbatul aruncă țigara pe jos și intră la pizzeria aflată chiar la colțul străzii. Auzi cum îl striga o voce dinăuntru: „Șefu, avem o livrare nouă...".

Iuți pasul, răsflând ușurată. Strada Telecabinei era lungă și se pomeni alergând ușor. Cei câțiva turiști, ieșiți la o plimbare înainte de cină, o ignorau cu totul. Suflând din greu de la mer-

sul forțat, cu șalul pe braț și pălăria cu boruri largi într-o mână, își cumpără bilet doar dus, cu bancnote de valoare mică. I se aduse la cunoștință că nu va mai putea coborî în aceeași seară și fu nevoită să mintă, spunându-i casierului că va înnopta la cabana Babele, unde era așteptată de soț, împreună cu familia. De fapt, nu-l minți pe de-a-ntregul, însă nu era acum cazul să-și facă probleme etice.

Ar fi putut urca prin Valea Urlătoarea, Mică sau Mare, până în apropiere de cantonul Jepi, însă acum nu avea timp. I-ar fi luat vreo patru ore de mers continuu, susținut, poate chiar mai mult și ar fi apucat-o noaptea. Era, totuși, o distanță de aproape cinci kilometri până la Sfinx, cu o diferență de nivel de o mie două sute treizeci și cinci de metri. Nu era pregătită de urcuș pe munte, fugise din apartament așa cum fuseseră îmbrăcați, de casă. Ar fi avut nevoie măcar de o lanternă, fiindcă poteca se îngusta foarte mult în anumite porțiuni și trebuia înaintat cu mare băgare de seamă, apoi, erau lanțuri prinse în peretele de stâncă, unele nu chiar bine ancorate, scara de fier era mereu alunecoasă și trecerea pe lângă cascadă, printre bolovanii înalți și ascuțiți, cu înguste zone de nisip extrem de fin, pe care putea aluneca, reprezentau pericole reale.

N-avea timp acum de drumeții. Se grăbea. Prinse ultima telecabină din Bușteni, cea de la cinci după-amiază. Ajunse sus, la Bebele, în unsprezece minute, cu toate că vântul șuierase și bătuse în rafale, legănând puternic telecabina. Platoul, un imens spațiu deschis, își etala maiestuos frumusețea naturală.

În fața stației, o clădire urâtă, din beton cenușiu, fu întâmpinată, oarecum surprinzător, de Etel și Marcu. Copilul i se aruncă în brațe și o strânse tare, ca după o foarte lungă despărțire. Zorina nu întrebă cum ajunseseră înaintea ei. Oricum, probabil că Etel nu i-ar fi răspuns. Important era că se aflau acolo, în fața ei.

— Hai să mergem la cabană, să mănânci ceva, spuse Etel. Marcu a înfulecat o tocăniță de cartofi pe cinste. Ți-o fi foame și ție.

— Nu prea mi-e, zise Zorina, dar fără prea mare convingere, știind că mai avea niște sandvișuri în sacoșa cu care apucase să plece de-acasă.

Răsuci în minte informația, fără să spună nimic. Marcu mâncase tocăniță de cartofi. Asta însemna că ajunseseră de cel puțin o oră. Oare ce fel de mijloc de transport folosise? Teleportarea încă nu fusese inventată. De ce avusese încredere în bărbatul pe care nu-l cunoștea? Băiatului nu-i plăcea niciun fel de tocană, așa cum nu-i plăcea nici tatălui său, Tincu. Tocăniță de cartofi. Hmm. Tocăniță. De cartofi. Ea nu-i gătise niciodată așa ceva.

— Hai, o îmboldi Etel. Ești așteptată!

Inspiră aerul răcoros și porni, alături de cei doi, spre cabană.

La câțiva metri mai încolo, se zăreau altarele ciclopice din Caraiman, cum erau denumite Babele, formațiuni gigantice de piatră, sub formă de ciuperci teșite, închinate, din vremurile dacilor, Pământului și Cerului, Soarelui și Lunii, zeului Marte al războiului și agriculturii. Iar mai încolo, nu departe, se profila falnic, pe cerul înserării, megalitul mistic Sfinx, reprezentarea divinității supreme, aspectul său omenesc având expresia de suveranitate și de putere absolută încă din timpuri imemoriale.

Cu toate că era vară, seara se lăsa cu repeziciune. Cerul prindea treptat o splendidă nuanță de albăstrui închis, iar în zare, câteva formațiuni de norișori albi își reliefau tivul purpuriu, luminați de jos de ultimele raze ale soarelui. Deasupra capului se ivi, pe neașteptate, ca un punct strălucitor, luceafărul, cu toate că Luna nu se zărea încă. Urcară poteca lină spre platoul larg, presărat cu câțiva bolovani înveliți în mușchi verde.

Intrară printr-o ușă laterală a cabanei, într-o încăpere mică, unde turiștii nu aveau acces. Patru persoane se ridicară de la o masă și veniră s-o întâmpine.

— Seară bună, mărite sacerdot Huțu, salută Zorina și făcu o plecăciune din cap.

— Seară bună, Doamnă mamă a lui Marcu, salută și preotul, zâmbind larg și primitor. Poftiți, să discutăm pregătirile!

Coson îi făcu un semn din cap și se așezară. Zorina îl luă pe Marcu în brațe; părea obosit și somnoros. În fața ei luă loc și se prezentă cavalerul trac Heros, care îi introduse pe ceilalți doi, Dotos și Tiati. Știa că nu erau numele lor reale, fiind doar niște pseudonime preluate și însușite din abia-descifratul, la începutul secolului al XXI-lea, *Codex Andronicon* al dacilor, scris în jurul anului 1400, înainte de Hristos, pe când în spațiul geto-traco-dacic-nord Dunărean, în curbura munților, fusese constituită o primă școală, de către preoții zamolxeni, care predaseră cultul Soarelui și al celor douăsprezece constelații. Dacii avuseseră propriul lor alfabet, scris de la dreapta la stânga și de jos în sus, alfabet care se pierduse în timp, mai ales după ce o bucată mare din peșteră se prăbușise peste sanctuarul divinității, îngropând cele două steiuri cu inscripțiile religioase dacice. Unii sacerdoți spuneau că acele înscrisuri făceau parte din moștenirea genomului dac.

I se puse în față o farfurie cu câteva bucățele de pui, carne de porc, cârnați și o lingură de piure cu salată de crudități. Zorina privi mâncarea cu atenție.

— Tocăniță de cartofi mai aveți? întrebă în mod automat.

Coson ridică din umeri, nedumerit, și se întoarse spre un bărbat care se zărea printr-o fereastră, ducând niște băuturi pe o tavă. Îi făcu un semn cu mâna și acesta intră în sală.

— Doriți să comandați ceva de băut? întrebă el, uitându-se la fiecare în parte.

— Tocăniță de cartofi mai aveți? repetă Zorina întrebarea.

Ospătarul clătină din cap.

— Nu gătim așa mâncare, răspunse el. Avem în meniu doar ce se vede afișat. Puteți consuma cu încredere, produsele sunt proaspete, le primim în fiecare dimineață!

— Mulțumesc, replică ea.

— De băut ce vă aduc?

Spre uimirea ei, toți comandară ceai. De fructe. Nu-i rău, gândi. În loc de bere rece, vreun suc acidulat sau cafea, la ora asta un ceai era mereu binevenit. Luă o bucățică de carne cu

vârful degetelor și mușcă din ea. Era bună. O mestecă cu poftă şi mai luă una. Îi era foame, într-adevăr.

Marcu stătea în brațele ei, cu capul sprijinit de un umăr, într-o tăcere foarte neobișnuită. Acasă era hiperactiv, greu de stăpânit, curios și guraliv. Poate era intimidat de atâția oameni mari aflați în jurul lui; în afară de Coson, ceilalți erau necunoscuți lui. Însă nu se comporta firesc. Nu se comporta ca de obicei. Era obosit, ce-i drept, doar plecaseră de-acasă încă de dimineață, devreme, iar acum, la ora înserării, pe vârful Bucegilor, era cumva firesc să fie ostenit. Dar nu așa!

Zorina îl întrebă, șoptindu-i în ureche, dacă dorea o bucățică de pui. Marcu nu spuse nimic, iar când îi duse mâncarea la gură, copilul doar își strânse buzele. Nu se mai întâmplase vreodată așa ceva. Femeia intră în alertă și-i mângâie fruntea. N-avea febră și niciun alt simptom că s-ar afla în pragul vreunei răceli.

Ospătarul aduse ceștile și carafele cu ceai, lămâie, pliculețe de zahăr și, separat, capsulele de miere, pe o mică tavă dreptunghiulară. Nici după plecarea lui nu începu nimeni să vorbească. Zorina luă o linguriță de ceai, suflă în el să se răcească și-i dădu lui Marcu. Micuțul nu refuză.

— La noapte o să fie lună plină, spuse în cele din urmă sacerdotul Huțu.

— Da, da, se auziră confirmând două glasuri, mai șoptite.

— Vom merge în Peșteră și acolo vom săvârși ritualul.

— Ce ritual? se înspăimântă Zorina și rămase cu lingurița în aer.

— După ritual, nu-l va mai putea atinge niciun Recrutor, continuă sacerdotul, netulburat. Zeița Lunii pline, Bendis, va veghea de aici înainte asupra lui. Până la data prestabilită, când va prelua coroana și tronul.

— Cine? Despre cine vorbiți? La cine vă referiți?! Ce coroană? Ce tron? strigă deodată Zorina.

Înțelesese despre ce era vorba, însă nu putea accepta așa ceva. Tincu, soțul ei, îi povestise multe despre daci și despre moște-

nirea culturală și tradițională care avea să-i revină lui Marcu, atunci când avea să ajungă la vârsta potrivită. *Ce înseamnă vârstă potrivită*, îl întrebase Zorina. *Vei vedea atunci, draga mea*, îi răspunsese Tincu, zâmbindu-i larg. Adâncită în treburile zilnice, nu se mai gândise la acest aspect. Nici nu-l luase prea în serios, la drept vorbind.

În tinerețea lor, înainte de a se căsători, Tincu îi spusese câte ceva despre el. Îl ascultase fascinată, cu respirația tăiată și probabil că acesta fusese motivul principal pentru care se îndrăgostise nebunește de el și acceptase să se căsătorească.

☆ ☆ ☆

— Pui de dac, i se adresase zeița Bendis[1], de la înălțimea soclului ei.

Tincu făcuse o plecăciune adâncă.

Vocea nu venea dintre buzele de piatră ale zeiței, ci parcă din mintea tânărului. Fusese noaptea solstițiului de vară, rece, cum numai sus pe platoul Bucegilor putea fi, cu toate că se găsea în peștera mistică unde, ziceau înțelepții veacurilor, sălășluise însuși zeul Zamolxis.

Tatăl său îl învățase multe lucruri. Să fie îndrăzneț, liber cugetător, sincer și devotat. Crescând, Tincu încercase să urmeze întocmai vorbele părintești. Într-un stat totalitar și abuziv, îi fusese greu să se adapteze. După ce terminase academia de zbor și pregătirile pentru a deveni pilot pe navele spațiale transportoare, o întâlnise pe Zorina, o fată micuță, în aparență firavă, dar puternică în fire. Se potrivise perfect conceptului dacic primit, credința nestrămutată în zeul suprem, în libertate și în nemurire.

— Ascult, Mare Zeiță! îngenunchease Tincu, pe atunci doar un tânăr aspirant în navigație.

[1] *Bendis*, considerată în mitologia dacilor zeița Lunii, a pădurilor, a farmecelor, a nopții, a magiei, dar și zeița dragostei și a maternității. (n.a.)

— S-au arătat stelele și au șoptit frunzele, susurase statuia de piatră. Auzi acum ce am de zis.

— Ascult, Mare Zeiță! repetase Tincu, cu capul plecat.

— Drumul tău nu va fi pe lângă Lună. Vei merge mai departe de Lună.

— Da, Zeiță Bendis.

— Vei cunoaște o viitoare mamă.

— Da, Zeiță Bendis.

— Se va naște un băiat.

— Da, Zeiță Bendis.

— Acel băiat va fi conducătorul drept al neamului nostru.

— Poftim? Da, Zeiță Bendis.

— Sângele lui va curge pe aceste stânci.

— Cum? De ce?

— Sângele lui va curge pe aceste stânci!

— Da, Zeiță Bendis.

— Să-l ocrotești cu prețul vieții tale.

— Da, Zeiță Bendis.

— Vei ști când se va întâmpla.

— Da, Mare Zeiță Bendis.

Tincu rămăsese o perioadă îngenuncheat, așteptând ca zeița să mai spună ceva. Însă ea rămăsese tăcută ca însăși noaptea și Luna cea îndepărtată. Ajuns acasă, îi povestise tatălui său și, împreună, încercaseră să deslușească vorbele de taină ale zeiței din vârful muntelui. Cuvintele ei fuseseră prea enigmatice ca se le dea atunci de capăt.

Cu timpul, amintirile despre acea profeție se estompaseră. Apăruseră diferite priorități în viața lui, Zorina, după aceea pruncul Marcu. Înainte de plecarea în cursa spre asteroidul minier, cu o zi înainte de a-i veni băiatul pe lume, îi spusese totul Zorinei. Ea îl ascultase cu atenție, fără să-i pună nicio întrebare.

— Du-te liniștit, îl asigurase ea. Voi avea grijă de el.

— Merg liniștit, zâmbise Tincu. Știu că vei avea grijă de el.

— Să te-ntorci, auzi?

— Negreșit!

☆ ☆ ☆

Când ieșiră din cabană era deja întuneric. Coson, Dotos și Tiati mergeau în față, cu lanternele aprinse, urmați de sacerdotul Huțu și Zorina, cu Marcu în brațe. După ei veneau Etel și acel misterios cavaler trac numit Heros. Merseră în tăcere pe poteca ce urca la Sfinxul luminat de câteva proiectoare. Câțiva turiști, îmbrăcați cu hanorace groase și căciuli, se plimbau prin împrejurimi, fără să-i bage în seamă. De sus coborâră o pantă scurtă, destul de abruptă, până la peșteră. În fața intrării ardea un mic foc de lemne, care nu se putea vedea dinspre creastă.

Înauntru, parcurseră un coridor nu foarte lung, săpat în stâncă. Acesta se bifurca la un moment dat și cotiră la dreapta. Sala cavernei era largă și înaltă, sub formă de cerc. Din loc în loc, în fața peretelui, se aflau imense statui de piatră, reprezentând figuri istorice de daci sau zeități. În mijloc se găsea un fel de masă, tot din piatră masivă, albicioasă, pe al cărei soclu se puteau vedea, gravate, în lumina torțelor de pe pereți, inscripții și desene.

Sacerdotul Huțu veni spre Zorina și întinse brațele să-l ia pe băiat. Zorina se feri.

— Ce vrei să faci? șuieră ea.

— Doamnă Mamă a lui Marcu...

— Zorina. Mă numesc Zorina.

— Doamnă Mamă a...

— Coson! strigă ea spre bărbatul pe care îl cunoștea. Ce vrea să facă?

Cel mai bun prieten al lui Tincu se apropie de ea.

— Nu-ți fie frică, surâse el. E doar un simplu ritual.

— Vreau să știu. Spune-mi acum! Dacă nu, plec!

Coson trase aer în piept și oftă prelung.

— Nu ai cum să mai pleci. Ești pe vârful muntelui, telecabina nu mai circulă, pe jos nu poți coborî nici singură, cu atât mai mult cu Marcu în brațe. E un simplu ritual, repetă el, ceea ce o neliniști și mai mult pe Zorina.

— Spune-mi ce-o să se întâmple.

— Îl așezi pe Marcu pe... ăăă, masa asta. Taraboste îi va lua o picătură de sânge din vârful degetului, ca ofrandă pentru zeița Bendis. Nimic dureros. Doar o mică înțepătură, atât. Va primi binecuvântarea noastră, și... va primi... ăăă, investirea de rege.

— Rege?! Ai înnebunit?

— Nu ți-a povestit Tincu? Nu ți-a spus nimic?

Zorina se încruntă. Da, Tincu îi spusese tot felul de lucruri. Ea însăși cunoștea legenda. Care spunea că un pui de dac va deveni regele tuturor dacilor. Că va purta coroana simbolică. Va ține în mâini stindardul cu capul de lup. Va aduce pacea și prosperitatea pe pământurile dacice. Vechea cultură va înflori și, sub domnia lui, se va naște o altă orânduire. Mai bună și mai înfloritoare.

Și cu cât își amintea mai multe, cu atât devenea mai agitată. Îi răsăreau în minte o sumedenie de întrebări. Care sunt „pământurile dacice"? Câți daci mai existau în ziua de azi? Ce însemna „sub domnia lui"? Ce însemna „o altă orânduire"? Dacii dinaintea invaziei romane sau de după? Ce însemna „coroana simbolică"? Ce erau toate aiurelile astea?!

— Nu sunt de acord! declară cu voce tare, ca să fie auzită de toți cei prezenți.

— Nu se poate, răspunse Coson, surâzând în continuare.

— Ba îți arăt eu că se poate! Marcu e un copil. Un copil mic. Nu are noțiunile necesare să înțeleagă ce se întâmplă aici. Să mai crească și, poate, atunci...

— Zora! o întrerupse cu asprime Coson. Adu-ți aminte de ce ai fugit azi de acasă! Dacă te întorci, Recrutorii îl vor înșfăca. Fără milă. Îl vor lua de lângă tine. A fost ales pentru recoltarea militară. Patru cinci trei. Azi împlinește patru ani, cinci luni și trei zile. Îi vor face pregătire militară, psihologică, fizică, intelectuală. Adică îi vor spăla creierul. Va ajunge un zombi, ca toți ceilalți. Un Recrutor cu mască pe față. Asta vrei? Peste zece ani, nici nu-l vei mai recunoaște. Vrei să rămâi fără copil? Ce-o să-i spui lui Tincu, când se va întoarce?

La fiecare cuvânt al bărbatului simțea cum ceva imens o apăsa și o făcea din ce în ce mai mică.

— Tincu se va întoarce? murmură ea stins.

— Desigur. Ai încredere în el. Se va întoarce.

— Când?

— Când va veni timpul!

Simți cum i se preling lacrimi pe obraji.

— Și... după ritual, ce se va întâmpla?

— Dormiți aici la noapte și mâine dimineața poți merge acasă. Cu Marcu.

— Și recrutorii?

— Nu vor mai avea nicio putere asupra lui și nici asupra ta.

Rămase îngândurată.

— De ce?

— Pentru că Recrutorii... cum să zic, sunt ai noștri.

— Poftim? făcu ea ochi mari.

Coson oftă încă o dată.

— Noi i-am creat.

— Creat? Voi? Cine voi, care voi?

— Mai știi ce spune legenda? Că va veni într-o zi un dac. Un copil de dac. De sânge curat. Că va conduce omenirea, cu înțelepciune și har. Că va înfăptui visul lui Deceneu, al lui Burebista. Al lui Decebal.

— Visul? Crezi că azi, în ziua de azi, mai poți visa la așa ceva?

— Nu visezi. Este o certitudine. Marcu a fost hărăzit de zeița Bendis și de însuși Zamolxis să fie noul conducător.

Ochii Zorinei parcă începură să ardă.

— Așa ceva nu este posibil! E imposibil. Crezi că Marcu al meu, cu ritual cu tot, va fi... rege sau conducătorul lumii? Peste Europa, Asia, peste America... peste coloniile miniere de pe asteroizi? Peste Marte? Asta-i o glumă, nu? Să râd, cumva?

— Nu, spuse sacerdotul Huțu, care se apropiase între timp de ea și de micuț. Totul este pregătit, Doamnă, nu de ieri, de azi, ci de veacuri.

— Știați voi, de veacuri, că astăzi, Marcu al meu va fi... mă rog, ce spuneți voi c-ar fi, regele dacilor? Dacii nu mai există de mii de ani. Doar unele grupuri care vor să țină trează flacăra trecutului. E frumos din partea lor, dar e doar un hobby...

— Doamnă Mamă a lui Marcu...

— Să nu-mi mai zici așa! strigă dintr-odată la el.

— Am înțeles, se înclină preotul. Doamna Zorina. Profeția stă scrisă în stele.

— Ați găsit cel mai bun loc posibil unde să scrieți niște profeții! În stele!

— Sunt gravate pe aceste table de piatră, arătă cu brațul spre peretele interior.

— Știți voi să citiți limba dacilor? Am învățat la școală că dacii nu știau să scrie...

— Istoria predată la școală e o infamie, o minciună, mormăi Huțu.

— Au trecut mai mult de trei mii de ani de când...

— Exact. Istoria noastră n-a fost luată în seamă. S-a crezut că romanii au cucerit dacii și i-au asimiliat până au dispărut. Nimic mai neadevărat!!

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, reintră în discuție Coson. Dacă nu săvârșim ritualul acum, va trebui să mai așteptăm alte trei mii de veacuri. Se apropie miezul nopții cu Luna plină. Totul e pregătit. Zora, gândește-te la Tincu. El se așteaptă să-i împlinești voia. Gândește-te la Marcu. Uite aici! Hai mai aproape.

Întinse mâna spre ea. Ca hipnotizată, Zorina se apropie de pertele stâncos, netezit foarte bine pe o porțiune mare, împărțită în două exact la mijloc, arătând de parcă ar fi fost zidită o carte gigantică. Pe suprafața plată și dreaptă se vedeau gravate șiruri de simboluri ce părea a fi litere care alcătuiau cuvinte.

— Ți-aș spune să citești, dar cred că nu știi limba dacilor... susură Coson într-o manieră oarecum răutăcioasă, mijindu-și ochii.

— Și dacă o știu? i-o întoarse Zorina.

Bărbatul se dădu un pas într-o parte, invitând-o să pășească înainte. Ceilalți se apropiară și Tiati ridică o făclie, să se vadă mai bine rândurile săpate cu mare migală și atenție. Zorina, cu Marcu în brațe, atinse cu degetele literele ciudate, reci, cu multe curburi, asperități în relief și liniuțe. Își apăsă palma pe zid și închise ochii. Marcu o cuprinse, încrucișându-și brațele sale micuțe în jurul gâtului ei, de parcă ar fi fost și el interesat să citească. Mâna ei se mișca lent, de jos în sus, dinspre dreapta spre stânga. În sala cavernei nu se mai auzea altceva în afară de sfârâitul torțelor.

„În ziua în care s-a născut, Oracolul Pământului a cuvântat", începu Zorina să rostească într-o limbă neștiută și stranie, cu glas scăzut, cu ochii în continuare închiși. „S-a născut un copil care nu este un oarecare", declamă în continuare, ridicând treptat tonul, odată cu ritmul respirației, în timp ce degetele ei, alunecând cu repeziciune, *citeau* sau *descifrau* rândurile inscripționate. „Este menit pentru lucruri măreațe, pe care nimeni altcineva nu le poate înfăptui. Este menit să aducă speranță și fericire. Este menit să împlinească un destin aparte. Pământurile noastre, planeta noastră, îi aparține. Copilul-rege este născut în luna lui Mart, în zilele Babelor. Babele și Sfinxul își vor da energia pentru el."

Zorina se clătină și începu să tremure. Coson întinse brațul s-o sprijine, dar sacerdotul Huțu îi făcu semn să n-o atingă. Marcu își ținea și el ochii închiși, de parcă ar fi dormit, însă buzele lui se mișcau la fel ca ale mamei sale.

„Întunericul este răul", continuă Zorina, vocea ei fiind dublată de șoaptele băiatului. „Absența luminii. Nu are viață proprie. Întunericul este hrănit de griji, neliniști, mâhnire, ură, stricăciuni. E o forță distructivă care se cuibărește în noi toți."

Se opri să-și tragă sufletul și păru că se va prăbuși în orice moment.

„Urcă pe vârful energiei, copile-rege", declamă de-acum numai Marcu, cu glasul său subțire de copil de patru ani. Toți cei din sala peșterii îngenunchează, ținându-și capetele plecate.

„Rupe din tine Lumina Spiritului și las-o liberă peste lume. Așa grăit-a Zamolxis!"

Zorina se prăbuși la podea, iar sacerdotul Huțu îl prinse pe Marcu, în timp ce ceilalți rămaseseră ghemuiți, sprijiniți în coate, cu capetele lipite de podeaua cavernei, presărată cu nisip și pietriș mărunt. Din doi pași, ajunse la altarul din mijloc, îl culcă pe băiatul aflat încă în transă și, cu vârful ascuțit al unui mic pumnal, îi crestă o tăietură subțire la degetul arătător de la mâina dreaptă. Câteva picături se prelinseră pe suprafața canelată și fură absorbite imediat de piatră.

Deasupra capetelor lor, tavanul boltei stâncoase începu să crape pocnind, desenând un păienjeniș de linii subțiri. Pârâind și trosnind, prinse a se surpa pe acoluri, apoi se sparse și se sfărâmă întreaga parte superioară, lăsând să se prăvălească înăuntru bolovani, pietre și bucăți mari de pământ, cu mușchi și iarbă pe ele. Coson o înșfăcă pe Zorina, care zăcea fără vlagă pe jos și o trase spre peretele pe care era gravată cartea din care tocmai citise, pentru a nu fi strivită.

O rază de lumină foarte albă, orbitoare, aidoma unei piramide răsturnate, subțire și lungă, pătrunse și scăldă altarul pe care se afla culcat Marcu. Deasupra, prin spărtură, se zărea cerul nopții, câteva stele și o Lună plină strălucitoare. Bărbații se ridicară și își scuturară praful de pe haine.

— Marcu..., gemu Zorina, ridicându-se și ea.

Își șterse o dâră de sânge de pe frunte, apoi se grăbi spre masa de piatră unde ședea băiatul, cu brațele întinse spre sus, în șuvoiul de lumină.

— Profeția s-a înfăptuit! declară sacerdotul. O nouă eră începe. O nouă legendă. Regele nostru dac va domni peste Pământ. Doamnă Mamă a lui Marc, se întoarse el spre Zorina, să ai grijă de noul nostru conducător. În curând va veni vremea să domnească. Să-l crești bine și frumos.

— Zorina... Zorina... auzi ea sau i se păru că aude, glasul soțului ei.

— Tincu... Tincu?

Bărbații se adunară în jurul ei și al copilului. Își puseră un genunchi în pământ și se înclinară, cu palma dreaptă pe piept, peste inimă.

— Suntem păzitorii Domnitorului nostru! declamară în același timp.

— Nu! strigă Zorina. Nu și nu! Mi l-ați smuls din brațe. Nu e drept. A fost fără voia mea!

— Doamnă Mamă a lui Marcu, se apropie Huțu de ea. Ai venit de bunăvoie. Ni l-ai dat să-l ungem rege, după datina și prezicerea antică. Fapta s-a săvârșit. În următoarele trei milenii, regele Marcu ne va conduce cu valorile, respectul și sentimentul de prețuire a ceea ce a fost odată poporul dac. Să fii mândră și înțeleaptă.

Zorina începu să plângă în hohote. Tarabostele Huțu aduse stindardul, un frumos și alungit cap de lup cu trup de zale. I-l puse lui Marcu în mână. Copilul privi fascinat simbolul neobișnuit și, cu ochii scânteind de interes, râse cristalin, fericit.

— Oameni buni, murmură Zorina, sfârșită. Nu va trăi niciunul dintre noi atâtea milenii...

Etel veni mai aproape de ea.

— Garda Recrutorilor e aici. Așteaptă afară, îl informă el pe Coson.

— Ne-au găsit? Oh, Doamne! se înspăimântă Zorina.

— De azi este garda personală a regelui Marcu. Patru cinci trei. Acestea vor fi, de acum încolo, cifrele regatului dac. De azi și de-a pururi, în vecii vecilor.

— Zamolxis ne ocrotește! Zeița Bendis l-a îmbrățișat! zise sacerdotul Huțu.

— De unde știi, Coson, tu, care ești cel mai bun prieten al lui Tincu, ce va fi de-a pururi, în vecii vecilor? îl țintui ea cu privirea, întrebătoare.

— Nemurirea, Zorina. Nemurirea. Dacii nu mor niciodată.

Înscrie-te în Grupul „**Învață de la Scriitori!**"
și deprinde tainele scrisului de la autorii **CSF**!
https://www.facebook.com/groups/669186743563933/

Scrisoare pentru tatăl meu

de Liviu Surugiu

Pentru Isa, Freya și Valentin.
Fără voi, povestea n-ar fi arătat așa.

„Dragă Francisc Tudoran,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că nu te mai numești așa. Pentru a fi sigur însă că tu ești destinatarul, privește pe spatele hârtiei. Cele două pete de cerneală cu amprentele mele... sunt și amprentele tale.

Înseamnă că m-au mințit, nu mi-au respectat alegerea.

Fiindcă eu am ales să mor.

Nu pot renunța la ultimele trei luni de viață. Pentru mine sunt totul, pentru tine nimic.

Știu că mă vei înțelege dacă-ți voi spune că nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. A murit când aveam doar un an și toată viața mi-am imaginat că se va întoarce pe plaja unde a dispărut. Mama s-a dus mai târziu, pe ea mi-o amintesc bine. Dar tata... cum să-ți spun? Poate pentru că, spre deosebire de ea, pe el nu l-am văzut niciodată... pe el l-am simțit totdeauna înăuntrul meu.

De aceea am refuzat. Dacă aș accepta, n-ar mai fi nimeni care să și-l amintească. Cine l-ar mai aștepta în fiecare zi? Nu pot să-l las să dispară definitiv, chiar dacă asta înseamnă numai trei luni. Ar fi ca și cum ar muri din nou."

☆ ☆ ☆

Francisc lăsă binoclul în jos. Era o după-amiază călduroasă și plictisitoare, ca tot acel august 2019. Nimic nu trăda faptul că peste câteva ore avea să compună ultima scrisoare din viața lui.

Se șterse la ochi cu degetele înmănușate. În ciuda căldurii, purta o pelerină de ploaie și cizme până la genunchi. Din umbra glugii i se vedea doar binoclul, ca o stranie exoftalmie, făcându-l să semene cu o furnică uriașă care se apără de arșița ucigătoare.

Ascuns pe marginea falezei, inspiră prelung aerul sărat al mării, de parcă ar fi vrut să se scufunde sub linia ei albastră. Numără până la patru, apoi expiră încet și privi din nou prin lentile. Pentru prima oară, după atâta vreme, jos, pe țărm, se vedea ceva neobișnuit.

Venea pe plaja din Tuzla de când se știa, dar niciodată până atunci nu se întâmplase nimic. Uneori își imagina că acolo se născuse. Deși nu nașterea, moartea îl atrăgea mereu înapoi. Amintirile pe care nu le avea, poveștile știute doar de la alții.

Locul acela era ultima plajă sălbatică a Mării Negre, cu valuri albastre prin care uneori se vedeau turme de delfini. Până la terminarea facultății, trecea doar în weekend. Apoi, o dată cu *premiul acela* pentru fizică, tot mai des. Uneori, un milion de dolari poate să-ți ajungă până la moarte. Mai ales când nu ai prea mult de trăit.

Boala avansa repede, iar plaja nu era cel mai bun loc pentru tratarea ei. În ciuda cancerului de piele, ajunsese să părăsească tot mai rar golful, până când, în cele din urmă, cumpărase o casă chiar pe faleză – și nu mai plecase deloc. Nu mai putea trăi departe de locul în care, atunci când era mic, credea că tatăl său *trebuia* să se întoarcă. Pur și simplu, simțea o nevoie atavică să rămână, să nu mai plece nicăieri.

Cu fața acoperită și mănuși de piele, Francisc cerceta zi de zi valurile. Veneau mereu spre nisip, indiferent cum bătea vântul și nu o dată se gândise că, dacă asta se întâmpla pe toate țărmurile, atunci însemna că undeva, în centrul mării, exista o

fântână de unde apa ieșea continuu spre margini. Sau o inimă ale cărei bătăi făceau să se nască undele circulare. Dintotdeauna își imaginase că aceea era inima tatălui său.

Ani de zile îl visase. O viață întreagă se gândise la el. Se îmbolnăvise așteptându-l.

Însă, oricât aștepta, fizicianul emerit pe care-l știa dintr-o poză veche și estompată n-avea să se mai întoarcă nicicând.

...În schimb, de câteva minute, pe plajă se petrecea altceva. În toată semiluna golfului, pe nisipul presărat cu tufe mici și uscate, se afla un singur om, un bărbat gol. Francisc nu-i distingea chipul, dar, după forma decrepită a cărnii, albul părului și felul cum mergea, era foarte bătrân. Însă ceea ce făcea scena să fie ciudată nu era asta.

Străinul părea că se chinuie să treacă printr-o ușă nevăzută. Mergea înainte spre valuri, apoi înapoi. Se oprea, repeta, pauză, o lua de la început. Nu apăsa o clanță invizibilă, nu deschidea nimic, doar încerca să nimerească un loc anume. Și, pentru ca Francisc să fie și mai atent, de câteva ori i se păru că în lumina tot mai roșiatică a soarelui coborând în spatele falezei, o peliculă lucind ca aripa unei libelule se interpunea din când în când între bătrân și țelul lui.

Părea un profesor trăsnit care încerca să prindă un fluture, cu deosebirea că fluturele era chiar el.

— Dumnezeule! exclamă Francisc.

Omul dispăruse.

Se șterse la ochi. Nu puteau fi medicamentele, nu putea să halucineze așa ceva!

Bătrânul trecuse printr-o peliculă precum balonul de săpun al unui cerc uriaș ținut de un prestidigitator. Și, în clipa în care ajunsese dincolo, așa gol cum era, se transformase într-un copil. Căzuse din picioare sau mai degrabă se topise, devenind parcă, printr-un efect de morphing, un băiețel de un an care se târa în patru labe prin spuma valurilor.

Francisc știu că trebuia să se ridice și să o ia la fugă într-acolo. În mod sigur copilul fusese tot timpul pe plajă, ascuns de nisip,

iar bunicul lui dispăruse în apă. Știu că, deși era bolnav și abia putea respira, trebuia să coboare în grabă peste o sută de metri ca să salveze o viață.

Nu apucă să-și termine gândul și, de după colțul falezei, apăru o mașină de armată, un Hummer de culoare camuflaj kaki. Nu văzuse niciodată o mașină pe plaja Tuzla, cu atât mai puțin un vehicul militar.

Din mașina de teren coborâră doi bărbați în uniformă care luară copilul și urcară cu el înapoi, pe bancheta din spate.

Bătrânul, vru să strige Francisc, dar nu mai avu putere, *hei, e un bătrân în valuri!*

Se ridică în picioare și porni hotărât într-acolo, cu o mână strâns apăsată pe piept, dar după câțiva pași se împiedică și căzu cât era de lung. Amurgul cu lumina lui roșiatică dispăru brusc într-o eclipsă totală de soare.

☆ ☆ ☆

Se trezi dimineața, încă având în minte ultimul gând de dinainte de colaps. Așadar nu visase, doar se înșelase – văzuse cu totul altceva.

Dormise îmbrăcat pe canapeaua din salon, dar, înainte să se întrebe cum ajunsese acolo, descoperi de partea cealaltă a măsuței două perechi de pantofi.

Pe covor se mai afla caietul său de notițe și un pix. La ora aceea, încă nu știa că avea să scrie o scrisoare în care lucrul cel mai straniu era destinatarul ei.

Privind în sus, descoperi că din pantofi creșteau doi bărbați în uniforme. Înainte să se dumirească în întregime, făcu o conexiune cu mașina de pe plajă.

— Profesor Francisc Tudoran? zise unul dintre ei, cel mai tânăr, pe un ton care nu suna deloc a întrebare.

Părea că, mai degrabă, îl verifica dacă și-a revenit.

Încercă să se adune, dar nu se putu concentra. Inima i-o luase din nou razna.

Trase încet aer în piept, îl ținu acolo patru secunde, apoi expiră prelung, timp de alte opt clipe – respirația învățată la cursurile de yoga.

Reușind să-și limpezească privirea, descoperi că cel tânăr avea sub caschetă un chip bronzat, bărbierit, cu fălci ale căror fascicule de mușchi trădau gemenii lor mai mari ascunși sub vestonul mulat pe corp. Celălalt era ceva mai în vârstă, iar croiala frumoasă a uniformei se chinuia să-i țină burta în frâu.

— Cine sunteți? vorbi Francisc, mirat că nu-i spuneau ei singuri. Cum ați intrat?!

— Ne cerem scuze pentru intruziune.

Francisc privi pe geam, descoperind cu ușurare că marea era la locul ei, la trei sute de metri distanță, poate ceva mai departe, fiind reflux. Vântul ridica valurile în mod obișnuit și, tot ca de obicei, nu se auzea nimic prin ferestre. Crestele înspumate păreau siajul invers al unor corăbii invizibile ce repetau la infinit o imposibilă plecare. Sau niște munți înzăpeziți, filmați o iarnă întreagă și ale căror avalanșe erau redate acum în doar câteva clipe.

— Fir-ar să fie! zise, ridicându-se cu greu pe marginea canapelei. Când îți e tot mai rău, zi după zi... nu-ți rămâne decât consolarea că, cel puțin, ieri ți-era mai bine.

Soarele abia se desprindea din mare, ca un bulgăre de lut pe roata olarului înainte de a lua forma sferică. Era, într-adevăr, dimineață.

— Am fost nevoiți să vă sedăm, zise bărbatul cel tânăr.

Așadar, nu se împiedicase!

Reuși să se așeze în fund. Restul camerei era în ordine. Geamuri mari, din podea până în tavan, un tablou abstract în locul televizorului, canapeaua înconjurată de cărți. Și cuierul în care era agățată pelerina sa de culoarea nisipului.

— Îmi spuneți ce se-ntâmplă? rosti, privind încruntat spre cei doi. S-a tras în mine?

— Pentru binele dumneavoastră.

Încercă să se ridice în picioare, dar renunță, simțind cum podeaua se învârte cu el. Era simptomul obișnuit de la prima oră.

— Aveți idee cine sunt? zise pe un ton mai autoritar.

Făcu semn spre telefonul de pe măsuță.

— Doar un metru, continuă, doar un metru mă desparte de Primul Ministru. Și, din câte îl cunosc, îi displace să fie trezit la ora asta!

Ofițerul mai în vârstă făcu jumătate de pas înainte, vizibil iritat și abia atunci Francisc se gândi că ridurile pe care le avea puteau fi de la nesomn.

— Domnule profesor, zise bărbatul, de aceea am rămas toată noaptea aici. Fiindcă știm cine sunteți.

— Deci asemănarea mea cu o *anume persoană* nu e întâmplătoare, spuse Francisc. Începusem să mă îndoiesc și eu!

— Asemănarea..., replică bărbatul pe un ton ciudat de nepotrivit, aproape filosofic. În viață, de multe ori, asemănarea...

Pentru o clipă, lui Francisc i se păru că privirea bărbatului s-a încrucișat cu a sa în reflecția geamului de pe măsuță. Sub sticla verzuie se afla un decupaj dintr-un ziar vechi, *„Scânteia – 22 august 1980"*, după cum scria în colțul hârtiei îngălbenite. Titlul sărea în ochi, în vreme ce articolul era scris cu litere mici. *PROFESOR EMERIT DE FIZICĂ DISPĂRUT PE PLAJA TUZLA. Din primele cercetări rezultă că tovarășul Vasile M. Tudoran s-a sinucis, Miliția găsind la fața locului doar hainele...*

— Important este altceva, interveni cel tânăr.

— Adică? întrebă Francisc, ridicându-și privirea spre el.

— Sunteți inclus în program.

Și ofițerii tăcură, fără să mai adauge nimic.

☆ ☆ ☆

De niciunde apăruse un asistent care-i administrase câteva vitamine. Ofițerii primiseră două cafele în pahare de plastic și abia atunci Francisc realizase că micuța sa casă de pe faleză era înconjurată de câteva mașini și o rulotă. În cele din urmă, toată lumea plecase și rămăsese doar el cu cei doi ofițeri, pe fotoliile de ratan de afară.

De pe terasă, marea se auzea în toată splendoarea simfoniei sale. Așa cum sta, pe fotoliu, Francisc avea din nou senzația aceea plăcută, de parcă o mână invizibilă i-ar fi ținut o scoică uriașă la ureche. Valurile cântau în surdină, venind de undeva, de demult, de departe, ca un sunet alb gravat în timp.

Cel tânăr se numea Grigoriu și era locotenent de marină, celălalt era medic militar și se numea Nicola.

Păreau ceva mai umani acum. Tânărul Robert Grigoriu se descheiase la primii doi nasturi, care-i sufocau pieptul musculos, în vreme ce Nicola preferase să treacă în repaus trei, de pe abdomen.

Francisc oftă. Probabil, ca vârstă, se situa la mijloc, între tânărul de treizeci de ani și bărbatul de cincizeci. Ca speranță de viață...

— Domnule Tudoran, știm că mai aveți trei luni de trăit, vorbi medicul. Din păcate, știința, la al cărei progres ați contribuit atâta, nu vă poate salva printr-un transplant de piele.

— Atunci să ne grăbim și să trecem la pasul următor.

Medicul Nicola se lăsă pe spate în fotoliu și sorbi ultimele picături de cafea din paharul de plastic.

— Ceea ce ați văzut aseară pe plajă, zise el, n-a fost o iluzie.

— Și dac-ar fi fost o iluzie, replică Francisc, tot nu mi-o pot explica.

Medicul îi făcu semn lui Grigoriu să continue și tânărul se aplecă ușor în față, privindu-l pe profesor fix în ochi.

— În puține cuvinte, un bătrân a trecut instantaneu printr-o fază de ontogeneză inversă și a ajuns înapoi la vârsta de un an.

Doar vântul biciuind valurile se mai auzi pe terasă, clipe întregi.

— Vă bateți joc de mine? vorbi Francisc.

În mod ciudat chiar și pentru el, cuvintele nu erau însoțite de tonul potrivit. De parcă pe jumătate deja credea. Ca și cum își dorea asta. De fapt, se pomeni dintr-odată gândind, chiar și-o dorea!

— Ați văzut *pelicula de săpun*, continuă tânărul.

— Am văzut multe pelicule de săpun la viața mea, replică Francisc.

Nicola interveni:

— Dar n-ați mai văzut pe nimeni trecând dintr-o parte în alta și pierzând pe drum un secol, nu-i așa? zise.

Francisc închise ochii, rememorând scena. Plaja sălbatică din Tuzla, pustie în afara sezonului, o plajă în formă de semilună, urmând linia golfului. Dune largi, nederanjate de vânt, încă purtând amprenta furtunii de anul trecut. Tufe uscate ascunzând cuiburi de păsări pe care doar noaptea le putea auzi. Era aproape de casă, foarte aproape, oricum nu putea merge mai mult de trei sute de metri într-o zi. Apoi binoclul, între el și bătrânul acela decrepit, complet gol, cu trup slab și pielea atârnându-i pe oase. Cercurile în care se învârtea, tot mai ciudat. Lucirile unei aripi de libelulă. Deodată, bătrânul trecând prin mijlocul peliculei și căzând în nisip sub forma unui copil!

Deschise încet ochii. Pentru o clipă, se temu că n-avea să-i mai deschidă deloc. În ciuda medicației, îi era din ce în ce mai greu. La urma urmei, gândi, ce sens mai avea? Acum sau peste trei luni... totuna.

— Când am întrebat dacă vă bateți joc de mine, la altceva m-am referit, zise. Ceea ce-mi spuneți n-ar funcționa fără principiul accelerării celulare inverse, ideea din tratatul meu.

Nicola zâmbi.

— Poate de aceea ați și fost inclus în program, nu credeți? spuse el. În semn de... apreciere.

— Mi-a fost furată ideea? Și cum Dumnezeu au pus-o în practică?!

Medicul se încruntă.

— Domnule Tudoran, se lucrează de decenii la acest proiect. Mai precis, din 1980. De ce nu presupuneți, mai degrabă, că un precursor, mai puțin norocos decât dumneavoastră, a făcut aceeași descoperire acum patruzeci de ani, pe vremea lui Ceaușescu?! În fizică, descoperirile nu sunt creații literare, ele există

deja de milioane de ani, de la începutul timpului, de aceea se numesc așa, așteaptă doar să fie descoperite! E adevărat, tratatul dumneavoastră deschide perspective noi în dezvoltarea acestei idei...

— Vreți să spuneți că Securitatea comunistă n-a lăsat descoperirea să ajungă publică? De ce?

— Din o mie de motive, dar haideți să vă zic unul: se știe că Ceaușescu, ca orice bun dictator, era obsedat de creșterea natalității în România... Vă mai aduceți aminte de el?

— Aveam nouă ani în 1989, când a fost ucis.

— Ei bine, cu un deceniu mai înainte, când încă nu erați născut, Nicolae Ceaușescu a hotărât că decretul 770 din 1966, prin care obliga familiile să aibă minimum patru copii, nu mai era suficient. Voia o populație și mai mare, ca o armată din care nimeni nu dezerta, nimeni nu traversa granițele – nici măcar spre lumea cealaltă.

— Bănuiesc că secretul proiectului are altă motivație acum.

— De ce alta?! răspunse medicul ridicând din umeri. Vi se pare că nu mai avem nevoie de oameni? Când România se confruntă cu cea mai puternică emigrație din istorie? Când unul din patru români a părăsit definitiv țara și suntem pe locul doi în lume, după Siria?!

— În căutarea unui trai mai bun, îl întrerupse Francisc.

— Nu comentez asta. N-am spus niciodată că o mie de euro pe lună ar fi suficienți pentru un medic de armată cu grad de colonel.

Profesorul recunoscu în gând că argumentele, cel puțin cele sociale, stăteau în picioare.

— Țara asta nu oferă nimănui un viitor, zise.

— Habar n-aveți cât adevăr tocmai ați spus, preluă Nicola ideea. De fapt, Guvernul nici nu mai încearcă asta. Tot ce ne mai poate oferi este un trecut.

Francisc dădu încet din cap, apoi se opri.

— Nu înțeleg, spuse.

Medicul își frământă degetele o clipă, de parcă și-ar fi scos cuvintele de acolo.

— Imaginați-vă procedeul extins la scară mare, vorbi el. Ce s-ar întâmpla?

— Am fi mereu... aceiași? răspunse Francisc, aproape fără să se mai gândească. Dar cine ar conduce totul?

— Nu vi se pare că politicienii chiar sunt *aceiași* mereu? Guvernul ar avea primul acces!

Se priviră tăcuți o clipă, apoi izbucniră amândoi în râs, în vreme ce ofițerul cel tânăr nici măcar nu clipea. Profesorul își puse mâna pe inimă.

— Foarte tare ideea! zise tușind. Mă gândesc, totuși, dacă ar fi cu adevărat o soluție pentru acest popor. Îi faci pe bătrâni din nou copii, dar cine garantează că atunci când cresc nu pleacă în altă țară...

— Nu pleacă, răspunse medicul fără să mai râdă. Rămân mereu aici.

— De ce?

— Ca să-și aștepte tatăl, vorbi pe neașteptate tânărul. Sau, cine e femeie... mama. Părinții pe care nu i-au cunoscut. Ca să se aștepte pe ei înșiși. O legătură imposibil de rupt.

Profesorul tresări, gândindu-se fără să vrea că, dacă replica ar fi venit de la cel cu care vorbise mai înainte, nu i s-ar fi părut decât continuarea unei glume. Așa, o simți dintr-odată ca pe un verdict sinistru. Totul păru sinistru în acel moment.

— Încă nu mi-ați spus cum anume sunt implicat, zise.

— Sunteți pe lista de așteptare, răspunse repede Nicola. Și, cum finalul este aproape... în timpul nopții s-a hotărât să nu se mai amâne și să fiți informat.

— Stați puțin, se trezi Francisc parcă dintr-un lung somn. Vreți să spuneți...

Le făcu semn să-l ajute să se ridice în picioare și păși așa, sprijinit de cel tânăr, până la stâlpul de lemn de la marginea terasei. Întotdeauna valurile se auzeau mai bine de acolo.

— Asta înseamnă un bilet spre..., șopti.

— S-ar putea spune spre nemurire, rosti medicul venind în urma lui. Dacă am repeta la infinit.

Francisc își șterse fruntea de transpirație.

— Adică mă voi duce acolo, pe plajă, și mă voi dezbrăca, în vreme ce echipa voastră mă urmărește de la pupitrul unei rulote... apoi voi trece prin pelicula aceea... ajungând, în genunchi, din nou copil?!

Nu știa nici măcar cum să se bucure, nu era pregătit pentru așa ceva. Dimpotrivă, se obișnuise prea mult cu ideea morții. Gândul care, toată viața, trece atât de rar prin cap.

— Mai am doar o nelămurire, vorbi fără să se întoarcă.

Pur și simplu nu putea să-și desprindă privirea dinspre mare. Până atunci știuse că o va mai vedea încă trei luni. Tocmai aflase că avea să fie mult mai puțin. Și că, pentru a o revedea *conștient*, urmau să treacă ani.

Trase aer în piept și vorbi:

— Mi se pare ciudat cum de am dat eu peste voi înainte să dați voi peste mine. Mai ales că eram pe listă. Probabilitatea să vă descopăr era infimă...

— Domnule Tudoran, nu e vina nimănui că ați ales să vă petreceți toată viața aici. Zonele în care putem efectua operațiunea sunt puține pe glob și doar una singură, aceasta, în România. Excepție, ziua de ieri, când a fost o urgență, continuă Nicola zâmbind, întotdeauna am efectuat operațiunile de ***întoarcere*** numai după ce am verificat că nu sunteți acasă.

Francisc zâmbi și el, în sfârșit.

— Suntem mulți pe listă? întrebă.

— Nu atâția câți ar trebui, răspunse medicul. Gândiți-vă nu doar la genii, gândiți-vă la un tânăr în primele minute după un accident fatal. Deși au trecut patruzeci de ani, procedeul continuă să fie scump. Trebuie merite deosebite pentru a fi selecționat.

— Adică, îl întrerupse Tudoran, dacă data viitoare nu voi fi la fel de merituos, nu voi primi alt *bilet întors*?

— Se speră că veți fi, zise medicul.

— Totuși, domnule Nicola... Din puținul pe care mi l-ați spus, înțeleg că voi pierde totul.

— O puteți numi... resetare.

— Dar voi pierde totul.

Cei doi începură să-și încheie nasturii vestoanelor.

— Veți fi același om, domnule Tudoran, zise medicul. Celulă cu celulă, atom cu atom. Nu o clonă, nu doar trupul. Aceeași minte, același creier...

— Știți că dacă ieri nu mergeam la pescuit, nu prindeam un peștișor de aur?

Francisc zâmbi, în continuare cu privirea pierdută pe linia de safir a orizontului:

— Ce ironie, era chiar auriu și mi-am pus o dorință! continuă. Ai grijă ce-ți dorești, s-ar putea să se-ntâmple! Mi-am dorit un alt trup... chiar așa am zis: Doamne, dă-mi o piele nouă! Se pare că exact despre asta e vorba, nu-i așa?

Tânărul ofițer își privi ceasul.

— Veți avea ocazia să trăiți din nou, zise el.

— Dar nu aceeași viață! replică Tudoran. Nu cu aceiași oameni, nu în același...

— Nici măcar la teatru, unde se joacă aceeași piesă, nu e de fiecare dată la fel! îl întrerupse tânărul.

Tăcu brusc, părând c-ar vrea să-și ceară scuze pentru replica aproape dură, însă nu mai adăugă nimic. Apoi salută scurt și plecă pe cărarea de urme în nisip, direct spre plajă, de parcă urma să treacă și el printr-o aripă de libelulă. Mașina de teren de culoare camuflaj kaki îi apăru în întâmpinare, după colțul falezei.

Medicul Nicola mai ezită o clipă, înainte să plece.

— E important dacă sunt de acord sau nu? întrebă Francisc. Ar ține cont cei care conduc programul?

— Uneori, da. Dumneavoastră însă, în mod sigur, veți ține cont.

— Nu înțeleg.

— Cei care se opun rămân aproape fără nicio amintire, în comparație cu cei care sunt de acord. E logic, creierul nu poate face ceva împotriva creierului însuși, încheie Nicola.

Îi întinse mâna, într-un gest întrerupt la jumătate, apoi, privind peste umăr spre vehicul, rosti:

— Am cunoscut un cuplu, doi tineri care, murind împreună, au fost incluși în experiment în timp ce se aflau în moarte clinică. Ei n-au avut șansa să aleagă, să spună da sau nu. Evident, redevenind copii, au fost adoptați, conform normelor, iar propriile bunuri le-au revenit sub formă de moștenire când au ajuns din nou majori, crezând c-au aparținut părinților. Uluitor a fost faptul că, în clipa în care s-au reîntâlnit, s-au îndrăgostit iarăși, pentru ca, în cele din urmă, să moară într-un accident identic. Numim asta *efectul fulgerului*, care nu lovește la întâmplare, ci e atras cu precizie de sarcina opusă aflată la sol. Alții i-ar putea spune destin. Moartea nu ratează niciodată ținta, domnule Tudoran. În schimb, putem încerca să mutăm mereu ținta înapoi.

Salută și porni încet spre mașina de pe plajă.

☆ ☆ ☆

Nu trecuse mult de când cei doi ofițeri plecaseră, dar Francisc Tudoran alesese deja. Să refuze însemna să moară în cel mult trei luni. Să accepte însemna să dispară și mai devreme. Și nu doar el, toată lumea lui.

Pentru prima oară, înțelese că timpul nu conta. Că intensitatea cu care trăiești e importantă. Că, uneori, o viață de optzeci de ani poate fi mai scurtă decât una de patruzeci. Sau o lună poate fi mai fericită decât un an. O zi decât o săptămână. Și o clipă mai frumoasă decât o oră întreagă.

Da, nimic nu era mai de preț decât clipa.

Un singur lucru îl făcu să ofteze. Faptul că nu-și dăduse seama până atunci, părerea de rău că trăise atât de mult și niciodată, dar niciodată, nu apreciase momentele acelea micuțe din care e făcut timpul.

Se ridică greu, legănându-se o clipă. Inima îl durea mai rău ca niciodată, dar pentru prima oară sfârșitul nu i se mai păru aproape.

Zâmbi, apoi lăsă scrisoarea pe fotoliul de ratan și plecă încet spre plajă. Erau doar trei sute de metri până la apa mării, însă asta însemna multe clipe, minunate și pline, cât tot atâtea vieți în care el avea să traverseze, încet și fericit, nisipurile țărmului sălbatic din Tuzla. Deși știa că nu-l va zări ieșind din apă pe tatăl său, simțea cum valurile îl întâmpinau deja, ca niște unde mânate de o inimă care bătea rar, încă foarte departe.

Da, fiecare clipă avea zorii și miezul zilei și apusul ei, tot ce îi trebuia ca să fie cât o viață, avea fericire și supărare, avea puteri pe care niciodată, dar niciodată creierul nu i le arătase în toată splendoarea lor. Într-o asemenea fracțiune de secundă, Francisc crezu că vede o mașină de culoare kaki venind după el – dar putea fi numai umbra unei păsări care trecea lent, foarte lent, cât după-amiaza întreagă a unei clipe.

Nu se opri. Merse zâmbind mai departe.

☆ ☆ ☆

„Dragă Francisc Tudoran,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că nu te mai numești așa. Pentru a fi sigur însă că nu e doar o poveste și tu ești destinatarul, privește pe spatele hârtiei. Cele două pete de cerneală cu amprentele mele... sunt și amprentele tale.

Înseamnă că m-au mințit, nu mi-au respectat alegerea.

Fiindcă eu am ales să mor.

Nu pot renunța la ultimele trei luni de viață. Pentru mine sunt totul, pentru tine nimic.

Știu că mă vei înțelege dacă-ți voi spune că nu mi-am cunoscut niciodată tatăl..."

Medicul se opri din lectura cu glas tare și vorbi:

— Ce părere ai?

Aflat în stânga sa, tânărul ofițer răspunse, în continuare cu mâinile strânse pe volan și privirea înainte:

— Profesorul este o resursă umană valoroasă. Mi se pare ciudat, totuși... Nu-mi dau seama cum voia să-și expedieze lui însuși scrisoarea.

— Poate spera să facem noi asta, zise Nicola împăturind hârtia. Poate s-a gândit că și alții se întorc, mereu, aici.

Tânărul conduse mai departe în tăcere, fără să adauge nimic.

Medicul își scoase telefonul, activă funcția de reportofon și începu să dicteze:

— De transmis, pentru social-media: *LAUREAT NOBEL DISPĂRUT PE PLAJA TUZLA. Din primele cercetări se presupune că profesorul emerit Francisc Tudoran s-a sinucis, Poliția găsindu-i hainele pe plajă. Se pare că profesorul are un fiu în vârstă de un an, despre care, până acum...*

Termină repede, transmise înregistrarea, apoi închise aplicația și vorbi:

— Mă întreb dacă, la final, și-a imaginat vreo clipă cine a dispărut cu adevărat pe plajă în urmă cu patruzeci de ani.

Spunând aceasta, se întoarse spre bancheta din spate, unde se afla expeditorul și, totodată, destinatarul scrisorii. Dormea liniștit, sub efectul anesteziculului primit când încă nu era, din nou, copil.

Apoi medicul aruncă o privire pe fereastra mașinii. Între timp, lăsaseră plaja în urmă și intraseră în mica așezare a Tuzlei.

Traversară încet centrul, trecând pe lângă magazinele care abia deschideau, în vreme ce tot mai mulți trecători, aflați pe marginea drumului, priveau spre mașina de armată și se opreau. Se opreau, apoi salutau ținând degetul mare într-un anume fel. Ca într-un gest invers celui al autostopistului, de parcă voiau să spună că nu merg nicăieri – că ei abia au venit.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**
și ai șansa de a publica și tu în Revista CSF!
Condițiile manuscrisului: Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile: *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; aliniat stânga; informații de contact autor, la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

Liniștea eternă a Pământului

de Florin Purluca

Monolitul a aterizat în grădinița din fața casei la începutul lunii Decembrie. Era trecut mult de sâmburele de întuneric al nopții. Poate ora patru. N-aș putea să spun cu exactitate. Deși se zice că o parte din remușcări dispar prin confesiune, nu-mi place să-mi amintesc prea multe despre perioada aceea. Desigur, pentru noi a însemnat salvarea, dar am lăsat destul de mult în urmă, odată cu plecarea, ca să existe suficientă carne pe scheletul regretelor.

Am trezit-o pe Iulia și am ieșit afară. Înveliți în halate pufoase, cu șireturile bocancilor desfăcute și alunecând din când în când pe crusta de gheață care acoperea zăpada ca o glazură, am mers greoi. Amândoi, cu copiii în brațe, purtând la rândul lor halate, am făcut stratul congelat să pocnească și să cedeze pe alocuri sub greutatea pașilor nesiguri. Arătam ca o familie de fugari, în fața propriei case. Eu o căram în brațe pe Tania, care era cu șapte ani mai mare decât Victor și, implicit, mai grea și pe jumătate adormită. Băiatul, cu trupul lui mărunt, de nici un an, dormea profund, rulat într-o pătură în brațele Iuliei, care îl făcea să arate ca o clătită uriașă. Luna era cocoțată pe cer, vopsită într-un alb păstos, congelată. Luminile instalațiilor electrice sclipeau în lungul învelișului metalic, de un negru profund, al navetei. Am căutat din priviri fanta de identificare. Știam ce era de făcut. Văzusem zeci de emisiuni informative despre Selecție. Nu era ceva ce ar fi trebuit să-mi pună probleme. Și totuși, tremurul mâinii era prezent. Discret, dar prezent. Ca

atunci când faci un lucru despre care ai citit o mie de pagini cu instrucțiuni. Ca un chirurg înainte de prima intervenție.

Navele apăruseră ca din senin, peste tot prin lume. Situația în care ne aflam era dramatică. La început totul a părut ireal, aproape comic. Cineva, vreo asociație de fanatici, încercând să demonstreze (poate) o altă formă a Apocalipsei, printr-o metodă haioasă?

Ne-am privit unul pe altul și ochii Iuliei au căpătat un luciu sticlos, care aproape că reflecta jocul luminos al decorațiunilor de iarnă. Emoția îmi lovea spiritul ca o minge de pinball, dar am căutat să par sigur pe mine. Nu știu cât mi-a reușit. Nu erau prea multe de spus sau de făcut. Totul era o chestiune de șansă. Dacă eram sau nu programați genetic de destin. Am introdus primul mâna în fanta abia detectabilă. Întunericul nopții părea cleios și se încolăcea pe licuricii electrici ai instalațiilor LED. Secundele până când lumina de semnalizare a apărut minusculă, de un verde neon, cam la o palmă distanță de fantă, le-am trăit cu respirația tăiată.

Care erau factorii decisivi din timpul Selecției, asta era o nebuloasă. Nimeni n-avea nicio idee.

Primul monolit aterizase în buza vestică a deșertului Gobi. Mai târziu, experții în apărare au considerat locul aterizării ca fiind o metodă de prevenție a unei riposte în masă. Fiind o zonă izolată și greu accesibilă, îngreunată și de acordurile diplomatice internaționale, o abordare urgentă cu tot potențialul tehnologic într-un timp scurt era imposibilă. Un alt semn evident a fost distanța aproximativ egală față de granița Mongoliei cu două dintre marile puteri ale lumii – China și Rusia. Prea puțin probabil să fi fost o alegere întâmplătoare. Naveta intrase inițial în stratosferă cu viteza unui glonț. Mai apoi accelerase vizibil, chiar ostentativ, ca și cum ar fi ținut morțiș să atragă atenția. Cu toată viteza aceea, n-a suferit nicio avarie. Doar un val uriaș de nisip fierbinte ridicat în unda șocului de impact.

Până să se mobilizeze forțele mondiale de recunoaștere și interceptare a ceea ce avea să fie evenimentul mileniului, micul

grup de localnici aflat în apropiere citise deja tot ceea ce straniul obiect avusese de spus în primă instanță. Litere mari, albastru aprins pe fondul negru dat de corpul obiectului neidentificat, într-o notă de informare reluată fără oprire:

Soarele vostru a început să moară!

Am făcut mai mulți pași în spate, după cum fusesem informați în broșurile sau documentarele traduse și puse la dispoziție în toate limbile lumii, din toate colțurile planetei. Monolitul s-a reconfigurat într-o mișcare continuă, fluidă, într-o liniște ca de mătase. A pierdut din înălțime, lățindu-se destul cât să ne permită accesul fără efort.

Mesajul inițial a fost simplu. Dur, dar în același timp aberant și haotic. Ca multe dintre stelele cosmosului, soarele nostru mai avea suficient hidrogen și heliu care să fuzioneze și să-i permită să ardă. Eram convinși că viață lui era de (cel puțin) zece miliarde de ani din momentul acela. Desigur, nimeni nu luase în calcul ideea (nebună!?) că astrul ar fi putut fi diagnosticat cu o boală. Prima stea din Univers măcinată de o formă de cancer astral? A sunat ca o glumă. Stelele sunt doar un amestec gazos. N-au viață în felul în care avem noi sau regnul animal. Sau plantele. Era de neconceput să poți privi o stea ca pe o creatură care trăiește, care are suflet. Sau, poate, să întrețină un fel de existență socială de nivel cosmic? Părea ridicol. Să fi crezut o astfel de ipoteză era ca și cum am fi fost la stadiul unei civilizații din antichitate. Și, mai mult decât atât, să se ateste existența unei civilizații care putea să diagnosticheze stele... Însemna că aveam de-a face cu niște zei. Ceea ce ne cobora pe noi, oamenii, cu suficiente trepte pe scara evoluției cosmice cât să privim înspre vârf cu palma făcută căuș deasupra sprâncenelor.

Partea cu dezbrăcatul a părut, cel puțin atunci, cea mai dificilă. Am fost primul, chircindu-mă din cauza mușcăturilor frigului, dar și pentru că-mi afișam goliciunea în fața copiilor. A urmat Iulia, apoi copiii, speriați și marcați de gerul tăios.

La urma urmei, nu eram decât o specie de insecte dezvoltată în subsolul unei case. Nu fusesem acolo când proprietarul tra-

sase terenul, nici când turnase fundația sau când zidise pereții. Dar aveam să fim martorii morții lui, în al cărui siaj urma să pierim, la rându-ne. Odată cu stingerea lui, n-aveau să mai existe firimituri de mâncare. N-avea să mai existe căldură sau lumină. Doar liniște, întuneric și moartea a tot ceea ce însemna ecosistemul nostru fragil, creat în preajma unei existențe total de neînțeles, privind de sub bolta stupidă a aroganței.

Am intrat în monolit și frigul de afară a rămas doar o amintire neplăcută. Un întuneric deplin, aproape palpabil, ca o ființă. Valuri de vapori sterilizatori ne-au încolăcit ca șerpii, scuipați prin duze minuscule, inobservabile. Apoi au apărut literele albastre. Direct în peretele brut, fără nicio delimitare aparentă care să indice un spațiu dedicat comunicațiilor. Venise timpul alegerii.

Fericire Eternă sau Nemurire?

N-au existat niciodată ședințe de întâlnire de gradul III cu salvatorii noștri, în adevăratul sens al cuvântului. Doar note de informare și, mai apoi, descrierea, până la un anumit nivel, a procesului de salvare. Punctul maxim de informare fiind momentul alegerii uneia dintre cele două posibilități de existență. Imediat după, nu mai exista niciun indiciu. Ce avea să se întâmple cu cei selectați? Ce însemna, de fapt, Fericirea Eternă sau Nemurirea, pentru o civilizație care capabilă să pună diagnostic unei stele?

Mi-am privit soția si am ales ceea ce decisesem deja împreună, cu mai bine de un an în urmă. Luni de zile petrecute sub imperiul așteptării, măcinați de timp și mânați de speranța că într-o zi vor veni și după noi, la fel cum veniseră și după alte familii.

Cei aleși au continuat să se roage și să le mulțumească în tăcere, cei rămași au început să se răzvrătească. Puterile s-au succedat la conducerea lumii, oamenii de rând au început să ignore normele sociale. Ordinea s-a prăbușit și alte nevoi disperate s-au ridicat din ruinele ei. La ce bun să stai în genunchi, când totul avea să dispară? Femeile au început să refuze naș-

terea și avortul a devenit o formă de milă față de prunc. La ce bun să mai existe viață sau speranță, în drumul inexorabil spre moartea prin ardere?

Desigur că salvatorii anticipaseră suspiciunea noastră și veniseră cu un deceniu mai devreme de ceea ce avea să însemne punctul critic al bolii Soarelui.

Surparea credinței a avut loc cam la jumătatea distanței dintre Venire și Mântuire. Botezul evenimentelor era găselnița Salvatorilor Lumii Vechi. Noua credință globală, care câștiga membri de ordinul miilor, cu fiecare zi scursă sub Imperiul Apocalipsei Focului. Deși toate denumirile acelea aveau aerul unui scenariu făcut de un grup de copii, impactul lor s-a dovedit neașteptat. Revolte, acte de terorism, flagel socio-cultural. Desigur, creștinismul, islamismul, budismul și celelalte religii n-au dispărut complet. Au subzistat, hrănindu-se cu credința unui număr din ce în ce mai restrâns de membri. Totuși, au fost și excepții. Unii clerici au fuzionat cu mișcarea SLV, dând naștere unor hibrizi bizari, respinși de ambele părți, dar cu speranța că aveau să aducă salvarea.

Am ales și nu s-a întâmplat nimic. A dispărut orice formă de comunicare scrisă și am rămas în așteptare, scăldați de mătasea unei lumini ambientale discrete, într-un albastru care ne pronunța trăsăturile grave.

N-ar fi trebuit să existe simptome care să fi anunțat suferința soarelui?

Cam la astfel de întrebări se rezumaseră titlurile de jumătate de pagină pe copertele tabloidelor. Însă nimeni n-a avut un răspuns clar. Poate că astrul suferea de o maladie degenerativă cu evoluție ascunsă, dar cu debut exploziv. Poate că semnele fuseseră tot timpul prezente, dar eram incapabili să le observăm. Sau poate că tocmai apariția vieții pe Pământ fusese o consecință a bolii.

Eram, oare, o formă de cangrenă? O floare de mucegai pe un corp în descompunere lentă?

— Tati, ce înseamnă Fericire Eternă? a întrebat Tania, cu glasul ei atât de specific îngropat în frica unui moment de incer-

titudine, ținându-mă strâns de mână și uitându-se la mine cu o teamă parțial ascunsă (sau pronunțată?) de lumina ambientală.

Aș fi putut să-i explic ce însemna, în accepțiunea mea, dar știam că ea făcea referire la semnificația alegerii noastre. La ceea ce avea să însemne viitorul. Așa că i-am spus doar:

— Fericirea Eternă e atunci când suntem noi, toți, împreună.

— Ca acum?

— Da, i-am spus. Ca acum.

M-a fixat cu o privire tristă.

— Dar, tati, eu nu-s fericită. De fapt, mie îmi este frică!

Psihologii și sociologii veniseră cu o supoziție. Diferența pe planul de dezvoltare tehnologică dintre civilizațiile noastre era mult prea mare ca salvatorii să ne poată furniza o explicație pe care s-o putem înțelege. Era ca și cum i-ai fi cerut unui câine să analizeze o pictură. Desigur, animalul poate să vadă ideea de ansamblu, dar nu este capabil să-și explice de ce individul acela nu reacționează. Nu știe să prieapă care este, în fond, utilitatea lui, devreme ce nu face nimic din sfera cunoscutului. Nu-l hrănește, nu se joacă, nu-l ceartă, nu-l mângâie.

Când s-a deschis în față noastră ceea ce ținea locul unui hublou, peisajul cosmic mi-a înghețat capacitatea de raționament. O planetă de un roz incandescent dispărea progresiv din câmpul nostru vizual, împinsă spre necunoscut de o perdea compusă dintr-un amestec de corpuri celeste, care nu semăna cu nimic identificabil din bagajul meu de cunoștințe generale despre astronomie. Trecuseră (poate) trei sau patru ore și părăsisem deja sistemul nostru solar? Ca să nu mai vorbim despre falsa impresie de static, deși monolitul tăiase în tot timpul acela cosmosul spre o destinație necunoscută, cu o viteză de-a dreptul uluitoare.

În accepțiunea teoreticienilor noștri, Fericirea Eternă era migrația către o Planetă Paradis și traiul zilelor până la trecerea în neființă. De unde aveam să dobândim Imortalitatea, prin ascensiunea sufletului către o nouă dimensiune existențială. Teo-

retic, prima variantă era acolo doar pentru cei mai slabi de înger, ca un soi de perioadă de acomodare. Practic, explicația era nimic mai mult decât un mutant între știință și religie, născut din incapacitatea ambelor tabere de a livra un răspuns concret. Sau, altfel spus, o invitație înspre resemnare.

Cam ciudat mod de a defini Fericirea și Nemurirea implicând prezența morții. Dar era tot ce mai aveam la dispoziție și cei abandonați tânjeau chiar și după puținul nostru, al celor aleși. Erau mulți cei care visau visuri iluzorii despre darul sfânt, care avea să fie, în linii mari, o existență lipsită de griji. Părea, totuși, absurd. Unde era meritocrația din ecuația divină? Ce făcusem noi, oamenii, ca să merităm un dar atât de prețios?

Nu-mi amintesc clipa în care am adormit. Dar când am deschis ochii, pur și simplu eram în locul promis de mii de ani – ajunsesem (oare?) în Paradis. Ușile monolitului erau larg deschise. O atingere caldă, palpabilă, a venit încolăcindu-se deodată cu briza oceanică. Moale, aidoma unui voal din pânză. Apa era de un albastru curat, cum mai văzusem doar prin visuri și palmierii cu tulpini și frunze uriașe, negre, se ridicau înspre un cer verde-azuriu lipsit de nori.

Navele veneau și plecau, lăsând în urma lor grupuri de oameni cu expresii clare de uimire încrustate pe chipuri. De după linia curbată a unui deal din apropiere, au apărut câteva grupuri de oameni. Migrarea începuse deja de un an. S-au împărțit, îndreptându-se către noi, cei nou-veniți. În loc de haine, purtau accesorii lucrate din resturi de vegetație, detaliu care mi-a amintit și mi-a întărit sentimentul de goliciune și neputință.

Steve, cel care ne-a întâmpinat și pe care aveam să-l cunoaștem, în timp, mai bine, era un individ îndesat, cu o calviție pronunțată. Avea umeri lați, păroși și o față rotundă ca o minge. Fără multe introduceri, a lansat invitația pe un ton conciliator:

— Haideți, urmați-mă!

A pornit înspre deal. În jurul nostru, monoliții continuau să aterizeze și să decoleze într-o succesiune și cu un ritm (aparent)

necontrolate. L-am urmat, ținându-ne de mână, ca să descoperim pătura de colibe și terenuri agricole, legate între ele de o rețea uriașă de cărărui, care mi-a amintit de construcția fractalică a unei pânze de păianjen. Sporadic, creșteau printre locuințele primitive câteva construcții dreptunghiulare, cu vârfuri trecute cu mult peste linia acoperișurilor. N-am putut să văd o utilitate concretă alta decât cea de totemuri.

— Bine ați venit în Frăția Fericirii Eterne, ne-a spus Steve cu un zâmbet sincer, aproape copilăresc.

Am analizat un timp, în tăcere, peisajul și imediat după asta am perceput mirosul, care ne-a zăpăcit. Parfumul legumelor fierte plutea invizibil prin aer, nemilos, amestecat cu pișcăturile discrete ale condimentelor și aroma amăruie a uleiului încins. Scăldați în dorința foamei, am renunțat la reținerea dată de primul contact cu necunoscutul, ca și cum am fi aruncat o farfurie din carton pătată de grăsime.

Înainte să plec, mi-am îndreptat privirea către bolta de smarald a cerului. Mi i-am imaginat pe toți cei apropiați nouă, care rămăseseră în urmă, acasă. Părinți, surori, frați, prieteni. Cei curajoși, înfruntând cu încăpățânare fierbințeala ultimului răsărit. Restul, strângând în palme fierul rece al unui revolver sau plasticul moale al flaconului de medicamente. Privind prin ceața lacrimilor fierbinți, unduitoare, în lungul obrajilor. Forma uriașă a unui disc luminos, de un roșu intens și pătat de contururi neregulate, portocalii, cu raze tot mai ardente, carbonizând carne, fierbând oceane și mări și topind crestele munților prin expansiunea explozivă a heliosferei.

Iar mai apoi, doar liniștea eternă a Pământului, ca un soi de trandafir foarte rar, dăinuind pe vecie sub giulgiul de regolit.

Antologiile CSF reunesc anual în paginile lor cele mai bune povestiri SF, F, H scrise de autorii români care au publicat la Editura Pavcon. Comandați **Antologiile CSF** la www.pavcon.ro

Corpuri de închiriat

de Daniel Timariu

Deasupra intrării pâlpâia reclama în culori pastelate, albastru cu portocaliu, ce păreau a se amesteca într-un verde neclar. Cosmin se opri de cealaltă parte a străzii și privi timp de câteva secunde curgerea lentă a literelor: *Închiriem corpuri.* Ca în fiecare zi din ultimele două săptămâni, se sprijini pe forma rotundă a stâlpului de iluminat și, după ce își aprinse o țigară, șopti: nu acum. Apoi plecă, dând gânditor din cap.

Cosmin Barbone locuia într-unul din miile de apartamente-tuburi din noile blocuri bulb ridicate la marginea Neues Berlinului pentru emigranți. Administrația îi refuzase cererea de a primi un apartament mai aproape de spațio-docurile de vest, locul actual de muncă. Zilnic pierdea două ore dus și alte două întors, croindu-și cu greu drum prin trafic. De când poluarea atinsese pragul roșu, toate mijloacele de transport fuseseră interzise. Ca o formă de prostie birocratică, până și banalele biciclete trebuiseră lăsate în rastel. Nu mai era spațiu pentru ele. Nici pentru oameni nu mai era, conform pancartelor arborate de un număr tot mai mare de protestatari.

Se numeau *mereumergători* pentru că nu se opreau o clipă locului, o altă faptă considerată un afront la adresa ordinii și disciplinei, chit că încă nu fusese interzisă din punct de vedere legal. Era o cutumă, la fel ca multe altele, și la fel de periculoasă ca și cea mai imbecilă lege.

Se ascunse într-un ungher. Camerele, nu atât de performante pe cât credeau majoritatea, aveau multe unghiuri moarte. Trase

un fum și stinse imediat țigara. Tocmai încălcase două legi nescrise. Statul și fumatul. Blocarea spațiului și poluarea. Cineva cu siguranță îl va reclama. Privi roată în jur, dar nimeni nu părea interesat de ceea ce făcea. Era o părere. La fel ar fi procedat și el dacă ar fi văzut o încălcare a legii, și tot la fel ar fi ridicat din umeri. „Atâta timp cât nu mi se cere, de ce aș interveni? De ce m-aș lega la cap, dacă nu mă doare?", își repeta, de multe ori, când vedea astfel de lucruri.

De lucruri? De oameni făcând-nefăcând. Tare i-ar fi prins bine un apartament-tub mai aproape de docuri. Nu ar fi fost nevoit să treacă pe strada asta infectă și, dacă nu ar fi trecut, reclama portocaliu cu albastru nu i-ar fi pătruns încet-încet în toate locașurile minții.

— Ai grijă pe unde mergi!

Asteroidul se cutremură o clipă, făcându-l să-și piardă echilibrul. După impact, nu putea fi decât o navă de minereu andocând la Est sau accelerând prea repede la Vest. Indiferent ce o fi fost, lumea se oprise o clipă, pentru a-și reface echilibrul. Numai reclama clipea mai departe, luminând literele prelungi, cu forme languroase.

— Mă scuzați.

— Ce o fi fost?

Individul aruncă întrebarea depărtându-se. Chiar dacă ar fi avut răspunsul, era sigur că nu ar fi stat de vorbă cu un străin. Fiecare avea drumul lui, de făcut cât mai repede, pentru a nu încărca străzile, pentru a nu mări poluarea.

— Dacă aș lucra mai aproape de docurile de Vest, timpul de trafic ar scădea de cinci ori. De la două ore, la...

— Știu și eu să fac calcule!

Administratorul era un bărbat roșcat, plin de pistrui. Făcea parte din breasla proto-proprietarilor. Arendași, îi numea în silă Cosmin, mai obișnuit cu termenii de acasă decât cu noua limbă computerizată a coloniilor extraterestre.

— Atunci e ca și rezolvată problema!

Pe fața individului se lăți un zâmbet urâțit de dinții mari, distanțați.

— Dacă tu crezi că e rezolvată, eu așa o voi consemna.

Bifă ceva pe tăblia-tactilă a biroului și îi aruncă înregistrarea. Telefonul bipăi scurt, iar zâmbetul bărbatului se transformă într-un surâs disprețuitor. Voi, noii emigranți, părea a spune. Nimic nu știți, doar pretenții și drepturi!

— Aș face, totuși, o cerere oficială.

Bărbatul ridică din umeri.

— Au o coadă lungă de aici și până la Kuiper! râse și se lăsă pe spate.

Scaunul trosni sub greutatea proto-proprietarului. Stătu o clipă în cumpănă. Nu era momentul potrivit unei discuții în contradictoriu. Bănuia că în spatele ușii cu aspect antic erau membrii familiei individului pistruiat și obraznic din fața lui. Putea vedea cum abia așteapta un motiv de ceartă. Trebuia doar să ridice vocea sau să-și manifeste nemulțumirea altfel decât prin banalele cuvinte politicoase. Nu era momentul. Nu acum.

— E în interesul administrației, eu atâta zic.

— Închide ușa pe dinafară, îi strigă individul.

Strânse din dinți și se lăsă cuprins de mișcarea ondulatorie a *mereumergătorilor*. Trebuia să fie atent la pași, să meargă în ritmul impus de mulțime, hipnotic, aparent liniștit. Dar știa că liniștea ascunde multă agitație și îndârjire. Dacă rata un pas, se putea trezi strivit între miile de corpuri, târât împotriva voinței, scos în afara curentului, cules și arestat de ofițeri automatizați. Mai trebuia și să fie atent la benzile de armonizare. Altfel, timpul se lungea și în loc să ajungă la spațio-docuri, se putea trezi în alt loc.

— Scuze...

— Scuze.

— Scuze, scuze!

Își făcu loc și se încadră pe trotuarul principal care ducea spre vest. De aici era mai simplu. Majoritatea mergeau în același loc ca și el. Unii îi erau colegi vechi, pe alții îi vedea pentru prima dată. Nimeni nu îmbătrânea în centura de asteroizi. Așa cum

se îmbărbătau la berea de vineri seară, șansa de a muri tânăr nu trebuia ratată.

Zâmbi și urmări cum pe margine clipeau litere de o șchioapă. Mai înainte de a le vedea în întregime, știu că vor forma același mesaj: *Închiriem corpuri.*

— Ce naiba?

Apăruseră cu câteva săptămâni în urmă. Prima dată doar auzise de ele, unii colegi credeau că era o firmă de recrutări. Una din multe altele. Alții erau mai siguri pe ei:

— Închiriază androizi.

— Pen' ce? Abia de avem noi loc!

— Pe Pământ sunt mai mulți decât oamenii. În curând vor avea drept de vot.

— Hei, pe naiba!

— Așa am auzit, dacă-ți spun!

Cosmin avea propriile lui idei, pe care nu și le făcuse cunoscute. Apoi reclama în portocaliu și albastru apăruse pe strada lui și parcă, o dată cu ea, un aer rece prinse a scotoci cele mai întunecate unghere. Se strecura în apartamentele-tub, făcându-i pielea de găină. Răceala lucrului de neînțeles.

Flutură din mână și se retrase în cabina macaralei electromagnetice. Lumea se micșoră, reducându-se la containere și comenzi primite direct pe cortex.

— Dacă vor aduce androizi noi, ce vom mai face?

— Am auzit că sunt mai eficienți.

— Cu mult!

— Mai rezistenți, și nici nu consumă...

— Consumă mult!

— Consumă mult un căcat.

— Nu, serios, consumă energie, nu haleală.

— Noi halim, ei se alimentează, e o diferență.

— Noi visăm.

Colegii se uitau la el peste buza paharelor cu bere.

— Noi visăm... Auzi la el!

Sus, jos, în mica bulă vidată a macaralei, sensul lui *a visa* se schimba mereu. Cât gândesc eu atunci când muncesc? Cât vi-

sez când dorm? Totul era automatizat, până și mișcările lui erau implementate neuro-chimic. Manevre, răspunsuri rapide, cazuri neprevăzute, situații la limită. Mii, zeci de mii de variante, aproape de perfecțiune.

— De ce mai au nevoie de noi?

— Suntem mai ieftini?

— Dacă mașinile sunt mai eficiente?

— Ce să facă cu noi?

— Ce vom face?

— Stăm și ne odihnim.

Ce vom face, ce am putea face, dacă... Dacă ne vor înlocui. Cu cine ne vor înlocui? Era ca o litanie, un zgomot pe fundalul zilelor de muncă. Atunci când se distrau, lucrurile prindeau culorile calde și vesele ale reflectoarelor.

— Când vom vedea androizi cercheliți, atunci chiar că suntem în rahat.

Dar până atunci apăruseră reclamele. Androizii încă se lăsau așteptați, deși știau că nu mai era mult timp. Zvonurile se întețeau, prindeau forme nebănuite, purtate de șoaptele *mereu-mergătorilor*.

Știa că toate conțin o formă de adevăr incipient. Șoaptele și apropourile sunt primul val al noii-realități. Colegii îl luau peste picior, ba chiar râdeau și făceau mișto. Dar semnele se îndeseau. Proto-proprietari prea leneși pentru a sesiza mișcările de personal, o populație nepăsătoare, adormită de mișcările ritmice și repetitive de zi cu zi. Somn indus, mers automat, muncă presetată neuro-chimic, mers epuizant, emisiuni monotone, somn fără vise, mers însingurat, discuții puerile, beții fără amintiri.

În pauza de masă, privi pe rând fețele colegilor. Mestecau în tăcere. Unii urmăreau știrile pe retina artificială, alții preferau să poarte discuții virtuale.

— Voi ați văzut reclamele?

Dădură din mâini. Poate că era prea afectat de ele. Se lăsase cotropit de gânduri neliniștitoare. Luă o doză de calciu și își puse casca pe cap. Poate că, totuși, sosise momentul să-și în-

frunte temerile. Respiră de câteva ori cu putere și selectă reclama de pe vizetă. Răspunsul îi veni la ieșirea din tură. Aveam deja programare, calculată, observă el, să coincidă cu momentul în care trecea prin fața biroului de pe strada lui.

Ușa afișă chipul zâmbitor al unei doamne de vârstă mijlocie.

— Domnul?

— Cosmin Barbone.

Cu un zgomot ca un fâșâit de hârtii uscate, ușa se deschise, lăsând vederii conturul ca de tunel al unui sas. Ca multe magazine și birouri, și acesta era construit în exteriorul asteroidului, pentru a nu plăti chiria exorbitantă cerută de administrație.

Se lăsă dus de banda rulantă, admirând peisajele de pe pereți. Nu exista niciun indiciu cu privire la ce se petrecea la capătul sasului. Nicio reclamă nu lăuda un produs sau un altul, știri sau noutăți aflate la modă. La modă, unde? Întoarse capul, prinzând într-o ultimă clipire forfota străzii. Apoi liniște, întreruptă de foșnetele pădurilor, de susurul cascadelor, de țipătul ascuțit al păsărilor de pradă.

O ușă identică cu prima se deschise în fața lui. Același chip, acum în carne și oase, îl întâmpină. Era o doamnă de înălțime medie, cu chipul brăzdat de cute binevoitoare. Avea lipsa de pilozitate și chipul palid specifice extrateranilor. Se înclină ușor în fața lui și îl fixă cu doi ochi decolorați.

— Bine ați venit, domnule Barbone.

Își frecă mâinile, cuprins de o bruscă dorință de a fugi.

— Mulțumesc, bine v-am găsit.

Se stăpâni, făcând și el o mică plecăciune.

— Eram, sunt... mai mult curios. Dacă nu vă supărați.

Femeia râse plăcut. Cosmin oftă. De când acceptase să lucreze în spațiu, simțurile estetice i se atrofiaseră sub asaltul chimicalelor. Îi zâmbi și el, indecis dacă trebuia să facă mai mult, sau poate nici atât.

— Oana Cernescu.

Îi întinse mâna, într-un salut pe care el îl recunoscu din filmele vizionate seara, înainte de culcare. O strânse cu grijă, cău-

tând înfrigurat protocoalele potrivite. Nu mai știa nimic despre lumea de unde părea a veni doamna Cernescu, despre Pământ, despre planetele interioare. Doar spațiu, aer reciclat, înghesuială și protocoale. O lume artificială pe care o urâse la sosire și care, între timp, aproape pe nesimțite, de la zi la zi, îi devenise familiară. Cât trecuse? Douăzeci și unu de ani, rememoră el surprins. O viață de om!

— Ați spus ceva?

Înghiți cu greu. Cum era posibil ca o ușoară atingere, un parfum discret, să-i provoace atâtea amintiri, să-i răscolească simțurile? Nu mai era adolescent, nici măcar tânăr. După standardele de viață din spațiu, se îndrepta spre vârsta a treia, un an în centura de asteroizi fiind echivalat cu trei ani pe Pământ. Cu doi ani pe Lună, la fel și pe Marte. Avea, calculă el grăbit 73 de ani pământeni.

Brusc, toate aceste informații îl făcură să-și plece obosit umerii. Știa că arăta ca un șobolan alb, cu pielea aproape transparentă, fără păr, fără pigment, mic de statură, slab, cu capul mare și cu pielea încrețită ca după o baie fierbinte prea lungă. I se făcu milă de el și îi fu ciudă că se prezentase așa, îmbrăcat în haine de lucru, împrăștiind în jur miros de uleiuri, de ozon, de praf mineralizat. Era doar un simplu manevrant, neobișnuit cu aerul plăcut și aseptic al birourilor. Doar un corp de om, împânzit de circuite electronice, de chimicale, strâns de haine antiradiații, în jurul unui schelet din compozit ceramic.

Pe când ea. Doamna Cernescu. Oana. Radia bunăstare, căldură umană, gândire.

Dădu tulburat din cap.

— Oare oferiți ceea ce cred eu?

Își mușcă limba de ciudă. De obicei, reușea să se exprime bine, cel puțin pentru standardul de comunicare cerut la serviciu. Acum parcă avea limba grea și mintea îngrozitor de înceată. Comandă o reîmprospătare cu o doză de cofeină.

Femeia îl prinse de după umeri, ușor amuzată, sau poate doar binevoitoare, și-l însoți până la o canapea. Un perete în-

treg lăsa vederii panorama asteroidului. Undeva se iteau capetele galbene ale macaralelor spațio-docului. Una dintre acele tije era și locul lui de muncă. Între ele și biroul în care stăteau confortabil se întindeau blocurile-bulb pline cu apartamente-tub. Toate erau la fel. Excrescențe colorate pe suprafața neagră a asteroidului.

Îl atinse ușor cu degetul.

— Câți ani aveați când ați fost vândut corporației miniere? Cinci, zece?

Se născuse în spațiu, pe o stație orbitală marțiană.

— În avans, șopti el.

— În laborator?

I-ar fi plăcut să fie așa. Uneori, își aminti el cu nostalgie, așa spunea. Am fost născut în laborator. Își exagera vârsta, dând de înțeles că avea un genom puternic, creație de soi, un fel de campion al ingineriei genetice. Prindea la unele femei, după ce băuseră prea mult pentru a le mai păsa cu adevărat.

Pe Marte, unde petrecuse primii ani, crescuse într-un orfelinat. Fusese vândut unei companii din centură. Nu doar el, tot orfelinatul. Nu avea amintiri plăcute, nu regreta nimic. Poate doar trupurile calde ale colegilor și colegelor. Pielea fină, încă acoperită de puf, încă pigmentată, încă nestrăpunsă de circuite subcutanate, de chimicale create să-i transforme din oameni în supraoameni, în ființe biologice capabile să reziste radiațiilor cosmice, cu puțin oxigen, cu puțini nutrienți.

— Nu am cunoscut-o pe mama, nu-mi știu tatăl. Am fost abandonat și apoi cumpărat de la o Fundație Pentru Copii Abandonați.

— Și eu am crescut într-un orfelinat.

Îl prinse de braț cu întreaga mână, căutând parcă sprijin împotriva amintirilor. Se întoarse spre ea, încercând să vadă dincolo de chipul perfect. Să aibă în față una din colegele din copilărie? Ar fi fost imposibil să mai recunoască pe cineva. Spațiul este un artist neîntrecut în a modela chipuri și a contorsiona trupuri. Spațiul și oamenii. Totul, spre binele umanității și a companiilor. Și totuși, gusta plăcerea căutării, a așteptării.

— Nu, îi răspunse ea întrebării nerostite, nu ne-am cunoscut. Dar am fi putut. Uneori, destinele sunt foarte asemănătoare, deși le despart milioane de kilometri. Eu am crescut chiar aici, în centură.

— Pe Una din Stațiile Splik, arătă el cu degetul o mică stea ce clipea undeva înspre Jupiter.

— Pe SS05.

Stațiile formau o flotă impresionantă, o extracolonie artificială, populată cu oameni de afaceri, vedete și pensionari fericiți. Acum își explica atitudinea ei liniștită, ridurile feței curate, lipsite de cicatrici, de cruste, de orice efect al radiațiilor. O nouă senzație îl străbătu. Era într-un loc greșit, cerând sau sperând la o schimbare pe care nici măcar nu știa cum să o exprime. Privi lung spre mica stea, formată din cincizeci de stații interconectate, apoi spre băsicile colorate de pe asteroid.

— Unii cred că sunteți o agenție de recrutare.

Femeia înclină ușor din cap, de parcă nu infirma, dar nici nu aproba zvonul.

— Alții spun că... uneori... închiriați androizi.

De data asta, poziția femeii spunea o altă poveste. Devenise curioasă. Ca un antropolog, își dădu el seama și se simți și mai neînsemnat.

— Tu ce crezi?

— Am opiniile mele, mormăi el.

— Sunt doar curioasă.

Accesă rutinele medicale și ceru un supliment de cafeină, și un pic, nu prea mult, de nicotină. Prefera să-și fumeze rația.

— Eu cred că... dar poate că nu e așa.

Imaginea de pe uriașul ecran se modifică subtil. Marte apărea din spate, ruginiu, mic cât o unghie. Trecuse o oră, calculă el rapid. Peste alte trei începe trezirea. Ar fi trebuit să fie în tub, acoperit de gel hrănitor, protejat de scuturile antiradiații, într-o reconfortantă pauză de refacere a celulelor deteriorate.

— Nu te grăbi, îl liniști ea, strângându-l de braț. Aici ești apărat de radiații.

Îi arătă cu un gest larg încăperea sterilă, albă, fără să ofere un alt indiciu despre calitățile presupuse, decât propriile-i vorbe.

— Microorganisme te vor curăța cu fiecare respirație mai eficient decât orice gel.

Închise ochii, mulțumind tăcut.

— Ce vreți?

Mâna femeii înteți strânsoarea, apoi îi eliberă brațul. Se ridicase în picioare. Cu cât trecea timpul, cu atât arăta mai bine, mai tânără, mai frumoasă. Cât să fi avut, se gândi Cosmin. Dacă s-a născut pe Stațiile Splik, unde un an pământean standard e echivalentul a 0,15 ani locali, putea să aibă peste o sută, poate mai mult. Puținii vizitatori suficient de excentrici cât să se strecoare prin tubulatura complicată a asteroidului nu spuneau prea multe. Credeau că fiind vecini cu Splik, știau tot ce trebuiau să știe. Dar nici ei nu întrebau. Curiozitatea, după cum le explica administrația, nu trebuie stârnită. Chiar așa spunea lozinca de miercuri: „Curiozitatea a omorât pisica." Aveau pisici, făpturi diforme, foarte versatile, folosite contra paraziților.

Curiozitatea, plimbă el cuvântul prin minte. Devenise curios, sau fusese. Inexplicabil, își dădu el seama, dar ajunsese în situația prezentă datorită ei, a curiozității. A ideilor ce-i încolțiseră în cap după ce văzuse, de prea multe ori și în prea multe locuri, reclama cu litere amăgitoare.

— Nu sunt bogat.

Femeia îi întinse brațele și-l ajută să se ridice. Îi ajungea până la piept, remarcă el. Nici ea nu era înaltă, după standardele pământene. Maximum un metru douăzeci, o femeie puternică, atletică. Abia acum vorbele ei își vărsară întregul conținut de informații. Văzu, pentru o clipă, întreg tabloul. Recunoscu șablonul, pentru că-l mai trăise o dată.

— Ați cumpărat asteroidul.

Bulbii cu apartamentele-tub luminau feeric. Unii se culcau, alții se trezeau. Pe asteroid se lucra continuu, fără pauze. Mii de nave decolau spre centură, de unde se întorceau doldora de minerale pe care le deșertau în uzinele ce-l înconjurau. Alte

nave aduceau hrană, ghețari, bunuri de larg consum și mult mai puține plecau cu produse locale. Undeva, pe firul ăsta neîntrerupt, se găsea și el. O mică bobiță de viață, lipită de o ață subțire și mereu tremurătoare.

Femeia îl lăsă să-și adune gândurile, nu-l întrerupse. Îl ținu de mână până ce bătăile inimii îi reveniră la cadența normală.

— Totul se va schimba, îi spuse ea, pe când el semna declarația de adeziune. Veți fi transpuși în androizi. Operația vă va oferi mulți zeci de ani de viață sănătoși și nu va fi dureroasă, deloc. Corpurile sintetice sunt create să suporte radiații extreme. Și chiar dacă părți din ele se deteriorează, pot fi schimbate. Așa cum schimbi o piesă la macara.

Se amuzară împreună de comparație.

— Structura asteroidului se va schimba. Apartamentele-tuburi vor deveni inutile. Spațiu ocupat degeaba. Androizii nu au nevoie de hrană, de gel, de protecții sofisticate. Nici de somn, chicoti ea ca de o glumă bună. O sursă de energie și una de compuși organici sunt suficiente.

Își scoase hainele și îi prezentă fiecare parte din corp.

— Totul e perfect proiectat. Fără organe inutile, fără simțuri ce pot afecta capacitatea de concentrare. Totul e perfect.

Își aduse aminte cum arătau corpurile femeilor văzute în filme și, de undeva din memoria personală, îi reveniră imagini cu el la duș, alături de alți copii, apoi de tineri. Căută să-și reamintească senzațiile care-i înfioraseră carnea, până la durere. Poate că nu e bine ce fac, gândi Cosmin, poate că pierd sau am pierdut ceva. Dar cu cât privea mai bine corpul perfect echilibrat al Oanei, mușchii frumos puși în evidență de pielea catifelată, fără răni, fără cangrene, fără nimic nesănătos, cu atât admirația îl copleșea. Poate că nu mai avea sâni, poată că bazinul era lipsit de feminitate, așa cum știa el sau cum credea că știe. Însă în rest, da, în rest totul era perfect. Un trup sintetic aproape nemuritor.

Semnă și se lăsă dezmierdat de ideea unei mașini nemuritoare.

Singularitate

de Boris Velimirovici

Odată cu uciderea împăratului Duan cel Luminat și urcarea pe tron a fiicei acestuia, Lana I, relațiile dintre Imperiul Krottanian și Federația Planetelor Umane s-au deteriorat într-un ritm accelerat. Deși autorii crimei nu fuseseră identificați, autoritățile imperiale acuzaseră Federația că ar fi în spatele atentatului, rupând relațiile diplomatice.

Tensiunile de-a lungul sectoarelor de frontieră erau în creștere, un conflict deschis fiind doar o chestiune de timp. Flota federală primise ordin să evacueze personalul nesențial de pe avanposturile științifice aflate în zonele vulnerabile, iar populației i se ceruse să se pregătească de război.

☆ ☆ ☆

Căpitanul Arthur May'r își îngădui o clipă de răgaz în semiîntunericul Punții de Comandă a navei $4\pi R^3/3$. Scruta, prin hublou, măruntaiele tenebroase ale genunii care se pregătea să-i înghită. „E ceva deprimant, malefic, în acel hău", gândi el.

Era istovit, nu închisese un ochi de două zile și abia dacă reușise să bea câteva guri de apă. Se aflau în drum spre *Porumbelul Alb**, într-o misiune de aprovizionare și înlocuire a personalului, când tentaculele invizibile ale unui câmp gravitațional, apărut de nicăieri, se încolăciseră în jurul lor, atrăgându-i cu o

* Avanpost științific aflat la periferia Federației, în apropierea centrului galactic. (n.a.)

forță căreia nu i se puteau opune. O picătură de sudoare i se strecură dinspre tâmpla dreaptă, sclipi pentru o fracțiune de secundă în dansul multicolor al lămpilor de pe consolele punții și se prelinse pe obraz, ascunzându-se printre riduri.

Trecuse și altădată, poate de prea multe ori, prin situații limită, dar acum era altfel, avea acel sentiment de déjà-vu, ca și cum ar revedea un holo-film pentru a mia oară, cunoscându-i dinainte toate replicile, toate scenele, dar neputând interveni în niciun fel în derularea scenariului care se îndrepta vertiginos spre Marele Final. Se gândi la morțile pline de glorie ale eroilor antichității, la morțile stupide ale geniilor umanității, învinse de banale infecții sau virusuri, se gândi și la morțile miliardelor de oameni care au trăit înaintea dezvoltării tratamentelor de longevitate. Erau vremuri când moartea era parte a vieții, când neamul omenesc trăia învăluit într-o efemeritate ademenitoare prin puterea ei salvatoare. Cultura și filosofia umanității se învârteau în jurul acestui concept. Însă acele vremuri apuseseră, cele mai noi progrese ale medicinei apropiind omenirea la doar un pas de eternitate.

În pofida remarcabilelor realizări în direcția împlinirii visului ancestral al nemuririi, erau câțiva care nu se arătau pregătiți să renunțe la mortalitate. Printre cei care nu doreau să treacă în rândul *eternilor* se distingeau două mari curente: unii refuzau tratamentul din considerente morale, religioase, ceilalți, de frica efectelor secundare, încă insuficient cunoscute.

Licăritul unei lumini anunță încheierea pauzei. Arthur May'r își șterse fruntea asudată cu mâneca tunicii și se îndreptă în direcția Consiliului. Ajunse în fața ușii, aceasta glisă lin, deschizând drumul spre o încăpere slab iluminată, al cărei perimetru se pierdea în obscuritate. Rămase locului, uitându-se la cei prezenți. Erau câteva zeci. Trase aer în piept și intră. În sală domnea o liniște mormântală; toți își puneau speranțele în căpitan. Arthur se așeză la masă între Rod A.* Kanwar, inginerul-șef, și dr. Dev Pelevin, coordonatoarea echipei de cercetători.

* Android, produs de Corporația Kanwar, înzestrat cu simulator sentimental și recunoscut ca ființă rațională; beneficiar al tuturor reglementărilor

— Noutăți?

— Propulsoarele pot colapsa în orice moment, zise, cu un calm necaracteristic, Rod. Le ținem de prea mult timp la 100% din capacitate. Sincer, pe *Bătrânică** o cam lasă balamalele.

— În ultimele zile am tot răsfoit rapoartele stațiilor științifice, spuse dr. Pelevin. Nu ne putem încrede în totalitate în ele, dar înregistrările arată o concentrație anormală de gravitoni în jurul nostru.

— Asta înseamnă...? se arătă nedumerit Arthur.

— Încă nu știu. Investigăm mai multe piste. Deocamdată, probabilitățile cu care lucrăm se împotmolesc în modele pur teoretice. Oricum, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, suntem în cădere liberă.

— Bine, bine! În cădere, dar... o detonație înfiorătoare îl întrerupse pe Kanwar în mijlocul frazei.

Imediat, încă una alături. Următoarea sfârtecă aerul, smulgând ușile de la intrarea în Sala Consiliului. Suflul exploziei îi trânti pe toți la podea. Alertele răcniră. Nava se scutura violent, iar structura de rezistență pârâia din toate încheieturile. Preț de o clipă, timpul încremeni așteptând deznodământul, apoi succesiunea cadrelor prinse o viteză ametitoare; hublourile cedară, iar *Bătrâna Doamnă* începu să se dezintegreze. Vidul cosmic supse câțiva membri ai echipajului prin fisurile din carenă, înainte ca MAP-ul** să acopere crăpăturile coborând panourile de siguranță. Totul se liniști.

☆ ☆ ☆

Liama deschise cu greu pleoapele. Zăcea pe masa de operații a Compartimentului Medical. Se sprijini în cot. Capul îi vuia, iar gura îi era uscată. De undeva, din exterior, răzbăteau urlete de panică. „Trebuie să ajut", fu primul lucrul care-i trecu

Cartei Drepturilor Entităților Inteligente a Federației Planetelor Umane. (n.a.)

* *Bătrânica* sau *Bătrâna Doamnă*, poreclă dată de echipaj navei $4\pi R^3/3$. (n.a.)

** Mecanism Automat de Protecție. (n.a.)

prin minte. Instinctiv, se ridică și porni către bolnavul culcat pe o lev-targă, la câțiva pași de ea. Îi căută pulsul. Era mort.

Vocea metalică a alarmei acoperi vacarmul:

— Depresurizare iminentă! Evacuați puntea!... Depresurizare iminentă! Evacuați puntea!...

Anunțul reverba într-o cadență lugubră.

Transpirația îi curgea șiroaie, era buimăcită și fără vlagă. Încercă să inspire adânc, însă nu reuși. Tuși. Realiză că amețeala era determinată de lipsa oxigenului. Se întoarse la pacientul mort, îi smulse masca de pe față și trase cu putere aer în piept. Indicatorul tubului de oxigen scoase un piuit scurt, schimbându-și culoarea din verde în roșu. Lepădă masca și ieși în goană din sala de operații, prin salonul de reanimare, pe hol. Avu senzația că trăiește un coșmar; peste tot, în jur, corpuri ciopârțite își întindeau cioturile înspre ea, implorând ajutor. Îi țiuiau urechile de icnetele lor. Voia să se oprească, să renunțe, dar se împletici în continuare pe coridoarele labirintice care împânzeau Blocul Sanitar de pe Puntea Trei a navei. Sleită, la capătul puterilor, zări conturul încețoșat al ușilor liftului. Va scăpa! – această speranță declanșă un nou val de adrenalină, inima izbucni, venele pulsară, mușchii se încordară într-o ultimă zvâcnire, suficientă pentru a o duce până la cabina salvatoare.

Ascensorul opri la destinație. Ușa se deschise, iar Liama fu izbită de un fum înecăcios și miros de ars. Pipăi, timid, cu vârful piciorului pardoseala, ca și cum ar fi verificat soliditatea acesteia. Coridorul din fața ei era pustiu, iar lămpile, smulse din tavan, atârnau scânteind stacojiu. Păși cu prudență printre grinzile prăbușite de-a latul culoarului. Dădu de o bifurcație: stânga – Puntea de Comandă, dreapta – Sala Consiliului. O apucă în dreapta. Știa că, anterior alertei, Consiliul se întrunise pentru o ședință importantă. Presupuse că va găsi pe cineva care să-i spună ce se întâmplase.

Câțiva stâlpi de susținere căzuți îngrădeau accesul în sală.

— E cineva acolo!? strigă.

Răspunsul nu veni.

Cu mare dificultate, degajă intrarea și se strecură înăuntru. Oboseala îșI spuse cuvântul, avea nevoie de odihnă. Se întinse pe podea, de-a lungul peretului din stânga ușii. Ochii o usturau supărător, așa că îi închise.

O trezi un foșnet, nu-și putu da seama cât dormise, și pentru câteva clipe nu știu unde se afla. Pentru a-și semnaliza prezența, atinse displayul brățării de la încheietura mâinii drepte. Podoaba căpătă o strălucire gălbuie.

Se auzi un scâncet. Liama se ridică anevoios în capul oaselor și o luă în direcția zgomotului. Se împiedică de trunchiul cuiva, se poticni de un fișet, dar, în cele din urmă, ajunse la persoana rănită.

— Ești bine?

— Sunt... în regulă! îngăimă Arthur May'r. Ajută-mă să...

Fata petrecu brațul drept al căpitanului pe după gâtul său, îl cuprinse de mijloc și-l așeză pe un scaun din preajmă. Îi făcu o examinare rapidă – o tăietură pe frunte, probabil câteva coaste rupte îi perforaseră un plămân, mâna stângă cu fractură deschisă și ambele picioare zdrobite.

— Cred... că vom amâna jocul de fotbal... zise Arthur încruntându-se la membrele sale inferioare. Încearcă să... te conectezi... la pupitrul... din... spatele meu... și... repune... în funcțiune... generatorul auxiliar.

Liama se conformă solicitării. Se auzi un huruit. Iluminatoarele pâlpâiră de câteva ori stroboscopic, dezvăluind o scenă terifiantă, apoi se stinseră. Rămase aprinsă doar lampa alarmei scăldând încăperea într-un sângeriu diafan. Un giulgiu de aburi și lumină difuză învăluia haosul amalgamat din bucăți de mobilă, aparatură și cadavre mutilate. Decorul părea o viziune suprarealistă a Apocalipsei.

— Oricum, decât deloc... bolborosi căpitanul. Ești... asistenta medicală... hmmm... Liama, nu?

Ea nu răspunse. O mișcare din spatele mesei răsturnate în colțul opus al încăperii le atrase atenția. Liama se repezi și dădu la o parte piesa de mobilier.

— E în regulă, mă descurc! bălmăji o femeie.

— Bine ai revenit... printre cei vii, Dev! o întâmpină Arthur.

— Sunt și eu pe aici... pe... pe undeva! răsună vocea răgușită a unui bărbat de sub un morman de fiare contorsionate.

— Rod, tu ești? Ești teafăr? întrebă Dev.

— Tocmai ne-am aruncat cu scâfârlia înainte prin gaura cheii din poarta iadului, chiar ai nevoie de lămuriri suplimentare, Dev?

— E bine! concluzionă căpitanul.

☆ ☆ ☆

Patru siluete, comod tolănite în șezlongurile de pe promenada navei $4\pi R^3/3$, își lărgiseră pupilele către locul unde ar fi trebuit să zărească sclipirile jucăușe ale stelelor. Numai că acolo, în afara unei bezne de nepătruns, nu era nimic.

— Cum naiba ne-am pomenit aici?

— Printr-o fisură. Pesemne ne-am prăbușit printr-o ruptură a urzelii continuumului spațiu-timp. Aș spune că tocmai am picat din univers.

— Cum!?... Și acum unde suntem?

— În extravers.

☆ ☆ ☆

Se simțea singur. Obiectele, ființele, toate din jur erau reflexii ale eului său, doleanțele sale. Se săturase de sine însuși, de această perfecțiune care nu i se opunea în niciun fel, nu-i oferea provocări și îl ținea captiv într-o colivie de aur, fără a-l lăsa să trăiască cu adevărat. Descoperise o satisfacție diabolică în a zdrobi cu cruzime tot ceea ce crea, însă curând jocul îl scârbi. Voia să găsească o modalitate de a scăpa din acest loc sinistru. Dar cum? Îndată ce-și punea dorința, ea se îndeplinea, doar că evada iar și iar în propriul său univers. Îi trebuia ceva care să nu se fi născut din chintesența sa, ceva de dinaintea lui, din afara lui. Ceva asupra căruia să nu aibă control, oricât

de mic ar fi fost, o firimitură, un grăunte de nisip, un fir de praf ce nu-i aparținea și nu i se supunea.

☆ ☆ ☆

— Gata! Am preluat frâiele creierului sclerozat al *Bătrânicii*, zise triumfător Rod, rămânând în continuare aplecat peste consolele Punții de Comandă.

— Perfect! remarcă căpitanul May'r. Rulează protocoalele de diagnostic, să vedem cum stăm.

Inginerul-șef își plimba sprinten degetele pe tastaturile pupitrelor, scoțând câte o înjurătură printre dinți la fiecare câteva minute. Din când în când se oprea, închidea ochii de parcă ar fi efectuat mental niște ecuații matematice complexe, apoi relua activitatea.

Arthur, afundat confortabil în fotoliu, rămase cu privirea pironită undeva, departe, în spatele imensului monitor din fața sa. Pe ecran curgeau rapoarte și prezentări schematice ale dezastrului. Nava era într-o stare critică, naufragiată printre stâncile ascuțite din fiordurile neantului. „O zonă neexplorată cu particularități unice, un adevărat tezaur științific", conchise Dev. O fi, numai că el avea impresia că sunt întemnițați în cufărul comorii. Nu voia să taie elanul nimănui, cu atât mai puțin pe cel al lui Dev, așa că o lăsă să se bucure de nestematele ei. Oricum, admițând că ar porni motoarele, tot nu știa încotro să o apuce. În fond, de ce ar fi fost altundeva mai bine decât în locul în care se aflau? Un potop de obscenități îl trezi din meditație.

— 'mnezeii mă-tii! Cățea blestemată! urla Rod ca un descreierat, lovind cu pumnii și picioarele consola la care lucra.

— Ce te-a apucat?

— Mă spetesc să opresc toate sistemele de susținere a vieții, cu excepția celor de la noi, ca să economisim resurse, iar Hoașca mă blochează de fiecare dată la Puntea Trei. E încăpățânată ca un catâr.

— Hm! Acolo-s spațiile de depozitare, laboratoarele și Blocul Sanitar, făcu căpitanul o trecere în revistă, secțiunea aceea

a fost depresurizată. În afară de noi, n-a mai supraviețuit nimeni.

— Luminițele astea suntem noi, iar celelalte două – Li și Dev, în Sala Consiliului, indică Rod pe holograma *Bătrânei Doamne*, care plutea la doi metri deasupra podelei.

— Bun, și...? i-o reteză Arthur.

Rod apăsă câteva butoane, roti proiecția în jurul axei, desfăcând-o pe bucățele.

— Cine dracu' e ăsta? bombăni, arătând un punct pâlpâitor din hologramă.

☆ ☆ ☆

„Dacă aș crea o plesnitură, cât de mică, prin care să las o picătură de undeva de afară să se strecoare aici, aș reuși să evadez. Tot ceea ce am de făcut este să perforez carapacea acestei lumi și voi fi liber. Voi inspira substanță, voi exista într-un cosmos nou, incontrolabil și imprevizibil. Aș trăi cu adevărat, iar la un moment dat aș... muri. Da! Moartea – dezideratul pe care nu-l poate îndeplini acest univers. Suntem unul și același, creație și creator contopiți în singularitate, iar odată cu mine va sfârși și el. Moartea – crăpătura din găoace prin care voi renaște. Îmi doresc să mor, din adâncul ființei mele, din tot ceea ce am fost, ce sunt și ce voi fi! Vreau să moooooooor!"

☆ ☆ ☆

Trei persoane, îmbrăcate în combinezoane bleumarin, având inscripționate pe spate inițialele FPU, încadrate de un cerc argintiu și purtând căști cu vizoare fumurii, traversară hangarul de andocare a navetelor, oprindu-se în fața ascensorului. Una dintre ele își trecu mâna prin fasciculul de lumină apărut în tocul ușii, iar aceasta se deschise. Platforma îi coborî într-un coridor lung, al cărui capăt se pierdea învăluit în negură. Își aprinseră lanternele și înaintară în tăcere. Cotrobăiau prin sălile ce se deschideau în stânga și dreapta holului.

— Veniți după mine, aici trebuie să fie! hârâi o voce masculină prin rețeaua de comunicare.

Camera rece și slab iluminată avea pereții scorojiți de o nuanță deschisă, care aducea cu o pâclă densă, lăptoasă, de nepătruns. În mijlocul încăperii, fără să atingă podeaua sau tavanul, plutea o sferă străvezie cu diametrul de doi metri. În interiorul ei levita corpul gol și inert al unui umanoid. Ușoarele mișcări ritmice ale toracelui constituiau unica dovadă că este viu.

Individul, un tip înalt, cu mușchii bine conturați, avea o față lungă, cu linii ferme. Buzele cărnoase lăsau să se întrevadă o dantură perfectă, iar pomeții proeminenți flancau un nas delicat. Părul scurt, negru-albăstrui, îi contrasta pielea albă, în timp ce o pereche de sprâncene ușor arcuite străjuiau doi ochi de culoarea tăciunelui. Înfățișarea exterioară însă nu trăda sexul, asta dacă specia respectivă era astfel împărțită. De fapt, din majoritatea punctelor de vedere, se asemăna unui om, singura diferență fiind lipsa organelor genitale.

— Cine e?

— Habar n-am.

— Să-l ducem de aici!

☆ ☆ ☆

Trecuseră trei luni de la descoperirea pasagerului clandestin, însă enigma din jurul acestuia nu fusese elucidată. Necunoscându-i originea, toți cei patru membri ai echipajului se refereau la oaspetele lor folosind pronumele personal El, care cu timpul se transformase în nume propriu. Cu toate acestea, niciunul dintre ei n-ar fi putut oferi un argument plauzibil, care să susțină decizia lor de a-l considera pe misteriosul vizitator o persoană de sex masculin.

Din prima zi, de când îl mutaseră în cabinetul medical improvizat pe Puntea Unu a navei, Liama își petrecea cea mai mare parte a timpului monitorizându-i starea de sănătate. Într-una

din nopțile în care veghea la căpătâiul pacientului, asistentei îi trecu prin minte un gând ciudat: „E atât de frumos. M-aș putea îndrăgosti de el, doar că..." – o înspăimântase direcția în care deviase imaginația sa. Se ridică din fotoliu și o luă spre patul aflat pe latura opusă a încăperii. În semiîntuneric observă o siluetă micuță așezată pe pernă. Părea un copilaș, dar... era Bruno, ursulețul ei din copilărie.

Îl rătăcise cu mulți ani în urmă și încă își amintea cât de mult suferise după el. Făcuse legământ ca, în cazul în care nu-l va mai găsi, să nu-și mai ia niciodată altul. Se ținuse de cuvânt. Bruno nu era o simplă jucărie de pluș, era cel mai bun prieten al ei. Ursulețul îi fusese dăruit de mama sa, o *efemeră** convinsă, grav bolnavă, cu puțin înainte de a muri. De atunci, îl purta peste tot, erau nedespărțiți. Până când, într-o dimineață, nu-l mai găsise lângă ea în pat. Pur și simplu, dispăruse.

Dar de ce, cum și de unde apăruse Bruno în cabina ei? Pe moment, nu conta. Îl strânse la piept cu putere. Imperceptibil, un gând perfid i se insinuă în minte – era într-adevăr ursulețul ei? Verifică dosul gulerului cămășii cu care era îmbrăcat plușul. Înmărmuri. Broderia „Te iubesc, Liama!", făcută de mama ei, cu fir roșu, era acolo. Nu încăpea nicio îndoială – Bruno se întorsese! O podidiră lacrimile. Se cuibări în pat, îmbrățișându-și amicul pufos, și adormi zâmbind.

☆ ☆ ☆

Aerul rece al dimineții de primăvară timpurie îi pișca obrajii. N-o deranja, ba dimpotrivă, chiar îi făcea plăcere. Liama plecase devreme pe cărarea bătătorită spre luminișul pitit în pădurea de lângă orașul natal. Vizita des acel colț de rai, mai ales când voia să-și reîncarce bateriile. Poteca sinuoasă, străjuită de

* Persoană care refuză terapiile geriatrice; adept al curentului ideologic care susține natura trecătoare a omului, ca individ, considerând eternitatea o renunțare la umanitate. (n.a.)

câțiva copaci înfloriți, parcă desprinși dintr-un tablou impresionist, îi fremăta atât de familiar sub bocanci, încât nu s-ar fi putut abate de la drum nici legată la ochi.

Acum se afla la marginea poieniței. O admira. Primăvara fusese dintotdeauna anotimpul său preferat, însă aceasta era una specială, adunase în ea farmecul tuturor celorlalte pe care le trăise. O stare de bine o străfulgeră până în măduva oaselor.

Atentă să nu strivească vreo floare sau vreo gânganie, se apropie de un petic de iarbă presărat cu petale viu colorate. Nu le recunoaștea. Deși la AMS* tocise volume întregi de biologie, studiul plantelor nu se număra printre disciplinele sale favorite. Îngenunche și le atinse cu dosul palmei. Subit, o năpădi o frenezie viscerală. Își dori cu disperare să se împreuneze cu această descătușare a naturii, să simtă pulsul renașterii cum trece prin ea. Se descălță și păși cu grijă pe covorașul multicolor. Tălpile i se-afundară în iarba fragedă, iar umezeala călduță a pământului îi furnică degetele.

Să fii o părticică, un fir de nisip din acest spectacol divin, era un sentiment unic, înălțător. Își desfăcu mâinile, pentru a cuprinde într-o îmbrățișare toată această lume. Închise pleoapele și ascultă. Insectele zumzăiau, frunzele șușoteau, iar trilul păsărilor gâdila albastrul pal al cerului care se întindea protector deasupra lor. O reprezentație desăvârșită a unei forțe creatoare de neîmblânzit.

Inima îi bubuia în piept în ritmuri tantrice, apropiind-o, cu fiecare bătaie, de orgasm. Brusc, întreaga lume fu cuprinsă de o explozie extatică. Plăcerea se revărsă în torente, inundându-i fiecare moleculă a corpului. Avu impresia că preluase controlul nu doar asupra sa, ci a universului însuși. Era o zeiță în mijlocul creației sale.

☆ ☆ ☆

* Academia Medicală Stelară. (n.a.)

Arthur, Dev, Liama și Rod se strânseră în Sala Consiliului de pe $4\pi R^3/3$. Situația nu se schimbase deloc în ultimele săptămâni, fapt care inducea o apatie acută printre membrii grupului. Eforturile de a înțelege ce s-a întâmplat se soldaseră cu eșecuri.

— Mă străduiesc să o îmbrâncesc pe *Bătrânică* pe scări, dar nu se lasă urnită, zise Rod. Așa că am decis să dau o tură pe afară!

— Am mai discutat despre asta, interveni Dev. Cât timp nu știm ce se află acolo, n-ar fi înțelept să ne provocăm soarta.

— E responsabilitatea mea să o resuscitez, se ofuscă inginerul-șef. M-am săturat să-mi aștept sfârșitul în sicriul ăsta.

— Ai dreptate, Rod. Trebuie să găsim o soluție, chiar dacă asta înseamnă să riscăm. Eu sunt căpitanul, prin urmare eu îmi voi asuma această misiune.

— Dacă tot trebuie, sugeră Dev, cred că cel mai indicat este să-l lăsăm pe Rod, el e...

— El e... ce? sări ca ars inginerul-șef. El e robot, nu? Așa că putem să-l sacrificăm. Ce e cu discriminarea asta? Sunt o inteligență artificială căreia i se aplică toate prevederile Cartei. Ai uitat? Mai mult, sunt mai uman decât vei fi tu vreodată, leș umblător ce ești. Mi-am acceptat umanitatea cu toate neajunsurile ei. Corpul meu funcționează după aceleași principii, am nevoie de apă, aer, hrană pentru a-l întreține. Nu mă puteți trata ca pe un aparat de bucătărie!

— Iar ai probleme cu simulatorul emoțional, omule de tinichea?

— Gata! Încetați amândoi, se răsti Arthur. Hotărârea a fost luată. Consider subiectul închis.

Pentru câteva momente, nimeni nu mai spuse nimic.

— La tine sunt noutăți? se adresă căpitanul cercetătoarei, încercând să schimbe subiectul, pentru a mai domoli spiritele.

— Din păcate, nu. Legile fizicii, așa cum le cunoaștem, refuză să se aplice în locul în care ne aflăm. N-am detectat radiații, elemente chimice sau particule elementare. Senzorii navei par scoși din uz, iar încercările de recalibrare n-au dat roade.

— Mă voi uita și la ei, poate reușesc să-i repar. Cum se simte oaspetele nostru? întrebă căpitanul, cu o ușoară nuanță de sarcasm.

— E viu, cred, răspunse Liama. Sănătatea noastră mintală este cea care mă preocupă. Creierul uman nu poate rezista prea mult timp, fără consecințe, la un astfel de stres.

— Ce vrei să spui? Înnebunim!? Vezi-ți de treabă, puștoaico. Micile tulburări sunt normale în situația de față. Adică, nu e nimic ieșit din comun, nu? încheie Rod cerând, din priviri, acordul celor din jur.

— Adevărul e că de ceva vreme sufăr de niște migrene îngrozitoare, se jeli Dev. Uneori, capul îmi vuiește ca și cum cineva mi-ar penetra cu forța mim-cristalul*, iar când deschid calea, mă copleșește o singurătate sfâșietoare.

— Problema apare când coșmarurile încep să se materializeze, adăugă asistenta medicală. Azi-noapte m-am visat alergând pe un câmp de flori, iar dimineață, la duș, corpul mi-era plin de petale.

— Eu m-am trezit cu ăsta pe deget – Dev ridică mâna stângă, arătându-și inelul. L-am primit de la Dima, când m-a cerut... de soție... – ochii i se umeziră – lucrurile n-au mers bine între noi. Am făcut tot ce-am putut, dar el... el n-a înțeles... n-a fost vina mea! Își drese glasul și continuă: Am aruncat inelul. Ar fi trebuit să fie pe undeva pe fundul mării.

— Mi-e teamă că dacă această situație nu va înceta, zise Liama, o vom lua razna, iar faptul de a nu deosebi iluzia de realitate ne-ar putea fi fatal.

— Și florile din vis unde sunt? sări iritat Rod.

☆ ☆ ☆

După întâlnire, se retraseră în cabinele amenajate pe Puntea Unu a *Bătrânei Doamne*.

* Simbiot al creierului uman, care amplifică activitatea neuronală, utilizat, printre altele, în comunicarea telepatică. (n.a.)

Înlăcrimată, dr. Pelevin își aminti cât de mult regretase că nu putuse să-și stăpânească furia atunci când azvârlise bijuteria în valurile înspumate ale mării.

Era studentă în primul an, la Universitatea de Științe Cosmice, când îl cunoscuse pe Dimitrii. Fusese dragoste la prima vedere și, deși mai existau și momente tensionate, ca în orice cuplu, niciunul dintre ei nu-și putea imagina viața fără celălalt.

Pe la mijlocul ultimului an de facultate, Dev rămăsese însărcinată, iar Dima își vânduse ceasul moștenit de la străbunicul său și îi cumpărase un inel cu diamant. O invitase la o cină romantică și o ceruse în căsătorie. Fericirea tânărului cuplu atinsese paroxismul. Viitorul le zâmbea promițător.

În a treia lună a sarcinii, Dev ajunsese la spital cu dureri abdominale cumplite. Inexcplicabil, starea ei de sănătate se agravase cu repeziciune, iar la trei zile de la internare, murise.

Nik Pelevin, tatăl lui Dev, un reputat savant, fusese contactat de un contrabandist din sistemul Salno, care, contra unei sume exorbitante, îi vânduse un simbiot cristalin care avea puterea de a-i reînvia fiica. Cercetătorul auzise povești despre miraculosul simbiot, chiar cunoscuse colegi care efectuaseră unele experimente cu acesta, însă rezultatele nu fuseseră concludente. Mai mult, procedura era extrem de controversată în cercurile medicale, pe de o parte din cauza problemelor de etică pe care le ridica readucerea la viață a unui cadavru, pe de altă parte din cauza inexistenței unor dovezi certe cu privire la recuperarea conștiinței, nu doar a corpului decedatului.

În urma intervenției, relația cu logodnicul ei se tensionase puternic și, în cele din urmă, Dimitrii hotărâse să se despartă. Ea nu se resemnase, îl iubea și nădăjduia că se va ivi o ocazie de a rescrie finalul poveștii lor de dragoste.

La absolvire, Dev primise oferta de a-și continua cariera pe *Porumbelul Alb*, ca asistentă a tatălui ei în experimentele pe care le conducea acesta, cu privire la singularitatea primordială. Acceptase propunerea, în speranța că Dima îi va cere să rămână; însă reacția lui se lăsase așteptată.

☆ ☆ ☆

Dr. Pelevin puse inelul pe măsuța din fața ei. Un lucru o intriga. Cum se putea, după atâția ani petrecuți pe fundul mării, să nu aibă nicio scrijelitură. Își scoase din trusă analizatorul de particule și-l apropie de bijuterie. Surprinzător, unealta nu reacționă. Verifică setările și repetă procedura. Rezultatul rămase neschimbat.

Se întinse după linguriță din cana cu ceai și o puse sub fasciculul analizatorului. Acesta piui scurt, afișând pe displayul din dotare concentrația fiecărui element chimic din structura materiei examinate. Palmele i se umeziră, iar genunchii cedară sub greutatea trupului. Se prăvăli în scaun.

Luă din nou odorul și-l puse sub dispozitiv. Nimic! Se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul în tetieră. Ceva îi scăpa – nu știa ce. Îi veni o idee. Își accesă mim-cristalul și îi transmise telepatic Liamei să vină cu câteva flori din visul ei.

☆ ☆ ☆

Așezară cu grijă petalele într-un recipient de plasma-sticlă. Șefa cercetătorilor de pe $4\pi R^3/3$ se apucă de treabă, apăsând cu sârg tastele consolelor. Munca o acapară, izolând-o în totalitate de mediul înconjurător. Se agita ca o albină oraniană, printre multiplele instalații din laborator – introducea date în calculator, studia probe sub microscop, pregătea noi eșantioane pentru a fi supuse testelor.

După ore în șir de trudă, nu progresase deloc. Substanțele analizate se îndârjeau să nu interacționeze cu tehnologia de la bord.

☆ ☆ ☆

Arthur făcea ultimele verificări la costumul pentru activități extravehiculare.

— Rod, mă recepționezi?

— Da! Totul este în parametri.

Căpitanul duse două degete spre vizorul căștii, în dreptul frunții, în semn de salut, apoi intră în ecluză, închizând ușa dintre el și navă. Anulă gravitația artificială și deschise sasul spre exterior, dar o defecțiune a mecanismului în formă de iris al porții opri deschiderea la jumătatea cursei.

În afara vehiculului cosmic domnea un întuneric dens, vâscos, care-l neliniști. Inspiră adânc, își mușcă buza de jos și se împinse cu grijă în picioare.

— Am plecat!

— Succes!

Pluti spre poarta deschisă în fața sa precum fălcile înfometate ale unei dihănii din împărăția lui Hades. Ajunse în dreptul irisului și... Acesta se închise brusc, decapitându-l. Sângele țâșni din gâtul căpitanului, împrăștiind prin încăpere sfere rubinii. Corpul fără cap se zbătu convulsiv un timp, apoi rămase în suspensie, într-o poziție grotescă, în apropierea sasului închis al ecluzei.

☆ ☆ ☆

De trei zile, Liama vomita continuu. Când o slăbeau spasmele de la stomac, repeta neîncetat cuvântul „imposibil". Și într-adevăr, din punct de vedere medical, era imposibil să fie în a cincisprezecea săptămână de sarcină. Era virgină!

O exaltare stranie îi cuprinsese pe colegii ei. Deși conștientizau că $4\pi R^3/3$ nu reprezenta locul ideal pentru creșterea unui copil, erau convinși, într-un acces de egoism propriu seminției umane, că acesta le va colora viața în nuanțe optimiste.

Rod A. Kanwar, rămas singurul bărbat de pe navă, după bizara moarte a lui Arthur, căuta să se facă util. La rugămintea Liamei, vizitase Compartimentul Medical de pe Puntea Trei și adusese aparatura necesară în monitorizarea sarcinii. Mai mult

decât atât, fără să-i ceară cineva, meșterise un pătuț și un cărucior.

Dr. Pelevin își asumase rolul surorii mai mari. Se pricepea de minune la ridicarea moralului gravidei, cel puțin așa considera ea. Oricum, trecuse printr-o experiență asemănătoare, chiar dacă nu o dusese până la capăt.

Dev părea în culmea fericirii, ca și cum ea ar fi fost cea care se pregătea să nască, iar entuziasmul ei dobândea uneori accente agasante.

— Ce crezi, e băiat sau fată?

— Da! fu ironică Liama. Și așa îmi este destul de greu să mă obișnuiesc cu chestia asta, adăugă inspectând imaginea holografică a interiorului pântecului său, nu mă mai freca și tu.

— Ce nume ți-ar plăcea?

— Nu m-am hotărât, spuse Liama, simțind cum i se pune un nod în gât. Dev, te rog, lasă-mă! Am niște nervi, de-mi vine să mă sui pe pereți! Sunt foarte speriată!

— Și eu, dar voi fi lângă tine. Vom trece împreună prin asta.

Liama tăcu, concentrându-se la investigațiile pe care și le făcea. Deși se lupta din răsputeri să-și stăpânească trăirile, chipul îi trăda angoasele.

— Mă tot întreb cum s-a întâmplat? zise într-un final. N-am făcut nimic să...

— Lasă asta. Important e ca tu și copilul să fiți bine.

— Uau, să-mi bag... Ce mama naibii? exclamă impacientată Liama, răsucind hologramа fetusului, să vadă mai bine.

Un apendice pornea din regiunea sacrală a coloanei vertebrale și, încolăcindu-se în jurul corpului fătului, se termina cu o structură osoasă de forma unui trident.

— Li, calmează-te, dacă noi n-avem o explicație, asta nu înseamnă că ea nu există, interveni Dev, vizibil bulversată.

Apoi, încercând să atenueze efectul noii descoperiri asupra gravidei, adăugă:

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi. În fond, și embrionii umani au cozi. Chiar și noi avem coccisul. Evident, e o coadă

mai mică, atrofiată, dar o avem. Cine știe, poate că ne tragem din aceeași specie? zise Dev, schițând un zâmbet.

— Mi-e frică, Dev! Trebuie să scap de monstrul ăsta care crește în mine!

— Ce!? Te-ai tâmpit!? se înfierbântă cercetătoarea. Cine-ți dă dreptul? Cin' te crezi? Și, mă rog, ce-ți garantează că dacă avortezi, nu te vei trezi în dimineața următoare din nou cu burta la gură? Ascultă-mă bine, fetițo, nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva! Acesta nu e copilul tău, este al nostru, al tuturor, ai înțeles!? Ți-ai pus vreodată întrebarea dacă nu cumva ființa pe care o porți în pântec este adevăratul motiv al venirii noastre aici?

☆ ☆ ☆

Cu toate că sarcina avansa neobișnuit de repede, progenitura nu manifesta anomalii în raport cu fețiii umani. Ultimele analize medicale confirmau apropierea sorocului, practic, nașterea putea surveni în orice moment.

Abdomenul Liamei crescuse enorm, iar mersul devenise un calvar istovitor, silind-o să-și limiteze deplasările doar la satisfacerea nevoilor fiziologice. Lâncezea ca un vierme burduhănos într-unul din cele două paturi înghesuite printre instalațiile sanitare, montate de Rod în cabinetul medical. Celălalt pat îl ocupa El.

Sâcâiala lui Dev îi umplea zilele, nopțile însă erau crâncene. Suferea de insomnii, iar singurătatea o deprima. Deseori, își omora plictiseala urmărind evoluția stării colegului de salon. Fiindcă nu deținea amănunte referitoare la anatomia speciei lui, se mulțumea cu supravegherea anumitor activități ale organismului acestuia.

Era o similitudine clară între misteriosul vizitator și obiectele din vis – nu interacționau cu echipamentele lor, realiză Liama într-una din seri. Scanările medicale fuseseră inefici-

ente, undele pur și simplu nu pătrundeau prin pielea lui El, iar intervențiile invazive, cum ar fi fost cele cu bisturiul laser, se arătaseră inutile. Nu lăsau nici măcar o zgârietură superficială.

Liama întocmise grafice bazate pe puținele elemente care puteau fi monitorizate: frecvența respirațiilor, pulsul și bătăile inimii. Răsfoind diagramele, o variație minoră îi zgudui neuronii. Parcursese de multe ori rezultatele, dar n-o remarcase. Oscilația fusese atât de mică încât putea fi trecută ușor neobservată sau inclusă în marja de eroare. Reveni asupra ei. Înregistrările ritmului cardiac al umanoidului consemnau două mici abateri de la normal. Prima coincidea cu seara în care Liama îl găsise pe ursulețul Bruno, iar a doua, cu ziua morții lui Arthur. Nu reuși să pună cap la cap evenimentele, dar o legătură între ele ar fi putut exista. Noul aspect întrezărit începu să o obsedeze.

☆ ☆ ☆

Puntea de Comandă era un loc pustiu. Doar Rod trecea periodic pe acolo, pentru a face înregistrări în jurnalul de bord. Uneori, rămânea mai mult. Se plimba de colo-colo, rememorând aventurile prin care trecuse împreună cu colegii săi. Inevitabil, firul întâmplărilor îl aducea în prezent. Știa că dacă ar fi fost puși în situația de a alege din nou, în pofida riscurilor, și-ar fi păstrat cu toții opțiunea de a se alătura misiunii. Să participi la explorarea celor mai tainice cotloane ale spațiului era o provocare căreia puțini îi rezistau, iar să faci parte din echipajul $4\pi R^3/3$ – o onoare care nu se refuza.

Se așeză în scaunul căpitanului. Terminalul navei îl recunoscu și se activă. Ceru, din reflex, să revadă ultimele înregistrări ale senzorilor înainte de a fi aruncați în această văgăună cosmică. Nădăjduia că va descoperi un detaliu care să-i fi scăpat, care să le ofere o explicație și, de ce nu, un bilet spre casă.

O nălucă îi atrase atenția. Un fișier, la fel ca multe altele, pe care însă nu-și amintea să-l fi văzut vreodată. Îl deschise. Un puhoi de cifre, într-o mișcare browniană, puse stăpânire pe monitorul din fața sa. Își conectă interfața neuro-teh la calculator și solicită o analiză exhaustivă a informațiilor. Undeva, în hăul rațiunii, zbenguindu-se să iasă la suprafață, se iscă o scânteie. Nu-i venea să creadă, efectiv nu-și dădea seama dacă era lucid sau dacă sinapsele electronice îi jucau o festă.

— Oare Liama avusese dreptate când ne amenința cu nebunia? cugetă cu glas tare.

Subit, mintea i se limpezi. Era ca și cum ar fi bâjbâit printr-o ceață densă, iar acum cineva ar fi aprins un far, călăuzindu-i calea. Nu știa ce-l aștepta la capătul celălalt, dar cu certitudine avea să fie ceva important, ceva care avea să le schimbe destinul.

Lucra cu vervă. Degetele îi dansau frenetic pe tastaturi – simula poziționările trecătorilor extradimensionale, extrapola traiectorii și alinieri ale ferestrelor de lansare. Simțea soluția mișunând printre circumvoluțiunile binare ale creierului degenerat al *Bătrânicii.*

Inginerul-șef muncea zi și noapte, într-un ritm infernal. De multe ori, nu-și părăsea postul cu zilele. Dormea și mânca pe punte.

Într-un final, ziua cea mare sosi – dezlegase enigma. Înțelesese de ce Dev nu detectase nimic. Calculele, verificate și reinterpretate de sute, de mii de ori, duceau la una și aceeași concluzie – $4\pi R^3/3$ se afla într-una din singularitățile primordiale latente, răsfirate prin extravers. În jurul lor nu se afla nimic, niciun atom de materie, nici măcar o particulă. Ei înșiși nu erau nimic altceva decât câțiva biți de informație.

☆ ☆ ☆

Liama nu intrase în travaliu. Născuse în somn. Și mai șocant era faptul că atunci când se trezise, nimic nu sugera că ar fi fost

însărcinată. Nou-născutul se afla în patul în care până atunci zăcuse El, care dispăruse inexplicabil.

Bebelușul, un băiețel bucălat, cu păr negru, o fixa cu ochii lui mari. Irișii, aidoma unor cărbuni încinși, îi provocau fiori reci pe șira spinării. Se ridică și se îndreptă spre el. Observă pe fruntea lui, aproape de tâmple, două mici excrescențe osoase, iar de după umărul drept se ivi, agitându-se nervos, tridentul cozii.

Nu reuși bine să-și revină, când o voce necunoscută, de un calm nefiresc, îi zise:

– *Mulțumesc!*

Tresări, uitându-se în spate. Nu era nimeni.

Se sperie atât de tare, încât i se tăie respirația. Făcu eforturi mari să nu leșine. Se întoarse din nou spre prunc:

– *Așa este. Îmi auzi gândurile.*

Liama realiză că vorbele se formau din neant în capul său.

— De unde ai apărut? Cine... sau ce ești? își dădu ea frâu liber frământărilor acumulate.

– *Vin de nicăieri și n-am un nume.*

— De ce ai venit? continuă ea interogatoriul, pe un ton aspru, deși era limpede că bebelușul capta cugetările mamei sale înainte de a fi rostite, la fel de ușor precum le recepta ea pe ale lui.

– *Fiindcă eternitatea devenise insuportabilă, iar unica modalitate de a scăpa de ea era să evadez din universul meu. Am reușit, într-un final, renunțând la existența mea, și am renăscut sub o altă formă, într-o altă lume. Numaidecât, conștiința mi-a fost invadată de stări străine. Erau senzații necunoscute, dar extrem de tulburătoare. Bântuiam infinitul, căznindu-mă să scot la iveală sursa lor, când am dat peste voi. Bucuria mea însă a fost de scurtă durată. Realizasem că nu putem comunica. Am căutat soluții – mi-am creat un înveliș asemănător cu al vostru și am încercat să mă strecor în el. Pesemne ceva n-a mers cum trebuia. M-am străduit să vă vorbesc dând consistență fantasmelor voastre, dar nici de această dată nu m-am făcut înțeles. Apoi, cercetându-vă amănunțit corpurile, am găsit rezolvarea. Des-*

coperisem harul tău, harul creației – erai singura care avea capacitatea de a mă întrupa."

Fata căscă gura, încercând să spună ceva, însă nu reuși să scoată niciun sunet. O moleșeală dulce îi cuprinse corpul. Lucrurile din jur începură să-și piardă consistența, sunetele deveniră tot mai vagi și nearticulate. Pleoapele i se îngreunară, așa că le închise. Bătăile inimii i se rărira, iar plămânii i se blocară. Căzu în genunchi.

— *Ce se întâmplă?*

— *Ești pe moarte! Nașterea mea ți-a secătuit vitalitatea. Timpul tău s-a scurs, dar nu te teme, totul va fi bine.*

Un ultim reflex necondiționat, o reminiscență a vieții, deschise ochii fetei, dezvăluind o privire goală, inexpresivă, în care nu se mai oglindea nici măcar un strop de suflet. Apoi, trupul se prăbuși, cu un zgomot sec, la podea.

Colivia sufletelor
– de Boris Velimirovici

Premiul pentru
"Cel mai bun roman de debut",
la RomCon 2019.

www.pavcon.ro

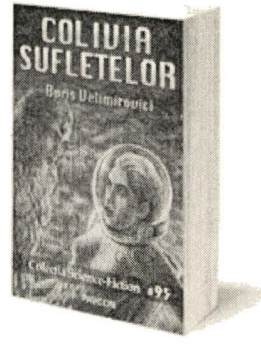

Notă: Povestirea *Singularitate* este parte constituentă, alături de romanul ***Colivia sufletelor*** și de alte câteva excelente povestiri, din universul magistral creat de scriitorul român Borislav Velimirovici, în care urmărește să ne ofere o poveste închegată despre natura omului, despre zbaterea și frământările noastre, ca specie, pe un fundal de space opera. Boris Velimirovici și Editura Pavcon vă pregătesc, cu bucurie, în 2020, un nou roman captivant din această serie.

Xissiphos

de Florin Giurcă

1

În noaptea care tocmai s-a terminat, am visat un om împingând un monolit la deal. Cred că m-am visat pe mine însumi, mă vedeam din spate, sau poate că era vecinul meu, în orice caz nu i-am văzut figura nicio clipă. Ceva îmi spune totuși că eu eram, pentru că m-am trezit extrem de obosit. Plecasem cu bolovanul tocmai de jos, de pe Șes, cam pe la răsărit. Ziua și noaptea se împleteau uimitor de rapid între ele, în visul meu. Umbrele izvorau, lungi și cenușii de sub picioarele mele, se lungeau și se scurtau sub ochii mei, fugărindu-se printre menhirele negre. Xima se plimba de jur-împrejurul meu, disc palid, când apărând, când dispărând sub orizont, dar nu mă mira asta. Nu știam că visez, eram totuși surprins de scurtimea amurgului, de faptul că anii se succedau sub ochii mei, toți la fel, identici și fără sfârșit.

Vârful cu Tunet nu se zărea încă, ascuns între cețuri. Curbura muntelui făcea ca deasupra capului să am în permanență doar cerul vinețiu, iar de la o vreme, fuioare lăptoase de ceață. Picăturile mi se condensau în gene, pe mustăți și pe barbă și pârâiașe de apă mi se prelingeau pe obraji. Picioarele mi se adânceau, goale, până la glezne, în clisă. Făceam așa câțiva pași, cu eforturi care mă secau, apoi mă opream, trăgându-mi sufletul, schimbându-mi poziția brațelor, proptind stânca uneori cu pieptul, alteori cu spatele.

În visul meu, eu și vecinul, pentru că acum nu mai sunt foarte sigur dacă doar unul din noi urca bolovanul pe munte, nu eram

lăsați să ne odihnim prea mult. Îndată ce ne opream să ne tragem puțin sufletul, pe picioarele noastre începeau să se cațăre sute de iepuri, veneau unii peste alții, ni se urcau pe spate, pe burtă și apoi pe piept și dacă nu i-am fi dat jos, ne-ar fi acoperit în întregime și capul, cu tot cu ochi, cu nas și cu gură.

Iepurii sunt moi, cei mai mici sunt lungi cât palma, dar sunt și alții cât brațul meu și chiar mai mari, au o gură cu dinți și sug sângele din noi. Se târăsc și se încovoaie și așa se mișcă de la un loc la altul. Atunci când apar cei doi luceferi, din cauza Luminii celei Mari, iepurii se usucă toți și mor, pentru că ei nu înțeleg Testamentul și de aceea nu înțeleg nici menhirele. Dar se nasc mereu alții. Iepurii nu se termină niciodată.

După ce Xima răsare la Început, ea alunecă pe lângă buza Șesului până ajunge în partea cealaltă a cerului, la ultimul menhir din rând. Atunci, Xima se ascunde sub țărână. Menhirul acela, ultimul din rând, e Sfârșitul. Ziua durează de la Început până la Sfârșit și în tot acest timp, noi săpăm cu unghiile țărâna și mâncăm glod. La sfârșit, vine întunericul. Atunci, noi ne ascundem în glod și dormim. Ne acoperim cu totul de glod, niciun petic de piele nu rămâne descoperit. Din când în când, în timpul somnului, visăm. Fiecare se visează pe el și uneori și pe vecini. Vecinii mei sunt Sam, care are menhirul înaintea mea, și Ena, care vine după mine. Eu sunt Dam. Fiecare dintre noi trebuie să-și cunoască vecinii și să țină seama de ei, unde se află.

Când visăm, nu știm că visăm. Credem că suntem în lumea de afară. Ne dăm seama că am visat numai după ce ne-am trezit din somn. Dar visele noastre seamănă cu viața. Ceea ce vedem în viață, vedem și în vis. Când mă trezesc din somn, îmi dau seama că visul a încetat, pentru că îmi aduc aminte visul și știu că acum nu mai e nimic din el. Nu mă mai pot însă întoarce în vis. Chiar și să vreau, nu pot să intru în lumea din vis, când nu dorm. Lumea din vis și lumea de afară nu se întâlnesc niciodată. Lumea de afară, însă, nu dispare niciodată. Întotdeauna, visul meu e la fel: eu, sau vecinul meu, trebuie să

urcăm un bolovan pe Vârful cu Tunet. L-am întrebat pe Sam și mi-a spus că și el visează la fel. Și Ena visează. I-am întrebat și pe alții. Toată lumea știe de visele din timpul nopții. Unii spun că visele au un rost, că ele ne învață ce trebuie să facem când ne trezim. Eu cred că mai au și rostul de a ne aduce aminte că suntem vii, chiar dacă suntem amorțiți, sub țărână. Că n-am murit, cum mor iepurii, la fiecare zece ani. Amorțit, e ca și cum ai fi mort, dar nu ești, și vei învia. Amorțirea ne aduce aminte că am putea muri, dacă nu respectăm Testamentul. Niciodată, însă, nimeni dintre noi n-a murit. Știm asta, pentru că numărul nostru este același ca la început. În noaptea care tocmai s-a terminat, am visat, totuși, ceva diferit.

La fiecare al zecelea menhir îngropat, doi luceferi urcă pe cer, unul după altul, mai întâi cel galben și îndată după el celălalt, portocaliul, ceva mai mic. Ei apar când nu te aștepți de sub țărână și atunci mor toți iepurii de pe Șes. Noi ne săpăm din vreme adăpost și stăm ascunși, să nu ne ardă Lumina cea Mare. Nimeni dintre noi nu a fost ars până acum. Totuși, la sfârșitul zilei, dinții ne cad, unghiile ni se tocesc și se rup, iar ochii ni se acoperă cu o crustă albă. În Testament se spune să ne ascundem în glod înainte de al zecelea menhir și glodul ne vindecă și ne face la loc, așa cum eram. Știm când vine al zecelea, pentru că ținem socoteala pe degete. Câte degete avem, atâtea stânci înfipte în țărână, câte una în fiecare an, la rând. După aceea o luăm de la capăt, din nou. Monoliții nu se termină niciodată. Când se vor termina, zic unii că vom muri și nu vom mai fi. Nimeni nu știe când va fi asta. Testamentul spune însă că nu vom muri niciodată, câtă vreme mâncăm glod și ne ungem cu glod în fiecare noapte și ne ascundem sub țărână înainte de venirea celor doi luceferi.

Dar când nu va mai fi loc pe Vârful cu Tunet, ca să îngropăm monoliți?

Uneori mă gândesc la asta și mă cuprinde neliniștea. Deși nu am voie să mă gândesc la viitor, nici la trecut, totuși, uneori nu mă pot împiedica. Mă uit la rândurile nesfârșite de stânci

plantate în picioare, unele lângă altele și nu mă pot împiedica să doresc să le aflu numărul. De ce? Ce a fost înainte de îngroparea primului menhir?

Ce se află sub picioarele noastre este țărâna. Este uscată, sfărâmicioasă și pe ea alunecă megaliții. Ei se află în Valea de la marginea Șesului, amestecați și înfipți în noroi. Dintre megaliți, îi alegem din vreme pe cei mari de două ori cât mine și cu aceștia ținem socoteala anilor. Un an durează de la un răsărit al Ximei până la altul. În prima jumătate din an, Xima e pe cer și este lumină. Ziua este umed și rece. În tot timpul zilei, noi facem gropi în țărână cu unghiile și cu dinții și rostogolim megaliți. În timpul nopții, discul Ximei stă ascuns în glod și se face întuneric și frig. La nimic nu e bună noaptea, decât că în timpul ei dormim, visăm și ne vindecăm de orice rană, spaimă și durere.

Glodul e umed și bun de mâncat. În zori de zi, el este peste tot, dar apoi se usucă și ca să ajungem la el, facem o groapă cu unghiile, îndeajuns de adâncă încât să putem sta în picioare. Acolo, jos, mâncăm de jur-împrejur până se termină. Dacă mâncăm tot glodul din groapă, facem alta mai încolo. În glod stăm toți laolaltă, în timpul Somnului. Când se usucă, el se face țărână, pe care o decojim cu unghiile, împreună cu pielea cea veche. Glodul nu se termină niciodată. Toate gropile noastre se umplu la loc în zece ani. Vine alt glod pe deasupra și pe dedesubt. Unii zic că noroiul cu care ne ungem ne vindecă. Cu toate astea, deși tot timpul zilei suntem mânjiți de noroi, când cade întunericul abia ne mai putem târî, ca iepurii, prin glod. Încheieturile ne sunt umflate și dureroase, gingiile sângerează, unghiile se rup din carne și abia de mai vedem, ca prin ceață, să ne ducem în groapa pe care ne-am săpat-o din vreme.

Așadar, vecinul meu se opintea din răsputeri în vis și abia de reușea să împingă giganticul menhir câțiva pași mai sus, că se împiedica și trebuia să se oprească. Îi punea stavilă, cu spinarea, ca să nu alunece la vale. În jurul lui, toți ceilalți bolovani alunecau spre Șes, numai unul singur, al lui, stătea pe loc.

N-ar avea nicio noimă să vrea cineva să urce un monolit pe Munte, dacă nu ar fi fost scrisă porunca asta în Testament. În fiecare an, după fiecare răsărit al Ximei, noi urcăm în platoul de pe Vârful cu Tunet un menhir dintre cei luați din Vale și îl îngropăm pe jumătate în țărână. Jumătatea care rămâne deasupra este cât mine de înaltă. Îl înfigem exact în umbra celui de dinainte. Întotdeauna, când răsare, Xima aruncă umbra de la un monolit până la celălalt, care urmează după el. Atunci când toți monoliții fac o singură umbră, la răsăritul Ximei, noi ne așezăm roată în jurul Începutului și recităm Testamentul. Când se fac în rând zece zeci de pietre înalte, câte una pentru fiecare dintre noi, pornim un rând nou.

Primul menhir care a fost înfipt în țărână este Începutul. Xima răsare întotdeauna în dreptul lui. Noi toți suntem zece zeci și fiecare își are numele scris pe menhirul lui. E ușor să ținem socoteala asta, căci numărăm pe degete. Zece zeci, adică o sută. În Testament se spune cuvântul acesta și de aceea îl cunoaștem toți. Noi suntem o sută.

Toate zilele încep la fel. Ne dezmorțim mâinile și picioarele, deschidem ochii și ne târâm afară din groapă. Ploaia care cade din cer ne spală și glodul de pe noi se curăță și se duce la vale. Ploaia duce tot glodul la vale, și cel de pe Vulcan, și cel de pe Șes, dar glodul nu se termină niciodată, pentru că din Vulcan izvorăște mereu altul. Am fost sus și am văzut. În Vârful cu Tunet e o groapă adâncă, rotundă, în care noroiul fierbe, aruncă stropi și scoate aburi. Vârful cu Tunet este, de aceea, tot timpul acoperit cu nori și în norii aceia se văd lumini care pâlpâie.

În noaptea care a trecut am visat, pentru prima dată, și altceva decât am văzut în timpul zilei. Nici nu aș putea să descriu ce am văzut în vis, nu cunosc cuvintele. Am văzut o strălucire, dar nu ca în timpul Luminii celei Mari, care te arde, ci o strălucire domoală, care îți făcea bine când te uitai la ea. Era sus, pe cer. Cerul era așa, complet schimbat, era curat, neted și gol, fără ceață și norii nu se vedeau fugărindu-se, nici picături de ploaie nu cădeau. M-am întors către Ena, îndată ce m-am trezit

din vis, dormea lângă mine, cu mâna pe spatele meu. Am strigat-o și am zgâlțâit-o până ce s-a trezit din somn. Nu i-am spus nimic, voiam să fiu sigur că ceea ce văzusem fusese un vis. M-am uitat la cer: era cenușiu, ca de obicei, și din nori picura ploaie.

Când s-a luminat de ziuă, m-a întrebat de ce am trezit-o.

— Visam că împingeam un menhir pe coasta muntelui, zise. De ce m-ai trezit?

Am tăcut. Mi s-a părut anevoie să-i povestesc un vis pe care nu-l înțelesesem nici eu, mai ales că acel lucru născuse neliniște în mine. De unde vin visele? m-am întrebat. Care e rostul lor, dacă nu sunt născute din lumea de afară?

— Tu ce crezi, Ena, dacă visăm ceva ce nu există afară, acel lucru de unde vine?

M-am întors către Sam. Auzise întrebarea mea și ridică din umeri, mormăind ceva cum că nu ai cum să visezi ceea ce nu ai văzut înainte, ziua.

— Dar dacă ai văzut noaptea, în alt vis, mai demult? m-am întrebat.

Mi se făcuse foame. Tuturor ne era foame. Trebuia să mâncăm, să prindem putere pentru lunga zi care abia începuse. Ne-am trântit cu toții pe burtă și am început să ne târâm, care încotro, lingând glodul subțire și proaspăt, înmuiat de ploaie. Mă uitam la Ena cum aluneca încet pe clisă, pielea ei era curată și albă și lucea în lumina crepusculară, așa cum se unduia, acoperită de noroi până la jumătatea sânilor rotunzi și tari. Mi s-a făcut deodată poftă de ea și m-am apropiat tiptil, pe la spate, și am început să o ling ușor pe fese, până când ea a prins de veste și s-a întors, râzând, către mine. Am început apoi să ne lingem unul pe altul, stăruitor, persuasiv și ne-am rostogolit împreună la vale, râzând și strigând, prin noroiul alunecos și călduț, proaspăt prelins din vulcan. Am ridicat atunci capul și am privit în jur și am văzut că toți ceilalți vecini ai noștri făceau la fel ca noi. Eram acum o masă de trupuri albe, fremătătoare, flămânde. Ne zvârcoleam, contorsionându-ne spinările în mocirla neagră, mustind de apă, scoțând țipete de plăcere amestecată cu durere.

Viața e un consum, o ardere care te mistuie cu totul, până la moarte. Dacă n-ar fi glodul, am muri toți. Glodul face asta. Glodul, țărâna moale, îmbibată ca un burete cu apa care curge de sus, ne întreține pofta și puterea de viață. Ne-am ridicat, în cele din urmă, din noroi și am plecat, în șir, către Vârful cu Tunet, să îngropăm noul menhir, pe care îl suisem acolo în amurgul anului precedent. Cu cât ne apropiam de izvorul glodului, cu cât acesta devenea mai fierbinte și mai cleios, iar aerul mai înțepător. Urcușul te făcea să respiri adânc și iute și fiecare respirație era ca un tăiș în piept. Nu-ți puteai însă ține răsuflarea prea mult. Îți dădeau lacrimile, îți vâjâiau urechile și până la urmă erai nevoit să-ți deschizi pieptul și să lași aerul să intre înăuntru, cu un țipăt. Pantele Muntelui deveneau tot mai abrupte pe măsură ce ne apropiam de vârf, încât eram nevoiți, de la o vreme, să ne agățăm cu degetele de piatra colțuroasă. Printr-un singur loc se putea ajunge sus de tot, acolo unde palmele noastre săpaseră cu timpul o cărare bătută și trepte în care să ne așezăm tălpile.

De două ori pe an urcăm la Izvorul glodului și de fiecare dată simțim că moartea ne așteaptă după fiecare pas. Nu știm ce e moartea, dar am fost de multe ori aproape de ea și cred că știu cu ce seamănă. Seamănă cu frica și cu durerea. Doar că e nesfârșită. Eu așa cred. I-am văzut numai pe iepuri murind și ne-am întrebat ce se întâmplă cu ei atunci. Par îndurerați și înfricoșați. Ce e moartea? Unde dispar după ce mor? Ei știu că vor muri? Iepurii nu pot ajunge până aici, pe Munte. Ei nu au putere în brațe, sunt firavi. De aceea se agață de noi, ca să-i purtăm pe trupurile noastre dintr-un loc în altul. Și ca să ne sugă sângele. Primul urcuș al zilei este aproape de capăt. Fețele noastre s-au înroșit de dogoare și apa de ploaie, amestecată cu sudoare și cu glod subțire, lipicios, curge șiroaie pe noi. Stăm toți la un loc, în picioare, pe marginea platoului din vârf și privim pădurea de megaliți. Toți avem câte o piatră ascuțită în mână.

Avem foarte puțin timp ca să îndeplinim tot ce este de făcut. Primul lucru e să ne numărăm și să ne întipărim numele din

nou, pe urmele vechi. Fiecare din noi se duce la câte un menhir. Întotdeauna același. Ne cunoaștem fiecare locul. Eu sunt după Sam și înaintea Enei. Caut numele meu scrijelit în stâncă. Abia se mai cunoaște. Cu piatra pe care o țin în mână răzui și adâncesc șanțurile literelor, tocite de ploi și de vreme. În fiecare an fac asta. Din carnea menhirului, mai bine de jumătate s-a măcinat, parte răzuită de mine, parte de ploi și de vânt. Câte menhire sunt? Nimeni nu știe. În mintea mea sunt un șir nesfârșit de urcușuri, de dimineață și de seară, de gropi săpate, de menhire cioplite. Cu cât privesc cu mintea înapoi, în timp, văd numai același și același lucru. Toate amintirile sunt la fel. Totul se înecă într-o pastă amorfă de uitare. Și totuși, tabloul de aici, din Vârful cu Tunet, arată fără putință de îndoială că a fost un început, înainte de care nu a existat nimic.

— Sam, tu ce crezi, cine a pus aici primul menhir?

Sam se uită la mine ciudat. Face asta de la o vreme, o face și Ena, am receptat mirarea din privirile lor. Cred că ceva s-a schimbat în mine, de când cu visele. Ceea ce îmi arată visele nu are nicio asemănare cu lumea de afară.

Atunci, poate că seamănă cu lumea de dinaintea menhirelor?

— A existat o vreme când nu erau menhire, Sam, de ce nu pricepi asta? Când și de ce s-a schimbat totul? Cum era înainte?

Țin minte când am îngropat ultimul menhir. Țin minte când l-am îngropat și pe cel de dinaintea ultimului, dar nu sunt foarte sigur. Tot ce știu, vag, e că am îngropat mai multe menhire, dar nu știu câte, nu știu când și în ce ordine. Menhirele însă sunt la locul lor, toate la fel, ele sunt dovada timpului trecut. Numără-le, Dam, și vei afla. E simplu.

Aș vrea să-i rog pe Sam și pe Ema să mă ajute să număr pietrele. Sunt foarte multe, de unul singur n-aș putea. Și n-aș avea timp. Totul, aici, în vârful Muntelui, e făcut iute, într-o ordine strictă. Mai întâi ne numărăm, vedem că suntem tot atâția câți am fost și anul trecut, și acum zece ani, și acum o sută de ani. Apoi, numele noastre trebuie întipărite din nou pe ultimele

stânci îngropate. Apoi, în fugă, ne repezim, cât mai avem timp până ce răsare Xima, și așezăm menhirul în groapa săpată pentru el încă de anul trecut. Când discul Ximei apare pe cer, el aruncă o umbră dreaptă de la primul monolit până la cel îngropat de noi în dimineața aceasta. După aceea, ne așezăm de jur-împrejurul menhirului și recităm Testamentul. Vocile noastre se unesc într-una singură și rostim împreună, cu putere de tunet, stihurile pe care știm că le-am rostit mereu, întotdeauna la fel.

„Blestemat să fie cu moarte cel care va schimba un singur cuvânt din Testament". Acesta este primul vers. Pe urmă n-am mai stat să ascult. Știam pe dinafară tot ce avea să urmeze și știam că am foarte puțin timp. Nu puteam să-i las să plece fără mine, aș fi murit singur aici. Am luat-o la goană spre Început, spre primul menhir îngropat în Vârful cu Tunet. Șir după șir, pietrele verticale sunt din ce în ce mai aplecate, mai roase de timp, mai întunecate de praful și murdăria depuse pe ele. Alergam pe lângă capetele de rând și încercam să deslușesc înscrisul de pe ele. Toate semnele erau la fel, așa cum le știam și așa cum le repetam, an de an, la fiecare revărsat al zorilor.

„Acoperiți-vă cu glod în fiecare amurg și stați sub țărână până ce Xima răsare din nou", recit în gândul mea. Sunt aproape de jumătatea stihurilor și eu încă nu am ajuns la primul rând de megaliți. Iuțesc pasul. La stânga mea se cască hăul negru din care se revarsă magiunul cleios. Aburi înecăcioși se ridică spre cer. Deasupra Gurii Glodului, Norul cu Fulgere stă neclintit, vânăt și dătător de spaimă și de vise rele. „Numărul vostru este de zece ori câte zece. Țineți minte numărul acesta. Numărul vostru este o sută. Înfigeți o sută de menhire pe Vârful cu Tunet, câte unul pe an, și când veți săvârși un rând întreg, să știți că au trecut o sută de ani."

Alergam cu sufletul la gură, păstrând cadența stihurilor. Versurile Testamentului nu se recită nici mai rar, nici mai iute, ci în ritmul bătăilor inimii. Câte o silabă la fiecare bătaie de inimă. Știam că inima mea bate mai repede, pentru că alergam,

și asta era bine. Însemna că am mai mult timp decât credeam. „Să știți că au trecut o sută de ani..." Câte sute de ani au trecut de la primul menhir? Îmi îndoiam, rând după rând, câte un deget. Când aveam toate degetele îndoite, mă aplecam și culegeam o pietricică de jos și o băgam în gură, apoi o luam de la capăt cu număratul pe degete. Acum puteam să văd cu ochii mei sfârșitul rândurilor. Aceste menhire erau așa de învechite, încât pe ele nu se mai cunoștea niciun fel de inscripție. Primul rând l-am atins când în minte îmi sunau deja ultimele stihuri: „Steaua voastră se numește Pro-Xima, iar planetei care vă hrănește și vă dă viață veșnică i-am pus numele Xissiphos."

„Cine sunt cei care i-au pus acest nume planetei noastre? Unde sunt aceștia acum? Dacă au știut toate lucrurile astea pe care ni le-au lăsat în Testament, ei de ce nu au rămas împreună cu noi? Oare pentru că și-au rezervat o lume mai bună? De ce nu ne-au luat și pe noi cu ei, ci ne-au lăsat să ne târâm în glod?" Gândurile mi se adună puzderie în minte, mă fac să recit cu dificultate, în continuare, Testamentul, dar nu mă împiedică total. „Lângă Proxima sunt două stele gigantice care apar pe cer la fiecare al zecelea an, împreună. Să vă ascundeți de strălucirea lor, căci vă ucide. Numărați menhirele și la al zecelea stați ascunși sub țărână, la adâncimea înălțimii voastre."

2

„Numărați menhirele..." Tocmai am făcut asta. Numărul rândurilor de câte o sută de monoliți îmi stă în gură. E de ajuns să scot pietricelele afară și să le număr. Dar știu deja că sunt foarte multe. Atât de multe încât pot să spun că aproape toate dintre ele nu au avut niciun rost. Era chiar mai bine să nu fi existat deloc. Toți anii sunt uitați, se confundă unii cu alții, timpul s-a scurs la fel, absolut identic, cu nimic diferit de ceea ce se întâmplă în ziua de azi. Nu e de mirare că memoria noastră nu a putut reține niciun eveniment special, nicio ancoră în timp. Ochii

noștri privesc același orizont sterp, același cer îmbâcsit, coatele și genunchii noștri se târăsc prin aceeași mocirlă. Zi după zi, an după an, nimic nu se distruge, nimic nu se adaugă. Iepurii care se nasc într-un an mor aproape toți la căderea nopții, iar cei care rămân vor mai avea o șansă să ajungă la vârsta de zece ani, doar dacă s-au născut îndată după Lumina cea Mare. Dar vor pieri în flăcări și ei, peste zece ani. Niciunul nu a supraviețuit celor doi Luceferi.

Anul acesta, Ena a dat naștere la patru iepuri, care s-au cățărat îndată pe ea și au început să-i sugă sângele. O priveam din depărtare. Nu voiam să mă apropii de ea, în starea aceasta. Majoritatea femeilor aveau câte doi sau câte trei agățați de pieptul lor. A venit după aceea amurgul, ca toate celelalte amurguri pe care mi le aduceam aminte. Cu nimic deosebit. Am coborât cu toții în Vale, am ales un monolit potrivit de mare și am început să-l împingem la deal. Rostogoleam piatra mult mai ușor decât o făceam în vis, cel puțin la începutul urcușului, când panta era mai domoală. Ultima porțiune însă, cea abruptă, unde urcușul se făcea pe o cărare așa de îngustă încât nu ne dădea voie să stăm mai mulți umăr lângă umăr și atunci ne așezam unul în spatele altuia și așa, icnind și gemând, pas după pas, cu puțin înainte de apusul Ximei, eram cu toții pe platou. După aceea nu aveam decât să rostogolim bolovanul pe viitoarea lui poziție și să pregătim groapa.

„De ce ne-au lăsat Aceia datoria de a măsura scurgerea anilor? Dacă după o sută de ori câte o sută de ani de la Început nu s-a schimbat nimic în alcătuirea Lumii de afară, ce rost are măsurarea timpului? De ce, dacă toți anii și toate zilele sunt la fel?"

— Sam, Ena, ascultați-mă, le-am zis, când unii dintre noi erau coborâți în groapă și o adânceau, știți de câtă vreme, de câți ani facem noi lucrurile acestea? Și le-am arătat cu un gest larg pădurea de menhire, al cărei capăt se pierdea în ceață.

— Cum adică? zise Sam. Anul trecut sau acum doi ani a fost primul an când ne-am urcat aici. Toate astea erau aici când am venit, așa le-am găsit. Au fost aici dintotdeauna.

I-am luat de umeri blând și m-am îndreptat către rândul de menhire învecinat cu cel unde se săpa groapa. I-am arătat inscripția de pe una din pietre, destul de bine vizibilă încă.

— Privește, i-am spus. Cine a scris aici?

S-a uitat. A pipăit.

— Nu știu. Cine a scris? Cel care a îngropat menhirul. Dar cine, nu știu.

— Sam, vecinul meu, acest menhir a fost scris și îngropat în urmă cu o sută de ani. Mai este cineva pe aici în afară de noi?

— Cine să fie? Ce vrei să spui? Numai noi suntem.

— Nu, suntem singuri, întări și Ena. Nimeni, în afară de noi, nu mai trăiește aici. Sau poate că au fost și alții, dar au plecat.

Am rămas în fața lor și i-am privit în ochi.

— Am ceva să vă spun. Toți anii scurși se amestecă în mintea noastră și formează un singur an, pentru că toți sunt identici. Dar nu de tot. Există o singură deosebire între un an și altul.

Am rămas câteva clipe tăcut, uitându-mă la ei. Aceeași privire întrebătoare.

— Dam, știi bine că nu avem voie să ne punem întrebări despre trecut, nici despre viitor. Am să mă fac că nu am auzit.

— Ascultați-mă, trebuie să vă spun lucrul acesta. Ceea ce am să vă spun acum este un lucru cu desăvârșire nou, care n-a mai fost spus sau gândit pe planeta Xissiphos până acum. Și veți auzi de acum înainte din ce în ce mai multe lucruri noi.

Și-au holbat ochii larg către mine, puțin speriați.

— Credința mea e de nezdruncinat: dacă nu erau megaliții, noi am fi uitat definitiv anii trecuți. Așa cum i-ați uitat voi. Și cum i-am uitat și eu. Și nimic din lumea asta n-ar mai fi putut să ne amintească de tot timpul trecut. Noi am fi uitat cu desăvârșire că am trăit în tot acest timp. Megaliții sunt dovada, urma trecerii, a existenței noastre. Ei sunt singura diferență dintre un an și altul, mai bine zis, numărul lor.

— Așa, și?

Îmi era extrem de dificil să le explic ce simțeam. Poate, cu timpul, îmi vor veni pe limbă cuvintele potrivite. Însă deja sim-

țeam că mi se ridică o pâclă de pe ochi. Simțeam că visele mele ciudate începeau să capete o explicație. Dar încă era departe, ascunsă în neguri. Și eram extrem de curios ce voi mai vedea.

— Pentru mine, gândul cel mai important în momentul de față este să aflu care e scopul vieții noastre. Nu poate fi acela de a îngropa în fiecare an un bolovan pe Munte, am mai zis.

Când ne-am adunat din nou pe Șes, amurgul se chinuia să se stingă. Ne săpasem groapa și ne unsesem cu noroi, cum era porunca în Testament. Înainte de a ne coborî în groapă, am oprit-o pe Ena câteva clipe afară.

— Te rog, ia cu tine iepurii tăi.

A făcut ochii mari, dar s-a supus. Învățasem să rostesc cuvintele în așa fel încât să fiu ascultat.

M-am învârtit multă vreme în așternutul molcom de clisă, înainte de a adormi. Mă gândeam ce voisem să spun prin „scopul vieții". Era o alăturare de cuvinte pe care nu o mai auzisem niciodată. Pe urmă, mă întrebam ce-mi venise să-i cer Enei să-și ia cu sine iepurii. Foarte puține femei făceau asta, și atunci când o făceau, era din neatenție. Pur și simplu, iepurii se agățau de pieptul lor așa de strâns încât bietele femei nici nu-i mai băgau în seamă după o vreme. Se trezeau a doua zi dimineață cu ei alături, deja crescuseră foarte mult și nu se mai punea problema să treacă neobservați. Erau smulși și aruncați în noroi deîndată ce femeile ieșeau la lumină.

Nu am găsit răspuns la niciuna din întrebări și am adormit, nădăjduind ca visele din lunga noapte care avea să vină să-mi aducă mai multe răspunsuri.

3

M-am trezit înainte de revărsatul zorilor și m-am grăbit să ies afară înaintea tuturor. Când toți au ieșit din țărână, văzând că încep să se tăvălească în glod, am început să strig la ei.

— Opriți-vă, dacă aveți de gând să vă împreunați bărbat cu femeie, nu mai faceți asta! Ascultați-mă, bastarzi ai planetei

Xissiphos! Nu vă mai împreunați sau, dacă nu vă puteți abține, atunci să vă creșteți cu sângele vostru iepurii voștri, până se fac mari!

S-au oprit nedumeriți, era pentru prima dată când auzeau porunci din gura cuiva care nu recita din Testament. Am continuat netulburat, în ciuda privirilor amenințătoare care se ridicau împotriva mea.

— Nu mai împingeți degeaba stâncile pe Munte, nu în asta constă scopul vieții voastre!

Murmurul dezaprobator începu să crească tot mai tare, pe măsură ce vedeam cercul de trupuri goale apropiindu-se de mine.

— Cu moarte să fie pedepsit cel ce strică stihurile Testamentului, se auzi o voce din mulțime.

Nu-mi mai era frică. Știam ce va urma. Mă vor exila, singur, pe Munte, lăsându-mă morții lente, din cauza frigului, a usturimii și a singurătății. Orice era însă preferabil, chiar și moartea, unei vieți agonizante, absurde și fără niciun rost, viață de care nici măcar nu eram conștienți. Orice, o schimbare cât de mică, presimțeam că va deveni un bulgăre care, odată pornit la vale, pe panta muntelui, va crește până jos și va deveni un conglomerat imens de roci și nămol care va strivi totul în calea lui. Am ridicat glasul și am strigat cu putere, înainte de a fi înăbușit de greutatea trupurilor lor:

— Dedicați-vă toate eforturile nu mutării bolovanilor sterili, ci creșterii copiilor voștri și veți vedea că vă vor aduce bucurie. Iar timpul îl veți măsura prin ei, viețile voastre vor fi pline de fapte și nu veți mai uita anii care s-au scurs, prelungindu-vă astfel viața cu adevărat. Acum trăiți doar în prezent. Faceți așa cum vă spun eu și veți trăi și în viitor!

Nu mă așteptam să fiu înțeles. Cuvintele mele îmi sunau neobișnuit, lipsite de înțeles până și mie. Dar nu mai conta. Sensul lor, spiritul lor îmi era clar. M-am lăsat în voia oamenilor.

Am fost târât până pe platoul Muntelui, acolo unde se odihnea menhirul ce fusese dus cu o noapte înainte. Și-au cioplit

numele în grabă, au îngropat stânca, au intonat Testamentul și s-au grăbit spre plecare. M-au alungat cu pietre. Am fugit, m-am ascuns în spatele megaliților și m-am așezat jos, cu capul sprijinit de brațe. S-a făcut liniște în scurt timp. M-am gândit atunci că moartea mea va fi acel lucru nou care va strica alcătuirea Lumii de Afară. Ei nu vor mai fi o sută. Și atunci, Testamentul se va strica. Testamentul era adevărat și valabil numai în întregul lui. „Niciun cuvânt să nu schimbați din Testament...". Totuși, chiar și Testamentul prevăzuse posibilitatea morții. „Cu moartea să pedepsiți pe acela care va schimba un cuvânt". Cum se împacă lucrurile astea?

M-am ridicat și am pornit încet către primul menhir, cel plantat la începuturi. Dacă pietrele acestea ascund un secret, atunci acesta se poate afla numai la Început. Toate celelalte pietre sunt imitații, duplicate ale unui Original. Pe drum m-am oprit deseori, din cauza aerului tare și fierbinte care îmi rănea pieptul pe dinăuntru. M-am uns cu noroi din cap până în picioare și așa m-am mai întremat. Când am trecut pe lângă gura Cazanului Clocotitor, m-am oprit pentru câteva clipe și am aruncat o privire în hăul negru. Dacă nu voi mai suporta chinul, setea și durerea, mă voi arunca aici și se va termina repede, mi-am zis. M-am simțit ceva mai bine și am plecat mai departe. Rând după rând, mergeam parcă înapoi în timp. Câte o sută de ani lungi, grei, nesfârșiți dispăreau în spatele meu, pe măsură ce mă apropiam de Tatăl Timpului.

Originea tuturor menhirelor stătea, din nou, în fața mea, tăcută și aplecată într-o rână. Câți ani avea străvechiul artefact? De o sută de ori câte o sută, nu există cuvânt pentru numărul acesta. Sau nu-l cunosc eu. I-am dat roată de câteva ori și m-am mirat cât de slab și pricăjit era, dacă îl comparai cu cei pe care îi urcam noi. Aceia erau cât un stat de om deasupra pământului, acesta nu părea să aibă mai mult de o jumătate. Sau poate că se afundase în țărână? Desigur, asta trebuia să fie explicația.

M-a surprins un amănunt, tot rotindu-mă în jurul menhirului. Piatra se termina în vârf cu o formă sferică, asemănă-

toare unui cap. Și atunci, m-am luminat. Desigur! De ce oare s-au gândit Aceia care ne-au dat Testamentul să croiască înălțimea menhirelor după statura unuia dintre noi? Nu cumva – și informația asta se pierduse, cu siguranță, în negura vremurilor –, nu cumva fiindcă acest prim monolit chiar reprezenta un om? Cu cap, cu mâini și cu picioare? Ce frumos ar fi... Dacă ar fi într-adevăr așa, ar fi ca o imagine trimisă peste timp, în viitor, ca să știm cum arătau Părinții.

Am îngenuncheat în fața străbunului și l-am cercetat cu atenție. Am detectat într-adevăr indiciile umerilor și ale brațelor, care veneau paralel cu trunchiul în jos. Am mai observat că ceea ce părea a fi capul unui om era în realitate o sferă absolut rotundă, fără urmele ochilor, gurii și nasului. Sub acest cap neobișnuit se afla un gât foarte scurt, practic insul nu avea gât aproape deloc. Capul îi răsărea ciudat dintre umeri. Mai mult decât atât, între cap și trunchi părea să existe un fel de îmbinare, era o tăietură evidentă de jur împrejurul așa-zisului gât.

Intrigat, am luat capul în brațe și am încercat să-l desprind de pe soclu. Niciun rezultat. Am încercat atunci să-l răsucesc și, spre marea mea uimire, capul a părut să se rotească, cu adevărat. N-aș putea spune cât s-a rotit, fiind absolut rotund, dar am putut să văd o anumită depărtare a lui față de umeri. Am continuat să rotesc căpățâna în aceeași direcție și, cu fiecare mișcare, ceva se înălța și ieșea afară din „trupul" artefactului.

N-a durat mult. După trei sau patru rotații în jurul axului central, bila s-a desprins cu totul de pe gât și a căzut jos. Am rămas înlemnit. Nu mă așteptam la așa ceva. Pentru prima dată în cursul lungii mele vieți conștiente, țineam în mâini o îmbinare mobilă între două piese diferite. M-am aplecat, am întors ciudățenia căzută jos și am văzut că era goală pe dinăuntru. De fapt, ca să fiu exact, nu goală de tot, ci avea în mijloc un obiect rotund, de culoare aprinsă ca focul. Am pus degetul pe el și am apăsat. Lucrul s-a dus cu ușurință în spate și apoi s-a blocat.

Am rămas așa, oarecum descumpănit, gândindu-mă cum voi putea să repar ce am stricat. Nu am mai avut, practic, când

să-mi duc gândul la sfârșit. În Norul cu Fulgere de deasupra Cazanului cu Aburi s-a auzit brusc o huruială groaznică, apoi o lumină orbitoare, copleșitoare, m-a inundat deodată. Am căzut, gândindu-mă că sfârșitul meu venise mai devreme decât nădăjduisem. Chiar m-a bucurat gândul acesta. Pentru a treia oară, în scurt timp, gândul morții iminente îmi produsese oarecum o stare de liniște, de ușurare. Am fost smuls îndată din starea aceea de prostrație la vederea unei umbre uriașe care se desprinse din Nor. Un obiect rotund, masiv, înconjurat de fulgere, se așeză deasupra capului meu și am văzut, siderat, cum în pântecele lui se deschide o poartă și prin poarta aceea se coboară către mine un fel de rază de lumină vie. N-am putut să fac nicio mișcare. Într-o clipă m-am pomenit supt de raza aceea și dus înăuntrul obiectului care stătea în aer, deasupra capului meu. M-am trezit așezat pe un fel de scaun și în fața mea s-au aprins o mulțime de lucruri luminoase și am început să aud voci, discutând între ele și punându-mi întrebări. Anumite cuvinte mi se păreau cumva cunoscute, parcă trezeau ecouri ancestrale în minte, dar sensul lor îmi era complet străin. M-am așezat atunci comod în scaunul acela și am închis ochii, lăsându-mă în voia balansului ademenitor și a sunetelor dătătoare de pace pe care le auzeam în încăperea din văzduh. Nu știu cât am stat așa, în letargie, văzând și auzind lucruri dincolo de orice închipuire, sau poate doar visându-le, lucrul sigur este că după ce m-am trezit, am înțeles de unde îmi veniseră toate acele vise care mă tulburaseră în ultimele nopți. Acum știam, în plus, și cum se numesc acele lucruri: orașe, familie, copii, școli, grădinițe... pământ, iarbă, păduri, râuri, mări, copaci, flori... Și mai știam că Lumea din Vis este adevărată și nu dispare odată cu trezirea.

Depindea numai de voința mea și aș fi putut s-o am. Stătea în puterea mea să ajung acolo. Nava era pregătită și putea lua la bord o sută de călători. Șapte ani dura călătoria de la sistemul Proxima Centauri până la steaua Sun și planeta numită Terra. O nimica toată.

Mai mult avea să dureze, probabil, să-i conving pe vecini să facă pasul acesta. Să renunțe la falsa lor viață veșnică pentru câteva zeci de ani de viață adevărată. De fericire absolută.

Am dirijat nava, prin gând, către Șes. Am acostat la o înălțime convenabilă. Am deschis trapa, am coborât nacela și am strigat către oamenii acoperiți de noroi care se holbau, uluiți, la arătarea care venise din cer:

— Bună ziua, am zis zâmbindu-le, ați dori să discutăm câteva lucruri despre Fericire?

Mi-am dat seama imediat că nu va trebui să suflu nicio vorbă despre faptul că, în urmă cu zece mii de ani, un grup de o sută de dezaxați, adepți ai unei secte milenariste, se hotărâseră să emigreze pe o planetă noroasă din sistemul triplu Proxima Centauri, urmând profețiile unui așa-zis guru, care le povestise ceva nebulos despre un coctail de radiații care te făceau sănătos de orice boală ai avea, dându-ți, practic, tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte.

Da, aveam de dus multă muncă de convingere cu ei, să le scot tâmpeniile din cap. Dar avea să merite, mi-am zis, gândindu-mă la Ena și la iepurașii ei dolofani.

Bine, poate ar fi fost indicat să luăm cu noi, la plecare, și câteva pungi cu nămol...

Tunelul de la capătul lumii
– de Diana Alzner

Premiul pentru
"Cel mai bun roman SF",
la RomCon 2019.

www.pavcon.ro

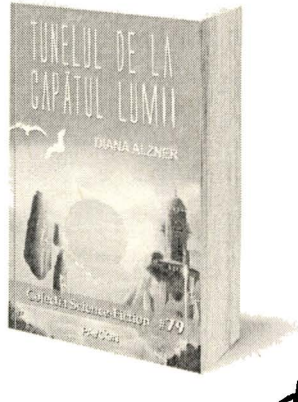

SUMAR

1 – Flaaf
Aurel Cărășel

35 – Amāra
Constantin D. Pavel

67 – Patru cinci trei
Anamaria Borlan

90 – Scrisoare pentru tatăl meu
Liviu Surugiu

105 – Liniștea eternă a Pământului
Florin Purluca

113 – Corpuri de închiriat
Daniel Timariu

124 – Singularitate
Boris Velimirovici

146 – Xissiphos
Florin Giurcă

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul I, nr. 6/2019 ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel** – redactia@colectiasf.ro
Redactor-șef: **Aurel Cărășel** (Oltenia) – redactorsef@colectiasf.ro
Redactori : **Anamaria Borlan** (Transilvania), **Florin Purluca** (Moldova), **Daniel Timariu** (Banat, Crișana), **Florin Giurcă** (Dobrogea), **George Sauciuc** (Republica Moldova, Bucovina), **Boris Velimirovici** (Voivodina, Timoc), **Liviu Surugiu** (Diaspora), **Constantin Pavel** (București), **Dodo Niță** (Ilustrație, Grafică, BD)
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Andrei Nicolescu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro!

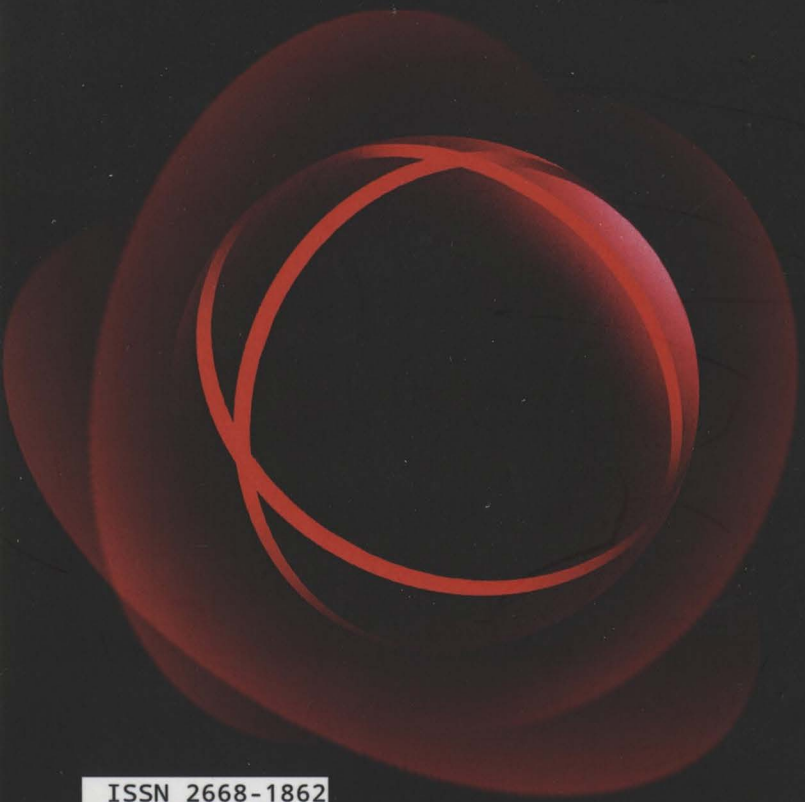

ISSN 2668-1862

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025